POLIROM

Doina Ruşti

MĂMICA
la două albăstrele

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Max Lemnij
Foto: Vlad Plăiașu

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

RUȘTI, DOINA
Mămica la două albăstrele / Doina Ruști. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3409-5
ISBN ePub: 978-973-46-3520-7
ISBN PDF: 978-973-46-3521-4

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Doina Ruşti

MĂMICA
la două albăstrele

roman

POLIROM
2013

1

Fiatul viră brusc pe-o străduță îngustă și toți trei se simțiră zguduiți.

„Pe-aici n-a ajuns asfaltul“, remarcă Alexandra, în timp ce bustul îi trepida în ritmul unei râșnițe vechi. „Totuși, e pietruit“, șopti None, amintindu-și că săptămâna trecută fuseseră într-o zonă cu mult mai rea. „Toate cartierele astea noi, din jurul orașului, au străzi înguste și neasfaltate.“

Degetele Alexandrei se mișcară pe butoanele radioului, iar în clipa de tăcere care se lăsase, vocea unui DJ anunță că, între două muzici bune, merita și o veste haioasă: „Ministrul de Externe al englezilor l-a chemat pe Ponta la aeroport!“.

Cele trei capete din mașină rămaseră în așteptare, iar vocea din radio continuă: „Potrivit unui comunicat al Ambasadei Britanice din România, ministrul de Externe, William Hague, a făcut ieri o escală la București. Întâmplător, fâțâindu-se prin aeroportul Henri Coandă, s-a întâlnit și cu prim-ministrul României!“. Comentatorul își punctă fraza cu două hăhăieli teatrale.

„La ăștia le e frică să nu dea Ponta exemplu prost la toată Europa!“ Șoferul voia să continue, însă Alexandra îi făcu semn să tacă, iar din radio se auzi mai departe: „Domnu' William i-ar fi spus lui Victor Ponta că, citățm: «e necesar ca toți actorii politici să respecte prevederile Constituției...». Și asta la aeroport!“.

DJ-ul băgă din nou muzică, iar Alexandra comentă cam țâfnos: „a fost prost Ponta că s-a dus!“. Ea se întoarse spre None, care privea cu melancolie moțurile caselor, risipite în marginea unui cartier nou. Soarele se ridicase de mult, iar în urma lui, toată partea de nord-est a Bucureștiului rămăsese ca un geam proaspăt spălat. În mod reflex, None își mișcă

puțin capul, cât să dea impresia c-o aprobă, însă continuă să privească prin parbriz, sprijinit de scaunul șoferului, până când acesta încetini, iar în mașină pătrunse zgomotul familiar al pietrișului rearanjat sub apăsarea cauciucului.

O casă cu etaj care părea să se prăvălească peste ei lăsa la vedere numărul 19, vopsit direct pe zid, cu tempera roșie. Lui None i se păru vulgar, însă nu comentă. Mai ales că Alexandra deja dusese telefonul la ureche. Prin parbriz se vedea strada, delimitată din loc în loc de vile aproape identice. Un acoperiș de tablă argintie strălucea în soarele amiezii.

În fine, cineva le făcu semn din poartă. „Ce rahatul meu vrea tanti aia cârpoasă? Nu cumva își imaginează c-o să ne lăsăm mașina în stradă?“ Alexandra începu să dea comenzile cu gura mare, până când porțile se deschiseră, lăsând la vedere pavajul galben din fața casei. Pe balcon se mișcară picioarele bronzate ale divei, iar la scurt timp glasul ei căzu peste capota mașinii, salutând-o pe Alexandra. „Hai, iubita, spuse ea, veniți aici sus! N-aveți cum să greșiți drumul, că e tanti acolo!“

None înșfăcă geanta din portbagaj și căută trepiedul din priviri.

Un sfert de oră mai târziu intraseră deja în pâine. Canalul ăsta, unde nu lucra de mult timp, mergea pe interviuri cu-o singură cameră și, în general, pe chestii de improvizație.

Femeia îi aștepta în living. Era o cântăreață nu foarte cunoscută, iar cum stătea, ca o împărătească, pe canapeaua de un verde învechit, lui None i se păru cam uzată. Totuși, avea ceva familiar în atitudine.

„O să te întreb unde ți-ai făcut vacanța“, o preveni Alexandra, așezându-se pe cealaltă canapea.

None privi din nou prin lentila obiectivului. Cântăreața îi aruncă o privire directă, care, evident, nu era pentru el, ci pentru miile de fani. Pe el n-o să-l observe câtuși de puțin, iar mâine, dacă se vor întâlni pe stradă, nici n-o să-l recunoască. Gândul că s-ar putea întâlni cu această femeie prin cartier îl făcu să rânjească. Spre surprinderea lui, cântăreața îl întrebă ce era de râs, iar Alexandra îi făcu semn

să se concentreze pe filmat. „Ce faci, Benone, iei parte la filmare?“, îl apostrofă ea, spunându-i pe numele din buletin, ceea ce trebuia să-i aducă aminte că se afla la mâna ei.

Câteva minute, None privi prin lentila obiectivului cu buzele strânse, în timp ce cântăreața vorbea cu un zâmbet fandosit, pe care cu siguranță îl exersase în oglindă. Își zicea Li Zeta, iar numele ei suna ca un jet de apă ori de câte ori ieșea din gura Alexandrei, care își lăsa pe *e* toată energia vocală. „Spune-mi, Li Zeeta, cum ți-a mers în Turcia? Am auzit că ai avut succes.“ „O, da“, răspunse femeia, în mod evident bucuroasă de întrebare, „am avut cinci concerte, toate foarte faine și mi-am făcut o grămadă de prieteni!“, în ochii cântăreței se aprinseseră luminile și era evident că într-adevăr își făcuse prieteni, oricine s-ar fi uitat la fețișoara ei veselă și la bretonul elastic și-ar fi putut imagina nopțile de club și narghilele sub luna poleită a Istanbulului. „Cum sunt turcii? Mă refer la bărbați…“ „Măi“, își rotunji Li Zeta ochii, „bărbații sunt chiar mișto, pasionali, galanți și destul de frumușei!“. „Să înțelegem că s-a legat ceva la Istanbul?“ „Nicidecum“, protestă ea. „Să nu mergem așa de departe!“ „Dar de ce nu? Doar ai spus că sunt destul de *cool*!“ „Sunt, dar nu cât să treci la fapte mari! Acuma, între noi fie vorba, ce, tu te-ai mărita cu un turc? Să te transforme ăla în gândac de bucătărie?“ Alexandra ridică sprâncenele în așteptare, iar cântăreața continuă, clipind des: „când le văd pe tipele ălea înfășurate în șaluri și-n cârpe negre, mă și gândesc la gândacii burtoși pe care-i strivea bunică-mea sub talpă! Vezi, să nu dai asta pe post!“. Apoi, Li Zeta întoarse brusc privirea spre None și spuse cu o voce aproape senzuală: „tot mai mișto sunt românașii noștri. Măcar știi cum să-i iei“.

Ochii cameramanului deveniră pe loc apoși și, fără voie, trimise o privire brută spre genunchii lucioși ai cântăreței. Prin fereastră intra lumina unui august topit, risipită cu lene peste pereții calcaroși ai camerei.

Când Li Zeta începu să se rupă în figuri pe tema concertului, lui None îi sună telefonul. „Așa, strică-mi filmarea!“,

se supără Alexandra, însă None îi aruncă peste umăr un răspuns tăios: „e Carina, trebuie să răspund!".

Alexandra își aprinse o țigară, iar în liniștea camerei largi un timp nu se mai auzi decât vocea înmuiată a lui None: „da, tati, spune-mi, tati, nu poate tati, scumpa mea, până diseară n-am cum, crede-mă! Te pupă tati!".

Când termină convorbirea se instalase deja o stinghereală, iar None înțelese imediat că amândouă femeile se gândeau la Carina. „Vrea un netbook!", explică el.

Alexandra stinse țigara în scrumiera de pe pervazul ferestrei, iar cântăreața își schimbă poziția picioarelor. Abia acum None îi observă bustul împachetat într-o bluză ca un staniol. Se gândi fugitiv că purta un sutien 75C și, cu toate că nimeni nu-l întrebase, explică emoționat: „de la trei ani e pe net!". „E frumos să ai un copil", spuse cântăreața, iar None crezu că, în străfundul sufletului, femeia ofta după copii. Așa că îi zâmbi cu un fel de complicitate, iar ea se simți datoare să întrebe câți ani are Carina. Bineînțeles, subiectul era inepuizabil pentru None, care de câteva luni făcea planuri pentru această toamnă, când Carina urma să intre la școală. Din acest motiv nici nu putea să răspundă pe scurt la o întrebare legată de vârstă, fără să pomenească de pregătirile asidue pe care toată familia le făcea încă din primăvară. Totuși, spuse scurt: „intră în clasa I".

Alexandra puse mâna pe microfon, iar cântăreața își scutură bretonul blond. Prin lentila camerei, None privi o clipă mișcarea sânilor, ca două burți de pisoi adormiți. Li Zeta povestea despre concert, iar vocea ei avea o mică alintătură, susținută și de felul în care închidea din când în când ochii, cu pleoapele făcute evantaie întinse. Parcă ar fi Carina când vorbește cu păpușa, se gândi el, apoi trecu *au ralenti* peste măsuța din fața canapelei, peste bărbia binevoitoare a Alexandrei și peste cele câteva rafturi de CD-uri și de cărți.

În încheiere, Alexandra o întrebă ce planuri de viață are, iar cântăreața răspunse făcând o grimasă spre obiectivul lui None: „încă nu mă interesează să am o familie. De altfel, cred sincer că această instituție se află în faliment".

Cuvintele îl loviră în plin pe None, care o clipă crezu că erau spuse special pentru el. Apoi, privind fața liniștită a Alexandrei, se gândi că poate afirmația face parte din tactica de promovare a cântăreței. Mai luă câteva cadre de viață cotidiană, cu Li Zeta prefăcându-se că face mâncare și că butonează un laptop, apoi urcară în Fiatul studioului, pentru a ajunge la următoarea filmare.

2

Când deschise ușa apartamentului era deja 8 seara. Carina țâșni de lângă bunică-sa, aruncând telecomanda televizorului și strigând cu toată forța plămânilor ei mici: „tati, tati, a venit tati!“. Vocea ei îi pătrunse ca de obicei în creier și de acolo în tot sângele, iar când îi simți gleznele înfipte în șolduri, None era deja o piftie pe cale de dizolvare.

Prima întrebare a Carinei fu despre netbook. O lăsă câteva clipe în așteptare, savurându-i oftatul mic, însoțit ca de fiecare dată de jocul pleoapelor, ca două clape, sub sprâncenele devenite arcuri de cerc. „Și dacă ți l-am adus, ce-mi dai?“, întrebă el, știind, ca de fiecare dată, ce-o să-i răspundă. Fetița îl privi drept în ochi, încleștându-și mai tare pulpele peste tricoul lui None. El o ținea cu amândouă palmele de subțiori, privind-o la rândul său în ochișorii care se mișcau lent sub bretonul ca un val de miere. În fine, Carina îl apucă de urechi și-l sărută sub ochi, evitând cu grijă partea bărboasă a feței.

De pe canapea, Geta îi privea cu ochi înlăcrimați, iar când i se păru că None întinsese prea mult coarda, îl rugă să scoată odată netbookul. Vocea ei avea ceva imperativ și duios în același timp, o tonalitate care venea din copilărie și care, de fiecare dată, îi amintea lui None de o după-amiază de noiembrie.

„E un netbook alb, exact cum ai spus“, explică el câteva clipe mai târziu, în timp ce desfăcea fără grabă ambalajul. „N-ai spus că vrei Acer alb?“ „Ba da“, se bucură Carina, așezată acum turcește în fața canapelei.

La televizor curgea lin un talk-show politic, fără sonor, iar din bucătărie venea miros de carne prăjită. „Mi-e o foame de mor“, spuse None, în timp ce micul laptop alb strălucі

în lumina slabă a sufrageriei. Stăteau amândoi, tată și fiică, pe covorul înflorat din fața canapelei, ocrotiți de silueta Getei, aplecată asupra lor. Netbookul era acum pe covor, ca o carte de zăpadă.

„Nu e ăsta!", scânci Carina. „Ai luat altul!" Glasul ei supărat se ridică fulgerător până în bărbia Getei, care întrebă la rândul ei: „ce-ai făcut, măi, None, ai luat altul?!". „Dar ăsta e!", se revoltă None. „Cum să iau altceva?" Un miorlăit lung ieși dintre buzele strânse ale Carinei, care începu ca la comandă să plângă, iar printre suspine, explică eliptic cauza nemulțumirii ei. „Adevăratul netbook avea baloane colorate pe capac și touchpad roz." Într-o clipă, piciorușele Carinei alergară spre birou, chemându-l și pe None la locul în care urma să se dovedească vinovăția lui. Pe ecranul unui laptop mare, cele trei capete priviră cu mâhnire imaginea unui Acer pe al cărui capac alb erau într-adevăr imprimate câteva buline viu colorate. „Uite, ăsta trebuia, măi, tati! Se putea să-mi iei tu mie ceva ca lumea!?" „Ce-ai făcut, măi, None?", adăugă și Geta, privindu-și fiul drept în ochi. Erau toți trei nemulțumiți de greșeală, încât niciunul nu auzi ușa de la intrare, așa că glasul lui Flori îi luă prin surprindere.

„Ce se întâmplă aici?", întrebă ea. „Ce-ai pățit fetiță mică și frumoasă de plângi așa?"

Carina izbucni de-a dreptul în hohote, aruncându-se în brațele mamei ei, a cărei apariție li se păru tuturor salvatoare. Întotdeauna Flori găsea o soluție. De data aceasta spuse simplu: „lasă, nu-i nimic, de unde l-ai luat? Din Real? Păi, du-te să-l schimbi! Mănânci ceva și dai o fugă!". „Păi, sigur! Dacă mănâncă, pe urmă trage o bere și adoarme! Mai bine să se ducă acum", spuse Carina, printre lacrimi. „Mai bine du-te acum, None", îl îndemnă și maică-sa, iar None împachetă la iuțeală obiectul greșit.

3

Mai privi o dată locul în care parcase și-o luă spre scările rulante. Realul colcăia de lume, iar în tavanele de hală ajungeau voci de tenori și câte un scrâșnet de mașină. None privi discret spre banda care cobora, încercând să ghicească cine erau cu adevărat oamenii aninați de coșurile argintii. Unii erau îmbrăcați doar cu șort și tricou, ca și cum ar fi venit de la o competiție sportivă, însă cei mai mulți etalau haine luxoase. Mulți cu siguranță veneau de la muncă ori locuiau prin zonă, dar între ei întotdeauna e și o elită de cumpărători, a căror singură ieșire din casă o constituie vizita la supermarketuri. Or, Realul e unul non-stop, bun pentru păsările de noapte, pentru nedormiții Bucureștiului, loviți de panici existențiale și de nefericiri.

Înaintă printre rafturi și nu se opri până la raionul IT. Un tip vorbea la telefon, rezemat de vitrină. None așteptă ca omul să-și termine convorbirea, apoi îl abordă fără introducere: „am și eu un laptop de schimbat". „Și?", ridică bărbatul din umeri. „Ce-mi spui mie? Ori ți se pare c-am față de vânzător?!" „Și nu sunteți...?", insistă None, deși își dăduse seama că nu era tipul de la electro. Individul scăpă o înjurătură șuierată, din care nu se auzi decât un *mă-ta*. „Ce-ai, nene, nu ți-e bine?" „Gata, am greșit!" „Dac-ai greșit, îți ceri scuze, nu-i așa?!", se revoltă necunoscutul. „Păi, cum să-mi mai cer, dacă mă-njuri de mamă?..." Vocea lui None ieși ca dintr-o încăpere capitonată, încât nici nu fu sigur că-l mai auzise cineva. Jignitul se îndepărtase de mult, iar pe lângă polițele cu laptopuri nu se vedea niciun lucrător.

După câțiva pași, ajunse la plasme, din care clipeau des culorile. Un actor de la Comedie își arătă dinții într-un prim-plan, apoi spuse: „Și popa îl întreabă: te lepezi de

Satana? M-aș lepăda, părinte, dar am doi copii cu ea“. None aprecie din mers locul din care era filmat tipul și se gândi fugitiv ce cameramani lucrau la postul ăla. Apoi îl izbi o imagine din depărtare. Pe un ecran, cu diagonala de 130 cm, un breton greu se lovea ritmic de-o frunte cunoscută. Era un clip pe MTV cu femeia pe care o filmase în cursul zilei. Cânta ceva cu inflexiuni orientale. Parcă au înnebunit toți cântăreții români, se gândi el, nimeni nu mai cântă ceva normal. Pe fundal se vedea marea, apoi, pentru o secundă, sânii cântăreței palpitară deasupra unei ape filmate cu filtru verde. Pe ecran scria cu extra bold Li Zeta și numele melodiei: *Iniminoi*. Avea o voce rafinată pe cinci-șase tonuri, ceea ce-i aminti pe loc de Michael Jackson. Nu se înțelegea prea bine în ce limbă cântă, însă revenea frecvent titlul, sacadat, ca și cum s-ar fi spart geamul unei vitrine uriașe. Când Li Zeta ieși din apă, o peliculă turcoaz îi acoperi bustul, dar nu într-atât încât să nu se vadă pălăria mameloanelor. „Astea, toate, au țâțe tunate“, își spuse None, întorcând spatele cu dispreț ecranului televizorului.

În fine, o uniformă se mișca pe la sectorul de calculatoare. „Aveți garanția?“, îl întrebă vânzătorul. Mâna lui None înșiră pe geamul mesei paginile, bonul fiscal și chiar instrucțiunile de folosire ale computerului. Își răsuci cu mulțumire arătătorul, remarcând încă o dată că avea degete expresive. Îi făcea plăcere să și le vadă, mai ales înfiletând capacul obiectivului, pentru că atunci își putea pune cel mai bine în evidență eleganța degetului mare. Cele două noduri deveneau luminoase, așezându-i în cea mai bună lumină agilitatea lucrată a degetelor lui întotdeauna bronzate.

Schimbarea netbookului îi luă un sfert de ceas. La ieșire își cumpără o Cola, ceea ce-i aminti din nou cât de foame îi era.

4

Restul săptămânii, Carina fu ocupată cu netbookul, iar None cu filmările. Abia în weekend avu ocazia s-o întrebe cum se descurca și ce jocuri îi plăcuseră. Cel mai mult o interesa o pagină de net dedicată unui câine. Un coleg de grădiniță își pusese câinele pe Facebook: „îl cheamă Pipo Bad, are 25 de ani și lucrează la Guvern".

None făcu ochii mari, iar Carina înțelese imediat că trebuia să-i explice din nou: „bineînțeles, bietul Pipo n-are decât vreo doi ani, dar ca să-ți faci pagină pe Facebook trebuie să ai nu știu cât, să fii mai mare. De-aia nu-și dă nimeni vârsta lui. În plus, nici nu poți să spui că ești câine... Înțelegi, tati?". None fu izbit de toleranța din glasul fiicei lui și realiză că-i plăcea să-l dăscălească. Apoi Carina începu să povestească despre stăpânul câinelui, pe care None se strădui să și-l imagineze, cu jeanși portocalii ținându-se de lesa unui labrador. Fetița oftă cu ostentație, apoi întrebă cu voce scăzută: „ce crezi, tati, o să poți să mă pui în aceeași clasă cu el?".

None strânse mâna fiicei sale și trase în nări mirosul de usturoi emanat din galantarele cu mâncare chinezească. Mallul era înțesat de voci, care, în bună parte, veneau de la parcul de distracții al copiilor. „Nu știu ce să zic! O să merg la școală să văd care e treaba." Fetița se opri și trase cu toată puterea brațul spân al tatălui ei. „Să știi că nu mă duc la școală dacă nu sunt în clasă cu Cristi Noureanu!" Se uită de sus spre ochii fiicei lui, ridicați cu efort până la el. „Păi, de ce, măi, Carina? Ce-are Cristi ăsta?" Fetița îl privea în continuare, iar de la nări până în colțul buzelor începură să se sape șănțulețele dezamăgirii. Cu un ton mâhnit îi răspunse: „e frumos, măi, tati! Înțelegi?! E foarte frumos!". None se

lăsă pe vine, înregistrând în treacăt picioarele celor care treceau pe lângă el, mai ales bermudele albe și sandalele subțiri, ca niște frunze. Își privi fiica drept în ochi și, cu un deget, îi aranjă bretonul, așa cum făcea adeseori. „Lasă, măi, tăticule, că mai sunt și alți băieți frumoși, o să vezi, că la școală sunt atât de mulți copii, încât nici n-o să-ți mai aduci aminte de Cristi ăsta!“ Carina lăsă ochii în jos, iar după valul de sânge care cuceri instantaneu obrajii copilului, își dădu seama că nu spusese ce trebuia. „Hai, Carinuța, hai, tată, să luăm bilete la film! De ce-am venit noi? Nu pentru film?“ Carina aprobă din bărbie, apoi spuse pe un ton aproape resemnat: „vezi, că mai e un Cristi, unul nasol... Când te duci la școală să nu cumva să uiți: eu vreau în clasă cu Cristi Noureanu, să fie clar!“.

None se gândi dacă el avusese astfel de preferințe la șase ani. În burta largă a balonului care, în mintea lui, se umfla negru ori de câte ori trecea la capitolul amintiri, se văzu pentru o secundă cu treningul bleumarin, așteptând lângă poarta școlii, ca să treacă toți elevii de la a II-a B, unde era și fata aia pitică, de care el era atât de îndrăgostit. Da, și el trecuse prin asta, iar gândul la toată durerea unor după-amieze în care cifrele de pe caietul de aritmetică își pierdeau consistența îi aduse o mică usturime în carotidă. „Hai să luăm bilete la *Spider-Man*!“, spuse el, pe un ton vioi, și se ridică brusc, smucind aproape mâna Carinei, apoi adaugă: „mâncăm ceva și pe urmă ne întâlnim cu mami!“. „Păi, sigur! Nici măcar nu m-asculți!“ Carina continua să facă pași mărunți, aninată de brațul lui, dar în același timp glasul ascuțit se ridică până la urechile lui None: „o să vezi că nici nu calc pe la școală dacă nu mă dai în clasă cu Cristi Noureanu! O să vezi tu!“.

„Dar ți-am spus, Carina – mă duc când se deschid școlile și-o să vedem atunci!“ Își folosise de data asta tonul de tată autoritar. Când voia să restabilească ordinea, rostea un *Carina* repezit, lovindu-și cu plăcere limba de cerul gurii, încât vocea lui amplă părea să se plimbe pe sub bolțile unui edificiu spațios. De regulă, ori de câte ori recurgea la acest ton, fetița

lăsa ochii în jos ori se uita la el cu o mică imputare duioasă, însă, de data asta, ea făcu doar o grimasă, care i se păru destul de arogantă, apoi spuse: „dacă nu te duci tu, se duce buni, să ştii!".

None o şi văzu pe maică-sa, devenită *buni* pentru Carina, ducându-se la şcoală, ca în vremea copilăriei lui, când o ţinea pe dirigă şi câte un sfert de oră pe coridor, cu o gură care se auzea până în fundul clasei. Se consolă cu gândul că nu peste mult timp urma să apară Flori, care cu siguranţă ştia ce să-i spună fiicei lor. Probabil în jumătate de oră. Acum îşi încheia tura, iar de la spital până la mall mai face douăzeci de minute, în cel mai bun caz.

Plăti biletele de cinema şi apoi se îndreptă spre KFC. „Mai vrei altceva în afară de aripioare şi de Cola?" Carina dădu din cap în semn că nu. Încă nu se uita la el, stătea adâncită în tăcere, cu amândouă palmele înfundate în buzunarele pantalonilor scurţi. Era una dintre atitudinile ei care pe None îl emoţionau profund. Felul în care se sprijinea în buzunare, ca şi picioruşele, drepte şi uşor depărtate, îi dădeau un aer de mare siguranţă. În general, când îşi lua „poze" mature îl dădea gata.

Fetiţa apucă punga cu aripioare şi-o luă înainte, printre mese. Pe spatele tricoului alb, şuviţele de păr fluturau ca nişte dune de nisip.

Când se aşezară la masă, None văzu, în fine, silueta impunătoare a soţiei lui. Tăcerea Carinei îl apăsa deja pe creier, iar faptul că aproape nici nu se mai uita spre el îl făcea să se simtă cam încleiat.

Flori se apropia, legănându-se de pe un picior pe altul. Era o femeie înaltă şi durdulie, a cărei faţă inspira pe loc încredere. None îi flutură mâna, apoi se ridică s-o întâmpine. „Uite, Carina, a apărut mami!" Fetiţa se răsuci puţin, lăsând-o pe maică-sa s-o sărute, apoi o împinse cu un deget, aproape plasând-o lui None, care era în mod evident fericit. „Bine c-ai apărut!"

De la o masă vecină, un nene căsca gura la Flori, iar None se întrebă dacă o plăcea sau dacă era doar uluit de statura ei imperială.

„Asta mică are probleme…“, șopti el. „Ce are?“, întrebă Flori, aranjându-și zulufii după ureche. „Nu cumva e vorba despre Cristi Noureanu?“ Nu doar că era la curent, dar în ciuda faptului că abia își terminase tura la spital, Flori vorbea cu atâta însuflețire, încât masa lor începu să arate ca și cum ar fi aniversat ceva. Evident, lucrurile erau simple. Nu se îndoia deloc că fetița lor va fi în aceeași clasă cu acel Cristi sau cu oricine ar vrea. „Nu-ți fă griji, Carina, ne ocupăm noi! Dăm ceva la învățătoare, vorbim cu directorul, se aranjează sigur! Asta e ca și făcută! Altceva am eu acum pe cap!“

Atât Carina, cât și None priviră creștetul lui Flori, pe care se clătinau ușor smocurile de păr asprit de la multiplele decolorări și încrețit lunar în salonul de la parterul blocului lor ori chiar la spital, unde se derula bună parte din viața ei.

5

Flori era asistentă la Spitalul Colentina. De fapt, ea ținea în viață sectorul bolilor de piele, de la programarea exciziilor la rezultatele biopsiilor, așezate, în ordine alfabetică, într-un coș de plastic din dulapul cu o singură cheie, și aceea aflată în permanență pe legătura ei de chei. Secția era compusă din câteva cabinete de consultații și două săli de operație. În fiecare zi vedea oameni care își dădeau jos hainele cu timiditate, scoțând la vedere pete, alunițe, concrescențe ca moțurile de curcan, plăgi, furuncule și infecții ale pielii plasate în cele mai dosnice locuri ale corpului, sub burțile fleșcăite, în cute, crăpături ori pe hălci de grăsime tremurătoare. „N-ai idee, None“, povestea ea adeseori, „ce mizerii există pe lumea asta și câți oameni stau cu ele, unii și câte o viață întreagă, numai pentru că le e rușine să se ducă la doctor, ori pentru că n-au chef ori pentru că sunt atât de obișnuiți cu ele, că nu le vine să și le taie“. Așa se întâmplase și cu mama lui, care ținea sub sân o mică bubă, un fel de julitură, cu perioade scurte de inflamație. Era cât unghia, aproape ovală, iar pe suprafața înroșită se vedeau minusculi fulgi albi, ca pe un câmp de păpădii trecute. None a dus-o într-o zi la Spitalul Colentina. Era martie, în urmă cu exact 11 ani. Pe halatele albe fluturau firele de mărțișor, iar pacienții strângeau între degete mici buchete de ghiocei. El însuși cumpărase trei zambile albe, ca să nu intre în spital cu mâna goală.

Prima persoană pe care o întâlnise la Dermato fusese Flori. Pe atunci, în primăvara de-acum 11 ani, ea era tot așa, impunătoare, umplând cu ușurință cadrul ușii, cu același zâmbet încrezător, întipărit pe față, care i-a amintit instant de Nabucodonosor, câinele copilăriei lui. Și-acest sentiment de încredere și mai cu seamă de afecțiune adevărată nu l-a

părăsit nicio clipă. Orice întâlnire cu Flori îi aduce în nări mirosul de zambile proaspete al acelei primăveri.

Chiar înainte de-a ajunge în cabinet, pe holul curat ca un dinte, mama lui și-a ridicat fără nicio reținere tricoul pentru ca ochii binevoitori ai lui Flori să vadă acea mică și ascunsă bubă de sub sânul ei. „Trebuie operat", a decretat ea, iar câteva minute mai târziu doctorița a spus același lucru.

După biopsie s-a dovedit că excoriația, până atunci neînsemnată, era de fapt canceroasă, iar asistenta de pe hol, mirosind o zambilă albă, a devenit, atât pentru None, cât și pentru mama lui, un fel de zeu al bolilor viitoare, un anticorp, un vaccin indispensabil și, ori de câte ori aveau câte o dilemă medicală, o sunau pe Flori, amatoare să le risipească toți norii cotidieni, cu un simplu nume magic, cum ar fi *saridon*, *claritin*, *betadine* ori altele, care le luminaseră zilele, din primăvară până toamna târziu, când None a cerut-o de nevastă.

Uitându-se în ochii ei luminați de o măreață nepăsare față de dramele vieții, None își spuse că ceea ce apăsa creștetul nevestei lui nu putea să fie ceva de rău. Carina privea și ea în așteptare, ronțăind aproape fără pasiune aripioara de pui.

„A venit un elvețian la clinică", povesti Flori, strângându-și cu amândouă palmele părul rămuros care îi cobora de două degete sub urechi. „E un român de-al nostru de fapt, dar care trăiește în Elveția." Își privi familia, sugându-și la repezeală buzele, apoi explică: „omul are o clinică și angajează asistente". None nu știa ce să zică. Nu se dumerise ce înseamnă acest lucru. Ochii lui, încălziți de entuziasmul soției sale, clipiră în lumina lăptoasă a cupolei care acoperea mallul. „Este vorba despre un contract pe cinci ani", povesti mai departe Flori, „cu un salariu baban. Ce zici, None? Ne-ar prinde bine niște bani, nu-i așa?". Bărbatul înclină bărbia, convins că Flori știe cel mai bine ce e de făcut. Apoi o auzi întrebând „Dar ce facem cu asta mică?" și abia atunci văzu situația desfășurată în câteva planuri epice.

Carina era acum concentrată pe osul maroniu al fostei aripioare, iar None urmări încordarea arătătorului, ca o agrafă de cuarț roz.

6

Ziua de luni, ca de obicei, era populată de fețe mâhnite. None privi prin obiectiv spre adolescenta care se chinuia să termine fraza. Pe fundal avea cerul de vară și câteva coroane îndepărtate de copaci.

Făceau un *vox pop* despre muzica românească de succes. Prin urmare, dimineața începuse cu o colecție de prostii despre cancanuri din viețile cântăreților. Nimeni nu avea idee ce se cântă, dar mulți erau la curent cu ce fac interpreții, pe unde locuiesc și mai ales cu cine sunt cuplați. Fata pe care o filma acum avea probabil șaisprezece ani. Alexandra o întrebase în ce clasă e, însă ea spusese doar numele școlii, apoi dăduse drumul la un șir de întrebări. Camera era fixată pe gura care trăncănea, iar None mări zona până când începură să se distingă firimiturile de ruj de culoarea liliacului. Erau ca niște bulgărași de nisip rostogoliți în striațiile buzei. „Ce asculți mai mult", o întrebă Alexandra, „ai vreun cântăreț care-ți place?". „Dintre români?", întrebă fata. „În tot cazul, nu ascult manele! Dacă e dintre români, îmi place Alex Velea, e mai pe gustul meu și-are și versuri mișto."

Cuvântul *versuri* îi aduse în minte un manual de liceu și catrene puse unele sub altele. Realiză că nu mai ascultase de multă vreme cuvintele vreunui cântec. Privi cu atenție ochii adolescentei, care, văzută prin obiectiv, se reducea la un obraz iritat din cauza căldurii. Punctișoarele roșii, risipite spre bărbie, îl făceau pe None să se gândească la un apartament de bloc suprapopulat, în care adolescenta se sculase cu noaptea în cap, însă nu prinsese mai mult de două minute în baia casei părintești. În schimb, refugiată în cotlonul ei din sufragerie, citise cu fervoare versurile lui Alex Velea, de care el acum auzea prima oară. Cu siguranță, Alexandra o

să ilustreze interviul cu șase secunde din muzica respectivă și așa o să afle și el ce înseamnă niște cuvinte pe gustul acestei fete. Mai luă un bust, care i se păru destul de reușit, mai ales datorită tricoului mov. Apoi, spre surprinderea lui, fata spuse „mai ales asta îmi place“ și începu să cânte gutural și cu nările strânse, ca și cum căile nazale i s-ar fi blocat la comandă cu zeci de polipi mititei. None se fixă pe profilul fetei, care nu se chinuia să privească spre cameră, așa cum făcea majoritatea, ci era în mod real concentrată pe acele cuvinte pe care el sperase să le audă: *Dragostea se face în minim doi/ E secret, rămâne între noi.* Ea repetă versurile, iar None urmări fără grabă rădăcinile încordate ale sprâncenelor, fața ca o gumă mestecată, ochii pe jumătate închiși.

Filmarea i se păru o capodoperă, mai ales pentru ziua de luni, care, în general, era ca un blister turtit.

Când o luă pe Titulescu se mai gândea încă la versurile pe care le cântase adolescenta. De fapt nu atât cuvintele, se gândi el, cât fața fetei, buzele rujate, care se pliau pe acele cuvinte, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se risipească, toată implicarea ei pătimașă îl făcuseră să nu le uite.

Parcă pe trotuar, între un Opel și-o Toyota, apoi scoase telefonul și tastă pe Google cuvântul *versuri*. Un șir lung de linkuri duceau direct spre texte muzicale. Apoi scrise *poezii* și, în fine, apărură site-uri de literatură. Nu mai citise de mult, de fapt nici nu citise vreodată poezii de plăcere. Ceva însă, un fel de opoziție la cântecul acelei fete, îl îndemna să caute un poem adevărat, clasic, cunoscut de toată lumea, și-și dădu seama că, în afară de unul, învățat la școală, nu-și amintea nimic. Nici măcar un nume de poet. Derulă lista de pe ecranul telefonului, apoi apăsă la întâmplare și imediat îi apărură câteva texte cu titluri lungi. None îl alese pe primul, o poezie despre un câine. După trei strofe își dădu seama că nu avea chef s-o citească până la capăt. Nu-l interesa. Așa că ieși din mașină și căută din ochi poarta școlii.

Dimineața primului ministru

În aceeași dimineață de luni, premierul descoperi un mesaj semnat de *Mămica la două albăstrele*. Sub poza postată de stafful său erau 40 de comentarii, între care acesta atrăgea atenția, prin semnătura neobișnuită.

Pe geamul mașinii de serviciu, Bucureștiul arăta exact ca un măr verde. Soarele răsărise de o oră, iar pe iarba din marginea Șoselei Kiseleff încă sclipea apa dimineții. Prim-ministrul își mișcă de câteva ori degetul pe ecranul tabletei, urmărind pozele postate pe pagina lui de Facebook, apoi reveni la comentariul Mămicii. Erau câteva fraze simple și scurte, care te făceau să le citești. Mai ales finalul era haios. Nu uita, scria Mămica, tu ești vânătorul de piraţi! Râsul de baterie lovită din greșeală îl făcu pe șofer să tresară, însă premierul nu se obosi să-l liniștească, mai ales că în acea dimineață de vară toate lucrurile păreau să meargă în favoarea lui. Însuși ritmul vieții se modela discret după muzica din *Piraţii din Caraibe*. Nu-și făcea iluzii, Mămica la două albăstrele era probabil vreo babetă fără treabă, care după alegeri o să-i ceară să-i mărească pensia. Dar nu conta! Îi făcuse ziua foarte bună!

Câteva minute mai târziu, după ce urcă în elicopter, citi din nou îndemnul de a pleca la vânătoare de marinari nemernici și, îndoindu-și cu alintare indexul se hotărî să-i răspundă. Evident, nu putea să dea peste cap munca oamenilor care se ocupau de pagină. N-ar fi fost *fair* pentru ei. Așa că intră pe pagina Mămicii și-i lăsă un mesaj pe privat: Ms pentru incurajare! Apoi închise tableta și se concentră pe discursul pentru Oradea. Oamenii trebuiau aduși la vot, iar el știa cum. N-o să-i cheme la referendum, ci la vânătoare de piraţi!

7

Când elicopterul premierului rupse liniștea de pe Bulevardul Titulescu, None intra pe poarta Școlii nr. 3. Clădirea părea pustie. Totuși, ușa de la intrare era deschisă la perete, ceea ce-l făcu să aprecieze că portarul nu era prea departe. La secretariat era închis. Un timp stătu pe loc. Apoi aruncă o întrebare pe coridorul lung. Citi un fișier cu numele corigenților și după aceea încercă altă clanță. Mai vorbi puțin cu celelalte uși, iar când era pe punctul să renunțe, un cap de femeie apăru dintr-o clasă. „Pe cine căutați dumneavoastră?“, îl întrebă femeia, iar None se apropie. Arăta deranjată, iar după ce-i examină bluza, aprecie că nimerise în mijlocul unei partide de sex. Cu siguranță în clasă era și bărbatul. I-ar fi plăcut să intre, însă mototolita stătea în ușă, ca un paznic.

„Cu cine pot să vorbesc și eu?“, se interesă el. „Vreau să vorbesc cu directorul sau cu cineva de la secretariat, care văd că e închis!“ Femeia nu se clinti din ușă, iar în spatele ei nu se vedea decât fereastra dinspre stradă. Doi ochi negri stăteau înfipți în ochii lui. „Acum nu găsiți pe nimeni“, îl lămuri ea, „e vacanță, dumneavoastră nu știți că e vacanță?“. None aprecie că interlocutoarea lui avea puțin peste treizeci de ani și o clipă și-o imagină făcând mâncare, lângă aragazul din bucătărie, pentru o familie decentă, de exemplu, un soț ochelarist și-un copil cu unghiile frumos tăiate. „Totuși, mi s-ar fi părut normal să fie cineva aici, mai ales pentru cine are copii de clasa întâia“, spuse el. „Aveți copilul la noi la școală?“, întrebă femeia, iar aerul bănuitor începu să i se risipească de pe față. „Acum intră într-a-ntâia“, explică el, „și voiam să știu și eu în ce clasă e, cu cine e...“. „E prea devreme acum, v-am spus“, insistă femeia, care în mod evident trecuse la un ton profesional.

Ușa clasei se deschise larg, iar necunoscuta îi făcu semn să intre: „la cine ați vrea să nimerească?“. Spre dezamăgirea lui None, clasa era goală. Nu era nici urmă de bărbat. Poate că bluza era sucită și îmbrăcată în grabă, din alte motive. Era din mătase, încheiată din doi în doi nasturi, răsucită în talie și lipită de pielea tânără și transpirată. None se destinse și conversația se derulă fără efort. Femeia era profesoară la gimnaziu, dar îi cunoștea pe învățătorii de la primară, așa că se oferi să-i spună cine urma să ia clasele întâi din acea toamnă. În lumina sălii, cum stătea rezemată de un pupitru, arăta chiar mai tânără. În trei secvențe fulgerătoare o văzu dezbrăcându-și și îmbrăcându-și bluza, ceea ce desigur nu se întâmplă decât în mintea lui. În liniștea clasei, profesoara aștepta un răspuns. None nu știa ce să spună. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că trebuia să se intereseze de calitatea învățătorilor. Oricum, nu putea să se-apuce să-i povestească despre Cristi Noureanu și despre dorința Carinei. Și, ca să câștige timp, ridică din umeri, în timp ce ochii urmăreau linia fustei, genunchiul care ieșea parcă nemulțumit de sub tiv, pulpa bronzată și talpa ascunsă în sandaua albă. Era încălțăminte ieftină, din mușama, cu baretă petrecută peste labă. None rămase cu ochii înfipți în catarama aurie, închisă doar de formă. Cureaua trecea prin micul cadran metalic, fără să fie fixată de cuișorul infim ori aranjată dincolo de el. Sandalele păreau încălțate în cea mai mare viteză. Ca și cum ar fi ghicit ce-i trece prin cap, picioarele femeii se împletiră, acoperind cataramele.

None spuse o frază lungă despre încrederea lui oarbă în cadrele didactice, conștient de faptul că-și privea interlocutoarea drept în ochi. O secundă se înfioră chiar la gândul că sub fusta subțire nu mai exista nimic, decât carnea umezită a unei femei care tocmai primise carnea unui bărbat dorit.

„Trebuie să avem încredere în învățători“, spuse None, cu ochii pierduți în pelicula de transpirație care ieșea din decolteul bluzei, ajunsă între timp ca o frunză macerată.

Profesoara îl aprobă de formă, apoi își aruncă privirea spre fereastră, iar None văzu cu coada ochiului o siluetă

care se îndepărta pe alee. Într-o fracțiune de secundă cercetă pervazul ferestrei, care cu siguranță mai păstra urma unui pantof. Prin urmare, fusese un bărbat.

Se gândi cum i-ar fi stat lui să escaladeze fereastra. Penibil. În niciun caz n-ar fi ales calea aia. Ar fi stat pur și simplu într-o bancă, prefăcându-se interesat de conversație. Dar oricum nu era în locul nimănui.

8

În acea seară, toată familia fu preocupată de contractul cu Elveția. Eu aș zice să te duci, o îndemnă Geta, însă glasul ei nu suna deloc convingător. Pentru None era evident că mamei lui îi părea rău să se despartă de Flori atât de mult timp. Pe de altă parte se simțea direct vizată, căci ea urma să se ocupe de Carina.

„Există telefoane, putem să vorbim pe mess, de fapt, cam ce facem și aici, numai că n-o să mai fie weekendurile", comentă Flori, mutându-și ochii de la unul la altul. O clipă se lăsă tăcerea peste canapeaua largă, pe care încăpeau toți patru. Avea fiecare locul lui, pe care îl respecta cu strictețe. Întotdeauna None stătea pe partea extensibilă, ca pe un pat, iar Carina – călare pe burta lui, înfigându-și câte un călcâi în cele mai neașteptate locuri. Îi plăcea să-i simtă respirația lângă ureche, adulmecându-i de cele mai multe ori mirosul de căpșuni, de la guma de mestecat. Flori stătea lângă el, de regulă, cu picioarele într-un lighean cu apă rece, iar Geta se ghemuia în celălalt capăt, cu spatele lipit de brațul dolofan al canapelei, ca să nu-i scape din ochi, mai ales pe Flori, la care se uita ca la un profet. Așa stătea și acum, cu genunchii în bărbie, îndemnând-o moale pe nora ei să plece în Elveția.

Ca și mamei lui, și lui None îi părea rău ca Flori să plece, chiar dacă numai pentru o perioadă de timp, însă știa dinainte că, oricum, ceea ce va alege ea va fi cel mai bine. Prin urmare, spuse, fără să inspire cuiva vreo încredere: „poate îmi găsesc și eu ceva pe-acolo și ne mutăm toți. Oare cum o fi în Elveția? N-am fost niciodată, dar se aude că e viața foarte scumpă". În mintea lui None trecură în grabă cele două ore pe care le petrecuse pe un aeroport din Zürich, când schimbase avionul spre Barcelona.

Un timp discutară despre viața în străinătate și despre cât de prost sunt văzuți românii. Apoi, Carina readuse pe tapet problema școlii. None povesti pe scurt că trecuse pe-acolo, dar că secretariatul era închis. Nu pomeni despre întâlnirea cu profesoara, cu toate că două catarame minuscule i se topiră discret în mijlocul frunții.

„Peste o lună intri la stăpân, o să vezi tu!“, o amenință bunică-sa, iar Carina răspunse prompt: „dacă e nasol, nici nu mă duc!“. None o apucă de brațele subțiri, obligând-o să se uite la el, apoi îi spuse: „dacă nu te duci, o să primești bătăiță!“. Și pe neașteptate își frecă nasul de bărbia fetiței, care chicoti pe cel mai de sus ton. „Mai încet, mamă, că ne-aude domnul Popescu!“ Vocea Getei sunase ca pe vremuri, iar None își aminti că la fel îi spunea și lui. Domnul Popescu era profesorul care locuia deasupra, o față acră încă de acum treizeci de ani. Gândul la el îi aduse pe tavă și prima lui zi de școală, când tatăl său îl ținea de mână, în grupul de copii și de părinți, ceea ce îi insuflase atunci certitudinea că se află în fața unei încercări brave. Apoi, în mai puțin de o lună, își dăduse seama că școala era de rahat, iar după altă lună – viața i se schimbase radical. Venise acea zi de noiembrie, când a găsit-o pe mama lui întinsă pe pat, ca și cum ar fi fost bolnavă, iar o oră bună s-a tot învârtit prin fața blocului, pentru că ea îi ceruse s-o lase singură. Aruncă o privire furișă spre Geta, care continua să stea chircită în capătul canapelei și încercă să-și amintească figura ei de dinainte de ziua de noiembrie. În mod ciudat, în mintea lui nu exista decât fața ei supărată, cu două dungi verticale între sprâncene. În toamna aia în care mersese pentru prima oară la școală, mai precis într-o zi afumată, de noiembrie, tatăl lui s-a mutat la Jegu Mondial.

Pe-atunci, la parterul blocului era o frizerie cu trei scaune. Câteva frizerițe, care se tot schimbau, forfecau într-un ritm drăcesc prin părul unor bărbați care acum, văzuți din prezent, îi apăreau trași la xerox, toți cu freză crizantemă, cu mustața tristeții, căzută peste gură, și îmbrăcați cu cămăși cu mânecă scurtă, mâneca aia cretină: largă, albă și apretată ca o pâlnie.

Printre acei bărbați și-l amintea și pe taică-său, uneori aranjându-și mustața cu două degete, închizând ochii, pe care None îi moștenise de la el, verzi, cu pleoapă albicioasă, înaltă și bine înfiptă în alveolă, ca la statuile de marmură. De altfel, ochii și statura impunătoare erau singurele asemănări cu tatăl său, căci în rest avea fața tristă și bătrânicioasă a mamei, la care se mai adăuga și o burtă de berar.

Prin fața frizeriei își petrecea toate după-amiezele, mai ales în clasele mici, după ce taică-său plecase și când frizeria ajunsese un loc de preferință al adolescenților, în special al unor băieți din blocul lor, care începuseră să poarte pantaloni pensați și ciorapi albi. Atunci, într-o amiază de toamnă, când frizeria gemea de lume, iar din stradă se auzea mârâitul adormitor al mașinilor de tuns, pe trotuarul învechit de ploi a apărut din senin tatăl lui. De fapt, nici nu-și dăduse seama imediat cine e. Mai întâi i-a remarcat pantofii negri, înguști și fini, ca niște mașini de curse. Apoi a ridicat privirea spre noul lui tată, eliberat de mustață și tuns *à la carte*.

Părea emoționat și bucuros în același timp. L-a luat de mână și au intrat într-o cofetărie din capătul străzii. Își aduce perfect aminte cum și-a înfipt lingurița în crusta cafenie a eclerului, simțind aroma cremei, încă de când pasta tremurătoare doar se lipea moale de adâncitura linguriței. După-amiază pe final, cofetăria aproape goală și ei doi cu câte un ecler în față și cu paharul de suc roșu, pe care în mod constant îl numea *corcodușiadă*. Aceasta este de fapt ultima amintire despre tatăl lui.

Întors acasă, i-a arătat maică-sii cadourile primite de la el: un pistol cu capse, o ciocolată și un număr din revista *Rahan*. Era în bucătărie, cu Iuliana, care pe atunci nu avea decât patru ani. Pe masa pătrățoasă, acoperită cu o cârpă cadrilată, tocmai scosese din cuptor tava cu detestatele fursecuri din morcovi. Răzătoarea stătea într-o rână, deasupra teancului de farfurii, încă ținând în dințișorii numeroși fire subțiri de morcov. None era fericit, o fericire numai a lui, și pentru că își văzuse tatăl, dar și pentru că mâncase un ecler bun, ceea ce, în mintea lui de atunci, îl scutea să mai încerce fursecurile de morcov.

În acel sfârșit de zi, mama lui și-a ieșit din fire și, în sfârșit, i-a povestit despre Jegu Mondial.

Privind-o din nou acum, când stătea ghemuită pe canapea, după ce îi trecuseră, electrizant, prin minte fursecurile de morcovi și paharul de corcodușiadă de pe vremea lui Ceaușescu, None se întrebă pentru prima oară, după mulți ani, ce mai făcea, oare, tatăl lui?!

9

Cel mai mult îl enervau maneliștii, iar măcar o dată pe săptămână filma un interviu cu unul. Pe măsură ce lucra cu ei, își dădea seama că nu știa ce-l enerva mai mult: muzica lor, de a cărei vulgaritate nu se îndoia, sau faptul că se îmbogățiseră de pe urma ei. Alexandra era cu mult mai tolerantă în această privință: „dacă muzica asta face bine la icrele atâtor oameni, înseamnă că nu avem dreptul s-o ignorăm. De unde ai tu siguranța că e o chestie vulgară? Îți aduci aminte de bancul ăla în care o mamă încearcă să-i explice fiicei ce e o țoapă? Iar fetița, după ce rumegă informația, o întreabă: mami, nu cumva suntem și noi niște țoape și nu știm?".

Manelistul pe care îl filma acum părea un puști abia trecut de majorat. Alexandra îl lăsase să filmeze singur câteva acțiuni domestice, în vila pițigoiului care-l scotea din sărite. Mai ales vocea lui răgușită îi era deosebit de antipatică. „Nu vă place textul melodiei, nu-i așa?", întrebă răgușitul, în timp ce ibricul din tablă subțire pocnea pe aragaz ca un grup de popice lovite.

„Nu e vorba despre asta", se eschivă None, făcându-i semn cu bărbia spre cutia de cafea. Manelistul aruncă la repezeală două linguriițe de pulbere în apa clocotită, dar își continuă ideea, fără să fie intimidat de figura gravă a lui None, pe jumătate ascunsă de camera video. „E-adevărat că-s cam ușurele", continuă cântărețul, în timp ce mișca linguriița prin ibric, îndoindu-și cu eleganță încheietura mâinii. „Unele sunt chiar cretinuțe, însă ăsta e trendul, domnu' None! Cine credeți c-ar vrea să se distreze pe poezie clasică? Nici să citească... eu cred că nu mai e multă lume..." Apoi manelistul închise aragazul și se întoarse cu fața la cameră, începând fără avertisment să recite o poezie.

Erau niște versuri lungi, făcute din cuvinte înalte și atât de legate între ele, ca o viță-de-vie bătrână. Vocea răgușită a cântărețului cobora pe câte un cuvânt, mai ales pe cele care arătau intensitatea sentimentelor, privind drept în ochiul de sticlă, dincolo de care, ochiul lui None rămăsese neclintit. Poezia avea un ritm misterios, care îi aduse în minte zgomotul pașilor lui pe coridorul școlii și, inevitabil, genunchii profesoarei mototolite. Privea la buzele cântărețului de manele, recunoscând în sinea lui că vocea care îi fusese antipatică îi intra încet în porii pielii.

„Ei, știi cine le-a scris?“, întrebă manelistul, fără să fi terminat strofa. None continua să stea cu ochiul lipit de obiectiv. Bineînțeles, habar n-avea și un moment îi fu frică să nu le fi compus chiar manelistul. Gândul ăsta îl făcea să se simtă chiar mai șifonat, căci îi deteriora cu totul disprețul pe care-l avea nu doar pentru acest cântăreț răgușit, ci față de toți maneliștii, pe care i-ar fi împușcat fără regrete. Totuși, răgușitul reușise să-l emoționeze. Așa că lăsă deoparte camera și îl întrebă potrivindu-și ochii în poziția pe care o credea cea mai favorabilă, adică lovindu-și discret genele superioare de marginea sidefată a arcadei: „de unde le știi?“.

Cântărețul de manele râse zgomotos, iar hăhăiala lui ajunse până în strasurile care împodobeau lustra. „Nu te-așteptai să știu poezii, nu-i așa? Și, bineînțeles, habar n-ai cine le-a scris! Dar, normal, nu pui botu' la manele, că ești băiat subțire!“

None se hotărî să reziste orice-ar fi, așa că surâse cât putu de insinuant și se abținu de la orice fel de comentarii. Mai bine să-l creadă infatuat decât bou. Dar se vede că manelistul își formase deja părerea, așa că nu insistă, ci schimbă discuția, întrebându-l dacă mai vrea să filmeze ceva. În bucătăria spațioasă, aerul i se păru contaminat de propria mâhnire, iar fața cântărețului nu mai avea nicio urmă de amabilitate. Amintindu-și-l recitând, None recunoscu că, de fapt, nu-i era antipatic. „Cine a scris versurile ălea?“, întrebă el, privindu-l cu o notă discretă de vinovăție, pe care știa întotdeauna să și-o imprime pe față, punându-și ochii la

adăpostul sprâncenelor, ca sub o copertină de magazin. Dar manelistul nu apucă să răspundă.

Din buzunarul lui None sună sirena telefonului, anunțându-l că îl caută Alexandra. „Ia-ți sculele și vino la Spitalul Florească!“, îi porunci ea, fără introducere. Apoi îi povesti pe scurt ce se întâmplase: „o mai știi pe Li Zeta, cântăreața aia la care am filmat joia trecută? A făcut accident de mașină! Dacă ajungi în douăzeci de minute intrăm și la știri!“.

10

None scrise un SMS pentru Carina, care învățase să trimită un text gata scris. Îl copia mișcându-și indexul ca pe o șopârlă, apoi selecta poza lui și dădea *send*. De zece ori pe zi None primea câte un *te pup, tati* și răspundea la rândul lui *și eu te pup fetița mea dulce*, pe care Geta îl citea cu satisfacție în sufrageria lor din Veronica Micle.

Când puse semnul exclamării era deja în fața salonului de spital. Din ușă se vedea patul în care stătea cântăreața, îmbrăcată cu un halat de hârtie verde peste hainele ei obișnuite. Încăperea largă avea doar trei paturi ocupate. Alexandra se rezemase de celălalt capăt al patului și dădea din cap, ascultând-o pe bolnavă. „A, uite că mi-a venit cameramanul", anunță ea, și-i făcu semn lui None să scoată aparatul.

Li Zeta arăta acum destul de neajutorată, ca un copil bătut. Avea o mică zgârietură pe obraz și în mod evident o deranja halatul care părea făcut din puf de plop. „Ia câteva cadre cu obrazul ăsta", îi arătă ea partea care nu fusese atinsă. Însă acest lucru n-ar mai fi avut nicio valoare. Tocmai zgârietura aia interesa pe toată lumea. None aruncă o privire spre Alexandra, care-i făcu la rândul ei un semn discret să ia tot.

„Cum s-a întâmplat accidentul?", întrebă Alexandra, ținând microfonul ca pe-un cioc. În ecranul minuscul se vedea proiectat corpul cântăreței. Prin halatul transparent, bustul părea modelat din pastă turcoaz. Un flash cu bluza umezită a profesoarei trecu la iuțeală prin mintea lui None, iar în aceeași clipă realiză de ce-l interesase acea bluză. Culoarea ei de mare turistică, mătasea lipită de sâni și umezeala cremoasă se legau insesizabil de videoclipul văzut în Real, mai exact de sânii turcoaz ai Li Zetei. Nu bustul profesoarei

îi răscolise imaginația, ci amintirea stinsă a unei viziuni anterioare. Descoperirea îi înroși urechile. Pe măsură ce cântăreața povestea, în salon mai intrară niște persoane, amatoare să caște gura, iar None fu tentat să ia câteva cadre și cu ele. În special îi atrase atenția un bărbat în pijama, probabil ieșit dintr-un salon învecinat, pe care cu siguranță îl atrăsese vestea că se filmează în spital.

Li Zeta trecuse peste un câine pe autostradă. „Un câine alb, apărut din gardul despărțitor", explică ea. „Așa ceva numai la noi se poate! Afară nu se întâmplă niciodată!", se băgă în vorbă acel nene în pijama. „Pentru că nu interesează pe nimeni de nimic în țara asta", adăugă și Li Zeta, bucuroasă să dea vina pe cineva. „Până și americanii și-au dat seama de-asta!", completă o asistentă. „N-ați văzut ce-a zis americanul ăla?" Bărbatul care se băgase în vorbă se dovedi pus la curent: „cine? Philip Gordon? Păi, domnișoară, omul ăla e venit special pentru Băsescu?!". „Vezi-ți, domnule, de treabă!", interveni Alexandra. „Cum să vină pentru Băsescu! Băsescu nici nu mai există! E istorie fumată!" „Nu e așa domnișoară!", insistă bărbatul, pe care acum None îl luă din plin, întârziind pe mustața lui căruntă. „Nu este așa!", repetă mustăciosul. „În țara asta s-au petrecut o sumă de porcării! Unde ați mai văzut dumneavoastră să schimbi legile de la o zi la alta ca să dai jos președintele?" „Președintele ăla era un dobitoc și-un tiran, domnu'!" Alexandra uitase de interviu, iar Li Zeta se resemnase, cu palma întinsă sub bărbie. None mări încet, emoționat de mișcarea ritmică a genelor rimelate. „Opt milioane de inși au votat împotriva lui la referendum!", spuse Alexandra cu o voce care nu admitea replică. „Care milioane?!", se repezi și bărbatul. „N-ați văzut c-au măsluit votul?" „Hai, nene, lasă-mă! S-a dus lumea la vot! Nu-i așa None?", îi ceru ea sprijinul. „Tu ce-ai votat?"

Luat prin surprindere, câteva secunde nici nu se mișcă. În duminica aia nu ieșise din casă. Îl rugase maică-sa mai bine de o oră, „hai, măi, None, du-te să votezi, ca să scăpăm de Băsescu!". Însă de data asta fusese de neurnit. Era de-ajuns că cele două femei se duceau să voteze. Ba, chiar i se părea

prea mult. Cine ar merita să pierzi pentru el timpul vieții tale? Nimeni! Mai ales în ceea ce privește politica, unde nicio alegere nu merită! Totuși, nu putea să-i spună asta Alexandrei, care era deja destul de capsată. Așa că mărturisi, privind peste umăr: „mama s-a dus! Și-a votat împotriva lui Băsescu".

„Ce se întâmplă aici? Cum au intrat dumnealor?"

Vocea autoritară îi făcu pe toți să privească spre noul venit. Era un doctor bătrân, ras în cap, ca un căpcăun. „Vă rog să ieșiți imediat din salon!" Totuși, None nu se grăbi să închidă camera, ci mai trase câteva cadre, cât Alexandra ducea tratative cu acest stăpân al locului.

„Mai bine treceți mâine pe la mine", spuse Li Zeta. „Oricum, peste o oră mă externează, iar mâine pot să povestesc pe larg..." Cuvintele ei ieșiră ca un bâzâit somnolent de albine, iar None avu momentan impresia că îi erau adresate numai lui. Pe ferestre intra lumina de august, iar din bretonul cântăreței se desfăceau mici aburi, inelați. Improbabil, își spuse în gând, apoi răspunse cât putu de vioi: „ar fi foarte mișto! Păi, poate venim".

11

Alexandra căută cu ochii Volkswagenul lui None și-i spuse din mers: „vreau să mă duci și pe mine până la studio!“.

Nu se gândise la un ocol așa de mare, dar, în loc s-o refuze, îi răsări în minte un plan. „Te duc“, răspunse el, „dar faci și tu ceva pentru mine“. Husele mașinii erau cam murdare, iar din scaunul de lângă el se ridica încă mirosul lui Flori.

None netezi puțin pânza și-i făcu semn să urce. „Cam jerpelită mașina ta, None! Nu i-ar strica o mână de vopsea și chiar un spălat!“ „A ce miroase aici?“, se interesă el, iar reportera îi răspunse cu promptitudine: „a bătrânețe!“.

„Vreau să dau de urma cuiva“, schimbă None vorba, „am nevoie de-o adresă completă. Cunoști pe cineva la Poliție?“. Alexandra nu se arătă prea dispusă, ci scoase doar un *depinde* destul de neutru. „E cineva care acum douăzeci de ani locuia prin Drumul Taberei. Dar de-atunci nu mai știu nimic despre el.“ Îi era greu să spună toată povestea, mai ales că trebuia să pomenească și despre Jegu Mondial. Știa că un dialog normal ar fi trebuit să înceapă cu o mărturisire de genul: nu mai știu nimic despre tatăl meu... Dar el nu era în stare de-o conversație obișnuită. Nici într-un caz pe tema asta. Cum să spui de exemplu c-ai avut o copilărie de rahat, peste care a apăsat non-stop un spectru jegos? Când maică-sa rostea cele două cuvinte, care însemnau fuga tatălui său, None vedea în minte toate mizeriile imaginabile, de la lăturile infecte pe care le aruncau de la frizerie, seara, până la chiuveta înfundată din bucătărie ori, mai târziu, la tampoanele Iulianei, înfășurate în hârtie igienică și depozitate în găleata din bucătărie. Cele două cuvinte pe care Geta le pomenea întotdeauna, când venea vorba despre tatăl lui, erau aceleași,

sintetice și murdare, expresive și mai ales explicite ca o matricolă, două cuvinte despre mizerie și suferință: Jegu Mondial.

Cu toate că n-o văzuse niciodată, ar fi putut s-o descrie în orice moment al zilei sau al nopții. Jegu era femeia care îl lăsase orfan. „N-ar fi plecat niciodată", povestea Geta, „dacă n-ar fi apărut Jegu' ăsta!". Nu doar că în povestirile ei amanta necunoscută era o ființă murdară, dar None și-o imagina acoperită de o crustă de jeg gros, un fel de piele de broască tăbăcită și nespălată cu anii, în fibra căreia se adunaseră resturile aruncate din casele bucureștene și chiar din toate casele de pe mapamond. Jegu Mondial se furișase în viața lor, se strecurase pe sub covorul din sufragerie, se topise în ciorba zilnică, intrase în pixelii televizorului și-și făcuse loc chiar și în dulapurile cu haine, încât oriunde s-ar fi dus, orice ar fi făcut, None dădea mereu cu ochii de această creatură, frământată din praf și din mizerii, exact ca mumia din filmul lui Stephen Sommers.

Nu știa nimic: nici cu ce se ocupa tatăl său, nici unde locuia. Un singur lucru era clar în toată povestea despre el, și anume că plecase cu o femeie, pe care Geta o numea în mod regulat Jegu Mondial. „Totuși, măi, mamă, trebuie să știi ceva!", se plângea uneori None. „Când eram mic, mi-l aduc aminte în frizeria de la parter, apoi urcând bucuros în apartament, cu fața strălucitoare ca un celofan, spunând de fiecare dată «trebuie să arăt bine, că mâine sunt de gardă!» Unde era de gardă? Ce făcea de fapt?" Iar maică-sa îi răspundea enervându-se progresiv: „era pe dracu'! Nu era nimic! Nu făcea nimic! Era un trântor care sprijinea ușile!". Apoi, asediată de întrebările lui None, deschidea ochii albaștri, care-i luminau, în sfârșit, fața și spunea: „era portar". Ori alteori: „era un fel de portar!". Odată îi mărturisise că era un amărât de paznic. Altceva nu putuse să mai scoată de la ea, decât imprecațiile obișnuite, care nu erau puține.

Iuliana nu întreba aproape deloc de tatăl ei, nici măcar în adolescență, când astfel de întrebări sunt mai mult decât firești. Însă, pe la începutul anilor '90 se întâlnise cu el. De

la el a luat bani de drum, ca s-o taie în Spania. Iar acolo se îngropase, rupându-se de ei, de țară și de trecut. Iuliana era acum doar o amintire îndepărtată, care creștea în câteva faze, de la piticul agățat de masa din bucătărie, la băiețoiul urcat în teiul din fața blocului și apoi la adolescenta mută, cu ochii pierduți pe geamul îngust al sufrageriei. În urma ei n-a rămas decât un tablou atârnat pe hol, în fața băii, în uniformă pepit, cu șorțuleț albastru și cu părul ridicat de pe frunte de o agrafă argintie. Toată poza plutea într-o ceață bleu, care părea să se risipească din ochii vopsiți cu albastru de metil.

N-avea nicio idee despre cum arăta acum, în noua ei viață spaniolă. La început, în primii ani, îl mai suna să-l pună la curent: lucra într-un restaurant. Făcea un curs. Se măritase. Apoi n-a mai sunat, și nici nu răspundea dacă o sunau, ci dădea câte un SMS: *sunt ocupată, vb de îndată ce-o să pot*. În special cu Geta nu voia să stea de vorbă. „A pervertit-o ăla, cu Jegu lui Mondial", comenta maică-sa, care de fapt nu se așteptase niciodată ca Iuliana, care era copilul cel cuminte, să rupă relațiile cu ea. Era convinsă că vorbește cu taică-său la telefon ore întregi și din cauza asta n-o mai sună.

Prin urmare, tatăl lui, dispărut cu o femeie mizerabilă, în timpul ceților al copilăriei, rămăsese doar un nume, numele pe care el îl scria ori de câte ori completa formulare oficiale. Codul numeric personal, secția de Poliție care eliberase buletinul și, uneori, *Bulgaru Șerban* erau acele chestii care nu însemnau nimic și pe care le scria din rutină. „Benone Bulgaru, fiul lui Bulgaru Șerban" era un fel de „bună ziua" spus la ieșirea din bloc către turma amorfă de babe, spre care nu privești și nici n-ai nevoie să știi care sunt fețele lor pentru a le saluta din mers și de câte trei ori pe zi. Nu avea idee cum îi spuneau prietenii ori cum îl strigase Geta, în acele momente de tandrețe, de dinainte ca el să se fi născut. Trebuie să fi fost o perioadă, oricât de scurtă, în care ea îl iubise, fusese îndrăgostită și-l dorise atât de mult, încât să facă doi copii cu el.

Gândindu-se la toate acestea, nici nu-și dădu seama că, de două minute bune, peste întrebarea Alexandrei se așternuse tăcerea. „Și ce treabă ai tu cu persoana asta din Drumul Taberei?“, îl întrebase ea. Iar None, în sfârșit, îi răspunse, fără s-o privească, excesiv de preocupat să depășească un Opel, cu o voce care nu semăna deloc cu vocea lui obișnuită: „este tatăl meu“.

12

Când intră pe Veronica Micle, o umbră de dantelă coborî peste trotuare. Probabil că maică-sa o să-și dea seama că el pune la cale ceva. Ar putea să-i spună că vrea să-și vadă tatăl. Dar o frână mică, venită din timpuri străvechi, îl oprea pur și simplu.

Scoase Samsungul și căută numele Iulianei, apoi scrise un SMS. Cu toate că ani întregi el declarase că nu-l interesează unde e și ce face, acum admitea că întâlnirea devenise inevitabilă. Își aprinse o țigară și aștepta. Dinspre Piața Buzești venea miros de ardei copți. Ținea un braț pe fereastra deschisă, cu un Marlboro aprins de jumătate de minut, iar în cealaltă mână strângea telefonul. Prin umbrele înserării se vedea încă strada, cu blocurile din anii '70, și, undeva, printre crengile unor tei bătrâni, fâlfâia perdeaua galbenă de la balconul lor. De când se știe, perdeaua aia fusese mereu galbenă. Nu aceeași, ci, periodic, Geta cumpăra câte o perdea galbenă, ca să facă lumină frumoasă în sufragerie. Dintre toate noile perdele nu-și amintește decât una, o perdea din șifon, pe care el însuși a încrețit-o pe vergeaua metalică de la ferestre. Iar gestul ăla, mai ales felul în care își plimba arătătorul peste pliurile perdelei, îl mai încălzește și acum, pentru că în el se află toate celelalte întâmplări ale unei zile de vară, când pe ușa apartamentului lor a intrat pentru prima dată Carina. Era exact genul de zi festivă, călduroasă, dar respirabilă, iar prin perdele se vedeau jardinierele cu petunii înflorite de la vila de vizavi. Carina dormea în brațele lui Flori, făcute rulou în jurul ei.

A intrat în cameră, lăsând ușa balconului întredeschisă și, mai multe secunde, a rămas la distanță. Amândouă femeile vorbeau încet, iar Geta era ca de obicei umbrită de cele

două șanțuri dintre sprâncene. Ori de câte ori era vorba despre ceva serios, nu doar că i se adânceau cutele astea, care o făceau să semene cu gândacii din *Men in Black*, dar întreaga față se acoperea de o umbră cenușie, care îi lua strălucirea și chiar și culoarea luminoasă a ochilor. Iar această față de persecutat social prevestea întotdeauna o perioadă în care None trebuia să se afle în misiune, la ordinele mamei lui. De aceea și atunci rămăsese în expectativă, și chiar și astăzi, amintindu-și de venirea Carinei, dintre toate emoțiile care îl încercaseră atunci, în fața unui copil care era al lui și pe care nici nu sperase să-l aibă, cea mai puternică fusese durerea aia amestecată cu teamă, pe care o resimțea ori de câte ori mama lui se înnegura sub dominația celor două riduri, ca două creionașe de grafit. „Uite, None“, i-a spus ea într-un târziu, „asta e Carina noastră! Dacă nu eram eu, mai așteptați voi mult și bine! Uite-o ce frumușică e! Zici că e leită Flori!“.

Și abia atunci None îndrăznise să se apropie și să privească degetele ireale, care ieșeau din mânecuța roz.

Samsungul bâzâi o secundă, apoi clipoci de două ori, iar pe ecran apăru doar un cuvânt, și ăla scurt: *nu*. Iuliana nu știa adresa tatălui lor.

Fumul de tutun i se îngroșă curtenitor pe trahee, iar None coborî în sfârșit din mașină.

13

În apartamentul de patru camere, confort II, seara era, ca de obicei, frumoasă. Din bucătărie venea miros de mâncare și, încă de la ușă, None detectă aroma inconfundabilă, de vinete coapte. Își scoase sandalele din două mișcări și le abandonă, ca de obicei, pe holul în care dormitau mai multe perechi de papuci. Din încă două mișcări ajunse la canapea și se prăvăli ca un balot. Televizorul clipea colorat și, cum încăperea era luminată doar de două aplice, peste canapea domnea un aer misterios. Carina, absorbită de netbook, nici nu-i sesizase apariția, ceea ce era cu totul nou. Stătea pe burtă, cu ochii în ecran, mângâind din când în când touchpadul de un roz violent. None se apropie de ea, întrebând-o în același timp ce făcea acolo. „Nimic, ce să fac?! Nu vezi că sunt ocupată?“, îi reproșă ea, fără să-l privească.

Din bucătărie, Geta se interesă dacă chiar era el. „Cine să fie?!“, se miră None, exact cum făcea în fiecare seară, dar de fapt încălzit de cuvintele mamei lui, cu toate că ele nu conțineau niciun compliment. Însă pentru el aveau un mesaj clar, venit din perioada veche a conviețuirii lor, când ei îi era teamă să nu dea cineva buzna în casă și când el era singurul apărător al acestui loc frumos, în care șaptezeci de metri pătrați erau împărțiți în patru încăperi, căptușite cu pleduri moi și covoare persane.

„Adu aici niște salată de vinete!“, strigă spre bucătărie și se apropie mai mult de micul ecran pe care se vedea un clip de pe *YouTube*. Degetul subțirel al Carinei linse touchpadul, apoi, din două mișcări copie linkul. „Ce e asta, măi, Carina, la ce te uiți?“

„La asta! Tu nu vezi?“

Era un videoclip cu multă animație. Cântăreața spunea aproape fără să-și miște buzele: *Băiatul îmi zicea într-una „hai, Corina, hai"/ Lasă-mă să îți arăt casa mea din Hawaii.* None ascultă un minut, cât să-și facă o idee. „Asta nu prea e pentru copii, tăticule! Nu te mai joci cu *Lollipop Magics*? Sau cu *Dress up*?" Carina nu răspunse, ci mișcă săgeata pe linia de volum, iar în cameră se răspândi melodia, ale cărei cuvinte intrară încă o dată în urechea lui None.

În același moment, Geta ieși din bucătărie, cu o farfurie în mână. În obscuritatea încăperii, televizorul mergea fără sonor, iar din minilaptopul Carinei ieșea melodia al cărei link îl copiase. „Ce face copilul ăsta aici? Tu știi ce ascultă ea pe netbook?" „Cum să nu", răspunse Geta, care era cu totul la curent. Așeză farfuria cu vinete în fața fiului ei și-i răspunse cu o prefăcută superioritate: „asta e Corina! Nu știi cine e Corina? E cântăreața preferată a fiică-tii! Păi, vezi, dacă vii rar pe-acasă!" None urmări cu același aer uluit acțiunile sigure ale Carinei, gândindu-se că precis se descurca pe computer mai bine decât el. În câțiva ani nici n-o s-o mai poată controla! Fetița plasă linkul copiat pe o pagină de Facebook, iar pe micul ecran apăru videoclipul, derulându-se de la capăt. „Ți-ai făcut pagină?" întrebă el, preocupat în același timp de feliile de pâine, acoperite cu un strat gros de salată de vinete. „Cine te-a ajutat, măi, tati, să intri pe Facebook?" „Buni!", se lăudă Carina, în timp ce bunică-sa dădu amănuntele: „ca să dăm like-uri la câinele lui Cristi, un băiat de la grădinița ei...". None își aminti de Cristi Noureanu și examină fața fiicei sale, care evita să-l privească. Aștepta cu ochii pironiți în ecran ca să primească o confirmare că videoclipul ei fusese remarcat. Dedesubtul lui, Pipo Bad, care era câinele lui Cristi, răspunse prompt: *Ms!*, iar Carina trânti capacul laptop-ului, emoționată.

„Nu se poate!", protestă None. „Pagina asta trebuie să dispară! Copiii n-au ce să caute pe rețelele de socializare!" „Dar de ce nu?", se revoltă Geta. „Ce, mai suntem pe vremea lu' Împușcatul?!" „Măi, mamă! Te rog să nu te amesteci! Sunt o sumă de nebuni pe rețelele astea!", se supără None.

Geta își ridică sprâncenele până când cele două șanțuri dintre ele se făcură nevăzute, iar în ochii albaștri clipi ironia de altădată, când el se făcea de rahat, și-i reproșă scurt: „se putea să nu dai tu iar cu mucii-n fasole!“.

El ignoră remarca, însă argumentă mai domol: „cred că e și-o limită de vârstă!“.

„Dar nu știe nimeni ce vârstă am eu!“, interveni Carina, al cărei botișor anunța că se supărase. Coborâse pe covor, lăsându-și netbookul pe canapea, ca pe-un obiect osândit. „Pe Facebook mă cheamă Lili“, spuse ea, iar părul se mișcă elastic, ca o peliculă de apă. Cum stătea jos, privindu-l pe sub breton, semăna cu Li Zeta după accident.

O grămăjoară de vinete îi căzu pe bărbie și-n timp ce o ridica pe vârful arătătorului spuse aproape prietenește: „nu mă interesează! Din clipa asta vreau să ștergi pagina aia și să nu mai intri acolo! Mai mult, n-o să mai folosești netbookul decât în prezența mea!“.

Carina îi aruncă imediat privirea ei cea mai supărată. Când o nemulțumea ceva își întorcea un singur ochi spre el, iar ochiul ăla părea făcut zob. O mie de cioburi infime reflectau lumina, care părea frământată într-un malaxor.

Fetița își supse buzele, apoi se ridică ofensată și-o luă spre camera ei.

Discuția însă nu se termină aici. Când apăru Flori, parlamentările erau la apogeu, iar None negocia rezemat de tocul ușii care ducea în camera Carinei.

În cele din urmă, fetița conveni să nu mai intre pe Facebook, dar să nu șteargă pagina, iar Geta se angajă să aprobe orice folosire a netbookului. „Fără buni nu mai intri pe net! S-a-nțeles?“ Fetița și bunica ei schimbară o privire complice și abia după aceea Carina lăsă bărbia în jos.

În dormitor, Flori îi mărturisi că nu i se părea nimic grav ca fiica lor să intre pe Facebook. „Toată lumea e acolo“, îi spuse ea. „Nu-ți dai seama că ești marginalizat dacă nu te afli în rândul lumii? Mai bine să aibă pagină și să vedem ce face, decât să înceapă de pe acum cu secretele!“ None urmări corpul voluminos al soției sale, care se tot mișca prin cameră

în timp ce-și scotea hainele. Îi plăceau sânii mari, care-i scoteau din cap toate celelalte preocupări.

Flori își trase bluza de pijama și alunecă sub cearșaful înflorat, iar None se mișcă puțin, ca să-i facă loc.

„Ce-ai hotărât cu Elveția?“ Femeia nu răspunse imediat, dar după cum își mișcase omoplații, era clar că nu avea o decizie finală. „M-am gândit“, spuse ea în cele din urmă, „să aștept până la Crăciun“.

Realitățile ignorate ale unui plagiat

Tot până la Crăciun se întindeau și așteptările premierului. După alegeri, când nu va mai rămâne nici urmă din gândacul de Băsescu, treaba cu plagiatul va fi dată uitării. Iar spre uimirea lui, Mămica la două albăstrele îi scria exact la fel. De data asta era o scrisoare pe privat.

Ai trecut prin ce-a fost mai greu, îi scria ea. Nici nu înțeleg de ce-au făcut atâta tam-tam pe chestia cu copiatul! Arată-mi mie unul care n-a copiat și-l mănânc imediat, fără să-l spăl! Când eram în liceu, se copia cam la orice, dar mai ales la un bou care nici nu mai știu ce preda, cum ar fi economie politică sau alt obiect de căcat. Scoateți o foaie de hârtie, ne zicea el, și scrieți cutare – care cutare ăsta era o frază lungă și moartă. Însă frumusețea era că puteai să scrii orice, pentru că precis se potrivea! Când mă gândesc la copiat, îmi amintesc numaidecât o vreme de octombrie, când încă mai bate soarele în geam. Întotdeauna stăteam lângă fereastra dinspre drum și, poate din cauza aia, mă apuca o lene, dar știi cum, o lene, de-mi era greu și să scot cartea aia din bancă! Într-una din acele ore, toată lumea a trecut la treabă, cei mai mulți cu toate materialele la vedere. Pe vremea mea erau unii care scriau ca nebunii tot ce spunea câte un prof, iar pe urmă, la extemporale, copiau cuvânt cu cuvânt tot ce scriseseră în caiete. Oricum nu conta, pentru că nu citea nimeni, nici profii și nici măcar elevii care scriau, știi, cum se scrie de obicei la școală, cu mintea la altele, în viteza aia și în căldura care te cuprinde când scrii, uitându-te la fiecare cuvânt, fără să te intereseze fraza ori logica ei. Eu am primit o foaie din spate, ruptă dintr-un caiet de-ăla studențesc, cum îi zicea atunci, și, cum întâmplător îmi aduceam aminte câte ceva din lecția aia, mai ales că nici n-aveam chef să mai caut manualul, pe care cred că-l și pierdusem, m-am apucat de scris. Cum să-ți zic? De fapt, în foiala caldă a clasei și în soarele de octombrie, începuse să-mi și placă să scriu despre tema aia, care nu-mi era chiar indiferentă. Și ce crezi că s-a întâmplat?! Când am ajuns pe partea ailaltă a foii, ceea ce pentru un extemporal de rahat

era oricum destul de mult, când mă avântasem să explic o chestie care pentru acel interval de timp și pentru acea jumătate dintr-o oră de economie politică, începuse să-mi și placă, m-am pomenit cu profu-n urechea mea. Ce faci, don'șoară, m-a întrebat el, te dai mare? În jur, cum ți-am spus: toată lumea copia pe ruptelea, în afară de mine, care într-un moment de lehamite începusem să dau șouri intelectuale. Profu nu era supărat, însă nici nu putea să treacă peste. Te crezi deșteaptă, nu-i așa? a mai zis el, trecându-mi prietenește o palmă peste ceafă.
Toată lumea a luat 10 la extemporalul ăla, mai puțin eu. Mie mi-a pus 9, parcă îl văd, un 9 apăsat peste scrisul meu mărunțel, care mai purta în el amorțeala și căldura acelei ore, iar pe urmă, când le-a trecut în catalog, nouăle ăla a devenit opt!

Scrisoarea Mămicii mai continua cu câteva considerații generale, însă premierul nu mai avu răbdare să le citească. Își aminti propria lehamite de pe vremea în care își scria doctoratul, venindu-i în minte figurile prăbușite sau falnice ale unor profesori care dădeau pagină cu pagină dintr-un referat, imprimat pe hârtie A4, dându-și cu părerea despre el, ca și cum l-ar fi citit cu pasiune, cu toate că era evident că nu făceau nici cea mai mică aluzie la conținutul lui, oprindu-se cu prudență la bibliografie sau la câte un cuvânt prins atunci cu coada ochiului, pentru a face din el o întreagă frază, fără nicio legătură cu nimic, susținută însă cu toată puterea de ochii recunoscători ai autorului, în cazul respectiv, chiar ai lui, niște ochi care puteau să amestece imediat puțină adulație și puțină speranță, un strop de umilință și un altul de plăcere. Și, gândindu-se la șirul lung de profesorime ipocrită, la cohortele de studenți obligați să se prefacă și să învețe același tipar, premierul se întrebă pentru a nu știu câta oară dacă exista într-adevăr cineva care să-i fi citit teza de doctorat, așa copiată cum era.

14

La posturile de știri, pe unde lucrase până nu demult, lucrurile se desfășurau cu totul altfel. În timp ce la televiziunea asta, de divertisment, None pătrunsese în alte zone ale vieții. Filmările cu artiști, mai ales cu muzicanți de doi bani, îi arătau în fiecare zi câte o halcă din acea viață pe care el o detesta, fără să-i conteste forța de a răscoli simțurile. Uneori aștepta ore întregi în holul câte unui hotel, până când regizorul, cântărețul sau cine știe ce figurant catadicsea să coboare. None își imagina adeseori că în camerele ălea de hotel, pe bancheta din spate a mașinilor luxoase, pe canapelele de piele ale câte unui palat închiriat special pentru filmări, se petreceau partide scurte de sex, mai ales de sex oral, încât nu de puține ori lua pe cameră fețele cântăreților, zoomând fiecare detaliu, căutând fără grabă urmele îndoielnice ale unor întâlniri murdare. Într-un astfel de moment, în care căuta detectivistic mici caneluri imprimate pe buzele unui basist, își simți buzunarul vibrând. Cu două degete scoase telefonul și aruncă o privire expertă. Numărul nu-i era cunoscut și, la prima pauză, None sună cu oarecare emoție. Era un tip, un producător de la un studio obscur, care îi propunea o colaborare: „vrem să filmăm un clip cu Li Zeta, pe care am înțeles că o cunoști. Ea te-a recomandat".

None mai prindea din când în când astfel de colaborări, dar niciodată nu fusese cerut de vreun artist. Era flatat, dar totodată și mișcat de atenția cântăreței. Obrazul ei zgâriat și bretonul care îi amintea de Carina îl făcură s-o sune.

În difuzorul telefonului vocea Li Zetei era schimbată – mai subțire, mai inocentă, mai prietenoasă chiar. „Ce faci acum?", îl întrebă, iar None se declară disponibil.

Într-o oră jumate urmau să stea la aceeași masă, în cafeneaua Paul, de la Universitate.

Închise telefonul și anunță că trebuie să plece, fără să aștepte comentariile regizorului. Volkswagenul lui, destul de obosit, aproape că țâșni pe șoseaua de centură. Într-un sfert de ceas ar putea ajunge, însă nici într-un caz așa. Trebuia neapărat să treacă pe-acasă.

Închise cu grijă ușa de la baie, sperând ca maică-sa să n-aibă chef de vorbă. Și ea, și Carina se uitau la un film, nemișcate, pe canapeaua din sufragerie.

În sertarul de sub chiuvetă descoperi cu ușurare lamele lui Flori, un pachet nedesfăcut. O să-și dea seama că le-am folosit, se gândi, apoi se dezbrăcă în timp record. Burta, brațele de mârțoagă și mai ales părul de pe piept i se păreau cele mai nasoale chestii. Pe tot corpul avea fire răzlețe de păr, lungi și lipsite de orice senzualitate. În afară de barbă, toate celelalte zone, care ar fi putut să arate oarecare forță masculină, păreau nehotărâte, rămase într-un stadiu androgin. Intră în cadă și deschise dușul. Se săpuni și, din câteva mișcări grăbite, scăpă de firele risipite pe piept. Apoi trecu lama peste suprafața întinsă a scrotului. Era full, cu testiculele aflate în forma lor maximă, de vietăți adormite într-un corset nou-nouț. Oricine își putea da seama că nu mai făcuse de multă vreme sex. Acest gând îi aprinse urechile. În fond, se ducea la o întâlnire uzuală, să discute despre o filmare. Cine credea el c-o să-i dea chiloții jos? Totuși, din câteva lame îndepărtă puținele firișoare care ieșeau tremurând din pielea grofată. Se săpuni din nou și lăsă dușul să curgă peste el câteva minute.

În baie erau două prosoape care păreau deja folosite. Niciodată nu sunt prosoape ca lumea în baia asta, mormăi el, văzând în minte capetele celor trei fete ale familiei sale țâțâind nemulțumite de pretențiile lui, pe diverse tonuri – maică-sa încruntată, arătându-și un dinte, Flori ridicând palmele buretoase, plus Carina privindu-l cu un singur ochi –, și îl cuprinse instantaneu jena, fiorul ei cel mai grețos. Unde dracu' se ducea, și încă dichisit ca pentru o întâlnire?

Când agăță prosopul nu mai avea niciun chef să plece, dar după ce își trase din nou pantalonii porni în căutarea parfumului, o cutie colorată, pe care nici n-o desfăcuse și pe care Flori i-o făcuse cadou de Paște.

Ieși din baie exact când mâna Carinei apăsa clanța. „Ce faci, tati? Ce e cu tine acasă?“ None își trecu degetele prin părul periuță, care mai păstra încă urmele apei, dar nu se pierdu cu firea. „Să-nțeleg că nu ți-era dor de mine!?“, spuse el, iar fetița râse cam mecanic. Avea ceva în felul de a-și arăta dinții mărunți care lui nu-i plăcea deloc. De câte ori își întindea buzele la marginea gingiei, nasul se lățea și el, ca la clovni. Dar nu era ceva caraghios, ci, mai degrabă, toată înfățișarea exprima o chestie perversă. Lui None îi păru imediat rău pentru judecata aceasta și-o ridică în brațe, cam intempestiv: „mânca-o-ar tata de fetiță cuminte!“, spuse el. Dacă în clipa aceea Carina i-ar fi cerut să stea acasă, el ar fi renunțat bucuros la întâlnirea cu Li Zeta. Dar nu i-o ceru, așa că None căută în dulăpiorul de pe hol, unde dormea părăsită sticla de parfum. Fâsîi pe bărbie și trase în piept mirosul greu, care-i aducea aminte de frizeria copilăriei. Nu-i plăcea, dar cu toate astea se mai dădu de câteva ori, în special pe piept și pe la subraț, apoi trecu în dormitor.

Bineînțeles, n-avea niciun tricou călcat. Alese unul verde și căută fierul. În holul dinspre living se lovi de Geta. „Ce e, mamă, unde te duci?“ Geta nu înțelegea de ce vrea să-și calce tricoul. „Se-ntinde pe tine, mamă“, îi spuse ea, „ăstea nu se calcă! De când porți tu tricouri călcate?“.

None se îmbrăcă și ieși trântind ușa. Abia în holul blocului își dădu seama că uitase să-și ia cheile de la mașină. O să-i meargă prost! Totuși, se întoarse și străbătu sufrageria fără să privească spre maică-sa. Cheile rămăseseră în baie, unde Carina avea multă treabă.

„Dă-mi cheile ălea, Carina!“, se rugă el. „Așteaptă, măi, tati!“, răspunse fetița, așa că se întoarse resemnat în living. Acolo însă, Geta îl luă la întrebări. Ridurile dintre ochi deveniseră niște tranșee din primul război mondial, iar gura, aceeași

gură care îl învățase toate greutățile vieții și-i șoptise singurele cuvinte importante, se transformă într-o gură odioasă.

Când, în fine, băgă cheia în contactul mașinii mai rămăsese jumătate de oră până la întâlnire. Totuși, exista o nemulțumire majoră, care îl făcu să treacă pe lângă Universitate cu viteză.

În fața H&M-ului de la Unirii lăsă Volkswagenul pe avarie și intră în magazin. Trecu în viteză prin raionul pentru femei și își alese din mers un tricou de la bărbați. Apoi se răzgândi. Un suport întreg de umerașe era plin de cămăși. Nu mai purtase de multă vreme una, că nu avea cine să le calce. Geta detesta cămășile, iar Flori nici nu voia să audă de călcat.

None pipăi materialul fin și cercetă prețul, care i se păru cam mare, în comparație cu cel al tricourilor lui, luate din supermarketuri, de regulă, la ofertă. Se opri la o cămașă în carouri, cu mânecă scurtă. Apoi își dădu seama că habar n-avea ce număr poartă. Alese câteva cămăși de mărimi și culori diferite și intră într-o cabină. Aici era o oglindă mare, care îl arăta în întregime. Probă fără grabă prima cămașă, înduioșat brusc de noua lui față. Culorile vii îl făceau să arate mai tânăr. None ieși din cabină și se opri direct la casă. „Vreau să plec cu ea pe mine, se poate?“ Vânzătoarea îi tăie cu delicatețe eticheta, iar atingerea foarfecelui rece îl făcu să se înfioreze. Privi circumspect în jur. La ora aia magazinul era aproape gol.

15

Li Zeta începu să-i povestească despre ultimul ei turneu, la turci, despre care, de altfel, None o mai auzise povestind. Cu toate că vorbea despre lucruri îndepărtate, ochii ei cercetau noua cămașă cu oarecare ironie. „Poate nu-i place", se gândi None. Totuși, nu detectă pe fața ei nicio urmă de îndoială, ci mai curând un mic amuzament. Își încrețea din când în când un colț al gurii, așa cum făcea Carina când voia să-l ia peste picior.

„Cum vrei să fie videoclipul?", întrebă el, ca și cum ar fi vrut să-i aducă aminte că de fapt aveau o întâlnire de afaceri. „O să filmăm la Neptun", spuse ea, jucându-se cu degetul prin șuvițele de păr, groase și elastice, ca niște paste fierte. „E OK?" „De ce să nu fie?", se miră None. „Păi, poate ai familie", explică Li Zeta, „iar mâine e 15 și e zi liberă...".

Prin geamul cafenelei se vedeau fețele trecătorilor, una după alta întoarse spre ei, ca și cum nimeni n-ar fi putut să meargă pe trotuar fără să știe cine bea ceai la ora amiezei dincolo de geamul șters ca un pahar.

None nu-și aducea aminte s-o fi auzit pe Flori făcând planuri pentru ziua de 15, așa că spuse: „nu e nicio problemă!". „Să înțeleg că nu ai familie?", întrebă Li Zeta. „Ba da", protestă None, cu o voce de bas adormit.

Cântăreața sorbi din ceaiul care se răcise între timp. Avea buzele poleite cu o peliculă strălucitoare, de un roz care îi aminti de touchpadul de sub degețelul Carinei.

„Parcă ziceai că ai copii, nu-i așa?", îl întrebă ea, iar None mișcă puțin capul, apoi spuse un „da" pierdut în fundul gâtului. „Câți?", insistă femeia, cu toate că el nu sugerase disponibilitate pentru subiect. O tăcere lungă se lăsă peste masă. Li Zeta strânse din nou colțul gurii în timp ce-i fixa cămașa,

iar în acel moment el înțelese ce voia să spună privirea ei. Se vedea de la o poștă că are o cămașă de pe care abia fusese tăiată eticheta. Instinctiv, privi spre o masă vecină, unde o mânecă îi aduse în minte cum arată textila spălată și călcată. În mod sigur cămașa lui mai avea aspectul ăla de material proaspăt, îmbibat de chimicale. Prin urmare, Li Zeta știa că făcuse eforturi pentru întâlnire. Și ce era rău în asta? None lăsă privirea peste ceaiul din ceașcă, galben și limpede. Poate că n-arăta ca o cămașă nouă. Totuși, se abținu să-și examineze pieptul scorțos și rosti cu o voce profundă și aproape îndurerată: „un copil. Un singur copil".

Cântăreața îl privea cu aceeași grimasă ironică și cu nările ușor dilatate. Poate că îi simțise parfumul, se gândi None, așteptându-se să facă o remarcă în sensul ăsta. Însă ea scoase un oftat scurt și comentă: „vasăzică însurat și cu un copil!".

16

Întâlnirea cu Li Zeta nu fusese lungă, însă în acea noapte None se gândi intens la ea, imaginându-și ce face și cu cine se culcă această femeie, care începuse să-l intereseze într-un mod aproape didactic. De ce îl întrebase de familia lui? Nu cumva îl plăcea? None își aminti efortul lui de a scăpa de firele de păr de pe scrot și odată cu asta îi veniră în minte și brațele fără mușchi, pieptul ca un săpun vechi și, în cele din urmă, burta. Mai ales burta, care îl făcea să se simtă penibil. Nu. Era absolut exclus ca ea să-l placă.

A doua zi se trezi înainte de Flori și avu grijă să facă un duș lung. Tricoul verde de ieri i se păru acum foarte bun și intră cu plăcere în aceiași pantaloni. Pe hol aruncă o privire în oglindă, fără să aprindă lumina. Părul scurt nu-i punea probleme. Întotdeauna îi plăcuse cum îi stă, gen Harrison Ford în anii '90.

Ar fi vrut să-și mai ia o geantă cu lucruri de schimb, dar hotărî să cumpere de pe drum vreo două tricouri.

Filmările începură către seară, pe o plajă închiriată special pentru videoclip.

Li Zeta se rostogolea prin nisipul care fusese curățat special pentru această scenă. Fulgii minusculi, de silicat, se lipeau de pielea îmbibată de creme. None urmări prin cameră șoldul tapetat și făcu un semn scurt spre băiatul de la lumini, care uitase să scoată filtrul. În micul ecran, corpul femeii semăna cu un șnițel de vitrină, colorat de lumini ireale. Totuși, nu era rău. Însă, văzută de-aproape, avea și zone mai vestejite. Ochii negri, neclintiți din cauza lentilelor de contact, păreau culcați pe o mică dună, terminată în numeroase rămurele, iar la anumite mișcări obrazul acoperit de pudră tremura ușor. Ar putea să aibă 35. Poate chiar 40 de

ani. Un tendon i se strânse arc în mușchii gâtului: el însuși trecuse nu demult peste 40.

În spatele lui None zumzăia intermitent vocea lui Rege Grigorescu. Voia o filmare secvențială, fără niciun cadru întreg. „Iei partea aia unde se termină slipul, pe față, apoi gura și degetele din nisip. Totul, toată scena asta cu tăvăleala să n-ajungă la douăzeci de secunde! Din care oricum mai tăiem pe urmă."

Rege, pe care de fapt îl chema Radu Gheorghe Grigorescu, avea un moț geluit, ceea ce-l făcea să semene cu un curcan de staniol. Dar în ciuda înfățișării, Li Zeta se uita la el cu ochii în lacrimi, iar după cum Rege își lăsa din când în când mâna asupra ei, protejând-o pe după umeri ori aranjându-i părul, precis avuseseră *une affaire*. Filmându-i fața alintată, None nu-și putea da seama dacă se uita în cameră sau mai departe, la Rege, a cărui răsuflare îi izbea în mod regulat urechea. „Mergeți la Lady Gaga?", întrebă el, iar timpanul lui None vibră, lovit. „Măcar pentru spectacol și tot merită! Va fi un mega-concert, cum n-ați văzut!"

Cât Li Zeta își schimbă toaleta, discutară despre Lady Gaga și muzica ei, care, evident, n-ar valora nimic dacă n-ar fi exhibiționismul și, în general, personajul care face toți banii. Lui None îi plăcea cum cântă, dar se abținu să-și spună părerea, de vreme ce toată lumea era anti-Gaga. Mai ales *Alejandro* îi plăcuse. Ori de câte ori auzea de Lady Gaga îi venea și melodia asta în creier.

În sfârșit, trecură din nou la treabă.

În rochia de pene colorate, Li Zeta arăta ca un cocoș trecut prin lupte. Totuși, nu comentă și trase câteva cadre. Îi urmări gura și o clipă se lăsă fulgerat de o dorință vagă. Nu avea buze groase, însă o mică limpăială, intermitentă, o făcea să arate foarte senzual. De câte ori scotea vârful limbii, pe None îl treceau fiorii unei iluzii erotice, iar jena pe care i-o producea această senzație se traducea în mișcarea ritmică a degetelor lui agile. Privit din afară, părea excesiv de preocupat de munca lui, mai ales de ecranul pe care îl potrivea periodic.

Filmară apoi în mare, pe o discuție apatică despre întoarcerea lui Băsescu la Cotroceni. Ca și None, Rege nu fusese la referendum, dar avea opinii radicale: „băi, de acord, marinarul ăla e un imbecil, nu merita să fie președinte, dar scuză-mă, frate, nici cu Ponta nu mi-e rușine! Cum nu-i iese ceva, schimbă legile!".

Celălalt operator era un tip mult mai vorbăreț decât None, așa că dădu drumul la toate chestiile care circulau pe seama premierului Ponta, culminând cu plagiatul despre care vorbiseră toate televiziunile: „e un terminat, nene! Ce exemplu poate să-mi dea mie unul care și-a copiat teza de doctorat?". Pe malul mării, cuvântul *doctorat* sună acompaniat de zgomotul valurilor, apoi reluat de vocea sonoră a Li Zetei, care ieși tremurând din apă. Asistenta lui Rege o înfășură într-un prosop alb, dar genunchii îi rămaseră în continuare la vedere.

„Eu cred că nu e nimeni în țara asta de rahat", își dădu cu părerea cântăreața, „care să nu-și fi copiat teza de doctorat!". De asta nu se îndoia niciunul dintre ei. „Corect", concluzionă Rege, „chiar dacă nu iei de pe net, tot se găsește un idiot care să susțină c-ai copiat după el! În ziua de azi nu cred că mai există ceva care să nu se fi spus deja!".

Când se revărsară zorii alergau cu toții pe plaja pustie. Li Zeta călare pe o motocicletă, iar None într-o camionetă, în urma ei.

Rege Grigorescu detesta lumina zilei, așa că, după ce răsări soarele, toată echipa trecu la somn.

17

Era un hotel aglomerat, în care zgomotele de pe casa scărilor ori de pe balcoane îi intrau direct în creier. Li Zeta își șterse obrazul cu un șervețel umed, trăgând în nări parfumul prost. Toate șervețelele pentru demachiat sunt îmbibate cu parfum ieftin, care pare făcut din resturi de *aftershave* pentru sportivi. Prin fereastră se vedea marea, luminată în zare de un pămătuf de spumă. În mai puțin de zece minute se va ridica soarele din apa aproape gri. Trase perdelele, iar în momentul următor o gheară lichidă îi prinse arterele. Era gândul lui None, venit dintr-o cameră vecină. Un gând persistent și autoritar. De o lună de zile se culca și se trezea cu acest flux înfipt în bulbul rahidian. Știa cu siguranță că vine de la el, îi putea distinge chiar și compoziția, firișoarele crescute în fiecare dorință, care o vizau numai pe ea. Era un fel de cremă atât de fierbinte, încât ar fi putut să distrugă străzile și să macine temelia tuturor clădirilor de pe Bulevardul Kiseleff, o pastă verde, clocotitoare și nemulțumită de orice sacrificiu care i-ar fi fost oferit. Venea întotdeauna cu zgomot, pufnind, distrugând orice obstacol, trecând peste orice eventuali voluntari, încât Li Zeta îi simțea cu două minute înainte aburii otrăviți. Iar din momentul în care trecea primele metereze, toată lumea ei interioară, de la meninge la amigdala creierului, intra sub stăpânirea acestei materii, transformându-se treptat într-o carne macerată, tremurătoare și incapabilă să se mai ocupe de lucrurile frumoase ale propriei vieți. Iar când toate celulele se linișteau, amorțite de tăria acestui val invadator, în sângele Li Zetei creșteau luminoși ochii lui None, pe care i-ar fi putut descrie și în somn. De o lună de zile trăia sub asediul gândurilor lui, atinsă de fericirile și de nefericirile unui operator, care își

trimisese prin lentila camerei video nu doar privirea profesionistă, ci și dorințele, probabil moștenite de la cel puțin o duzină de strămoși pasionali. Totuși, în ciuda acestor impulsuri, care paralizaseră viața Li Zetei, None nu dădea niciun semn în viața cotidiană. După întâlnirea de la cafeneaua Paul se așteptase la o infimă declarație. Observase, desigur, pregătirile: cămașa era nouă și se dăduse cu parfum, e adevărat, o licoare care semăna cu cea din șervețelele demachiante, dar eforturile erau evidente. Iar acest lucru nu era puțin. Însă nici suficient. None nu-i făcuse nici măcar un compliment, nu-și manifestase în niciun fel bucuria de a face o excursie împreună. Pur și simplu se purta ca orice operator angajat s-o filmeze. Dimineață, Li Zeta era convinsă că None va ciocăni la ușa ei îndată ce vor ajunge la hotel. Iar pe măsură ce ziua se consuma, mai ales în timpul filmărilor, avu de mai multe ori intuiția dureroasă că se vor despărți fără să fi schimbat câteva vorbe. Poate că era genul care se lăsa rugat. Poate că era timid. Poate că aștepta un semn din partea ei. Câteva camere mai încolo, None respira, cu ochii spre același ghem de lumină, care anunța răsăritul soarelui. Și se gândea la ea. Era indubitabil. Din fiecare celulă, prin fiecare șuvoi de sânge trecea cu delicatețe pana alintătoare a cuceritorului.

18

None era cazat în aceeași cameră cu celălalt operator, care se dezbrăcase complet. Fesele, lăsate pe marginea patului, erau întinse ca o mănușă de box.

Prin comparație, îi veniră în minte coșurile mărunte de pe șezutul lui și își pipăi instinctiv partea cea mai moale, aproape curgătoare și zgrumțuroasă, din cauza unei foliculite pasagere. Zbârnâitul telefonului de pe noptieră îl făcu să tresară. În ciuda orei, primul gând fu la Carina, însă pe ecran apăru plicul de la SMS-uri și, în continuare, textul scurt: „ai cumva o brichetă?".

Li Zeta nu fuma. Poate că îi trebuia bricheta pentru Rege Grigorescu. Această viziune i se păru pe cât de deplorabilă, pe atât de plauzibilă. Când ajunse în fața ușii fu convins că o să vadă și moțul argintiu al lui Rege.

Bătu cu un singur deget, mai mult cu unghia, și așteptă. Pe coridor se perinda lume, în costume de baie sau pregătită de plajă.

Cântăreața era singură și-i făcu loc să intre. Nu avea o simplă cameră, ci un studio. Pe canapeaua vărgată se vedea un laptop deschis. „Nu mi-e somn", explică Li Zeta, „iar în momente de-astea, de dezastru, fumez o țigară și adorm imediat. Bineînțeles, nu am nici țigări".

Un minut mai târziu fumau în tăcere. None examină cu prudență fața fără farduri, care părea abia scoasă de sub duș. În jurul ochilor, anormal de negri, pe o suprafață destul de întinsă, pielea părea decolorată. Nu-și scosese lentilele de contact și cu siguranță haloul alb făcea parte din machiajul de cameră. Poate că își pregătise o față special pentru el. Genunchii lui None se strânseră instinctiv. „Păcat că tutunul strică vocea", spuse cântăreața, după ce expiră un fuior

cenușiu. „În plus“, completă ea, „mai dă și dependență“. None se simți dator să ia parte la conversație, așa că aruncă o frază de umplutură: „sunt multe lucruri care dau dependență“. „Asta așa e“, aprobă ea, aranjându-și șuvițele. Părul, de culoarea nisipului, cu vârfurile umezite, stătea pliat pe după ureche, făcând-o să arate aproape inofensiv. „Ce să mai zicem de sex, care creează cea mai devastatoare dependență!“ În gura Li Zetei, cuvântul *sex* suna ca o alarmă, dar ea părea să nu-și dea seama de asta: „după primul contact, chiar și întâmplător, creierul dă drumul la oxitocină, o chestie care schimbă fundamental comportamentul. Mai ales la noi, la femei, e naspa, pentru că de cele mai multe ori ne atașăm în mod fatal de acel bărbat“.

None încetă s-o mai privească, dar mintea i se umplu imediat cu Li Zeta lipită de subțioara lui. După ce stinse țigara, o întrebă tot fără s-o privească: „ți s-a-ntâmplat vreodată chestia asta?“.

„Oho!“, oftă ea. „De câte ori!“

Să și-o imagineze aninată de 200 de bărbați îi era destul de greu. Așa că întrebă aproape în șoaptă: „de câte ori?“.

Cântăreața scoase un val de fum pe nas, apoi se înecă și-ncepu să tușească. În fine, stinse țigara, încercând să țină ochii deschiși, ca să nu-i alunece lentilele. „Ce faci“, se supără ea, „mă contabilizezi?!“. Cum stătea, învăluită în fum, cu ochii negri și imobili și cu părul lipit de cap, semăna cu o jucărie de pluș proaspăt spălată. None protestă formal, dar în sinea lui regreta sincer întrebarea. „Nu știam de chestia asta, cum i-ai zis? Oxitocină? Nici nu cunosc vreun caz...“ „Nu?“, se miră Li Zeta. „Păi, nevastă-ta de ce crezi că stă cu tine?“

Lui None îi veni în minte bustul impunător al lui Flori, apoi palmele lui delicate înfipte în genunchii ei puternici.

„Când ai făcut dragoste ultima oară?“

Întrebarea îl lăsă fără cuvinte. Putea să-i reproșeze și el că face contabilitate, însă adevărul era că îl întrebase exact ceea ce voia să audă. Cu toate acestea, nu avea chef să-i facă mărturisiri acestei femei pe care de-abia o cunoștea.

„Acum câteva zile?“, continuă ea. „Săptămâna trecută? Luna trecută?“

None puse capăt interogatoriului. Spre surprinderea lui, vocea îi sună destul de natural, cu toate că spuse o minciună: „luna trecută“.

Stăteau amândoi pe canapeaua cu dungi, el privindu-și sandalele, ea cu ochii pe el. Mâna Li Zetei se apropie de degetele lui, care în momentul ăla nu arătau prea bine. Ar fi putut să o atingă, dar preferă să aștepte. În cele din urmă, ea îi ridică palma umezită ca o ciupercă îndelung ținută în frigider. None o privi drept în față. Încetase să mai fie femeia pe care o filmase. Era acum o ființă familiară, pe care ar fi putut s-o sărute.

În mod inexplicabil, n-o dorea, i se părea că nici măcar nu este excitat, ci cuprins mai curând de un impuls și de un fel de datorie. Toate fricile lui masculine dispăruseră, inclusiv teroarea că n-o să facă față situației.

Când Li Zeta îi desfăcu șlițul, ar mai fi avut încă timp să se răzgândească, dar o nesimțire confortabilă îl ținu răstignit pe canapea. Stătea cu picioarele depărtate și ceafa rezemată de perna moale, refuzând să se gândească la momentul următor. Era amețit și lucid în aceeași măsură, ca la un concert live, când orice fir de carne vibrează în ritmul urletelor generale, în timp ce mintea înregistrează fiecare figură, fiecare mișcare, inclusiv greșelile instrumentiștilor și eventualele bâlbe ale solistului.

Se aplecă peste mâinile precipitate, care rulau marginea slipului, curios și detașat ca la o lecție de anatomie. Degetele Li Zetei deveniseră un fel de miriapode. Abia când îi simți mâinile îngropate în pielea moale, în fine, îl cuprinse groaza. Priveau amândoi spre bucata de carne, ca un rulou, iar pentru un moment scurt se auzi de pe coridor glasul extaziat al unei femei.

None se holbă la Li Zeta, așteptând cu oarecare veselie reacția ei în fața unui penis de șapte centimetri. Ochii li se întâlniră pentr-o scânteiere de o secundă. Apoi, limpăitul discret, pe care îl filmase toată noaptea, umplu întreg spațiul

dintre ei. De îndată ce carnea lui înfricoşată se întâlni cu vârful acelei limbi, pe care o filmase din toate unghiurile, îl cuprinse o remuşcare străveche. Nu putea să rămână în poziţia aia. Încercă să se ridice, însă o palmă mică i se înfipse în coaste. Totuşi, se răsuci impacientat de gândul unei ratări, care, în viziunea lui, se lega mai mult de rolul decât de bucuriile sexuale. Ca o flamă, prin galeriile întunecate ale hipotalamusului trecu în fugă o fantomă subţire. Căută cu degetele şoldul femeii, în timp ce silueta din mintea lui alerga, văzută printr-o lentilă anamorfotică. Pe măsură ce-i creştea nemulţumirea de a rămâne statuie imperială, zeci de fiinţe feminoide îi populară mintea. Încercă din nou să se ridice. Apoi îşi înfipse degetele într-un pliu de carne. Printre feţele din galeriile nesfârşite începură să curgă ochi perfizi, sâni inflamaţi, şolduri arătate ostentativ. În mod neaşteptat, între zecile de guri care îi înfloreau în miezul creierului, apărură şi dinţii mărunţi şi rari, atât de bine cunoscuţi, ai Carinei, ceea ce îl făcu să tresară. Speriat, împinse creştetul Li Zetei şi în aceeaşi clipă îşi strânse sexul în palmă.

O fereastră albită de neon îl conduse spre baie. Ridică tija robinetului şi-şi mută penisul sub jet, ca pe-un cartof stors. Policioara de deasupra chiuvetei era acoperită de flacoane, cutii şi rujuri. Dintr-o sticlă atârna un furtun bombat la capăt, ca o măciulie ghimpoasă.

None se întoarse în cameră şi privi drept în ochii Li Zetei. Aceasta îşi pierduse o lentilă, iar în lumina albă a dimineţii, ochiul ei adevărat strălucea ca un bob de cafea. „Îmi pare rău“, spuse el, apoi adăugă ceva mai sigur: „trebuia să mă laşi şi pe mine...“.

Îşi luă pachetul de ţigări de pe canapea şi, după un moment de ezitare, adună şi bricheta. „Sunt absolut frânt“, spuse din nou, „vorbim mai încolo, nu-i aşa?“.

Cântăreaţa nu răspunse, dar când ieşea pe uşă i se păru că în urma lui se revarsă un şuierat amplu, de balon dezumflat.

Sfântă Maria Mare

Schimbarea președintelui, chiar și pentru scurt timp, îi dădea oarecare satisfacție premierului. Mai ales acum, după ce pusese piciorul pe gâtul piratului. Mămica la două albăstrele avea dreptate. „Nu e cazul, d-l prim", îi scria ea, „să rămâi un domn când te pui în gură cu javrele!".

Totuși, cartea nu era jucată. Referendumul mai trebuia să fie validat și de Curtea Constituțională. Ca și cum ar mai putea fi vorba despre o autoritate, într-o lume făcută de marinari! Curtea aia înseamnă niște oameni care nu vor decât să trăiască și ei ca lumea. Le dai ce vor la fiecare, dar nici așa nu ești sigur că se țin de cuvânt. Odată se plictisesc de cadou și le sclipesc ochii la altceva, în ultimul moment, când nu mai e nimic de făcut. Nici banii, nici charisma nu mai modelează lumea, ajunsă, în mod unanim, un gunoi, de la un capăt la altul al ei. Ce reguli să mai respecți când ele sunt defecte și imposibil de cârpit?

> Nu știu cum a fost la Putna, îi scria mai departe Mămica, dar în mintea mea nu prea te văd cu popii după tine! Și nici făcând poze ca Băsescu! Îți dai seama ce-și rup ăia acum pozele, ca la nebuni?! Când zice unul să faci poză cu el, trebuie să ai tărie de caracter și să-i răspunzi „lăsați domnu' că nu mai suntem pe vremea lu' Băsescu!".

Scrisoarea Mămicii se încheia cu o sugestie deloc de neglijat: decât să te duci la Putna, mai bine mergeai la Lady Gaga!

19

None pipăi telefonul până aproape de prânz, încercând să intuiască cel mai bun moment. Își imagina că Li Zeta se trezește târziu. Căută numele în agendă, apoi citi din nou SMS-ul în care îl întreba de brichetă. Reveni la agendă, dar indexul rămase neclintit. Între ei se întindea un vestiar cu tricouri transpirate, plus două zile lungi de tăcere.

None aștepta să-i vină rândul, în fața autobuzului închiriat pentru o filmare, strângând în palmă telefonul mobil.

Voiau să filmeze un cadru cu doi îndrăgostiți care urcă în autobuz. „Toate scaunele sunt libere", explica Alexandra, „în afară de unul singur, ocupat de-o tanti simandicoasă. Tinerii s-ar putea așeza oriunde, dar ei le aleg pe cele două din spatele cucoanei! Bineînțeles, nu din mitocănie, ci dintr-un instinct de turmă!". „Și ce vrea să însemne chestia asta?", întrebă producătoarea emisiunii pentru care Alexandra voia să facă un generic nou. Cum stăteau *contre jour*, cele două păreau doi războinici din teatrul de umbre. Producătoarea era tunsă atât de scurt, încât arăta ca un mărăcine uscat. „Vrea să însemne", reluă cam ironic Alexandra, „că nu e nevoie să cauți compania altor oameni dacă te uiți la «Împreună, separat»".

Șoferul autobuzului voia să știe când avea să pornească motorul, iar None se așeză pe gărduleț metalic care proteja un rond de flori. Ecranul telefonului se lumină. Primul SMS de la Carina îl făcu să tresară. Îi dădu *reply*, în timp ce ochii i se agățaseră de dunga albastră a autobuzului. Era o mașină veche, revopsită. Probabil că fusese scoasă din circuit. Tot ascultând pledoaria Alexandrei, privind spătarele de mușama ale scaunelor și dunga albastră care pecetluia carcasa mașinii, None își aminti de autobuzul 300, care, la orice oră, era full.

De altfel, nu știa să fi călătorit vreodată într-un autobuz gol-goluț, ca ăsta. Totuși, între amintirile vechi care cuprindeau capitolul „autobuze“, exista una – o amintire de la mare, cândva, pe la sfârșitul clasei a III-a. Ei trei, într-o vacanță albită de soarele ireal pe care îl au toate verile copilăriei. Geta luase bilete prin sindicatul de la fabrica unde lucra. Nu mai ținea minte în ce lună erau, dar gândindu-se la soarele acelei zile, ar fi putut să fie iunie. Stăteau într-un hotel de mâna a doua, în Constanța, se sculau devreme și urcau într-un autobuz care îi ducea la plajă, probabil o plajă din Mamaia. Într-o dimineață, pe care au evocat-o multă vreme, autobuzul era gol, ca niciodată. Urcaseră în grabă, cu pași de trupeți antrenați. Mai ales el avea o tehnică specială de a escalada treptele oricărui vehicul de transport în comun. Înșfăca bara argintie și în același timp punea un picior pe prima treaptă, în timp ce-și făcea vânt cu celălalt. În clipa următoare își rotea cu viteză șoldurile, ca să-și facă loc printre eventualii ocupanți ai scărilor și băga umărul la înaintare. Dar în ziua aia nu fusese nevoie. Iuliana urcase ridicându-și cu efort genunchii până în dreptul gurii, el, pe lângă ea, și Geta, în urmă, împingându-i de la spate. Între cele două rânduri de scaune se întindea o fâșie roșie de linoleum, iar în stânga, lângă geam, era un moș sclifosit, cu pălărie albă. În rest, se întindeau doar scaunele goale. Totuși, maică-sa îi dusese în spatele acelui moș acru, care nici nu-i băgase în seamă. Privind acum și ascultând comentariile Alexandrei, își dădu seama că aproape întotdeauna ei se așezau pe lângă cineva. Dacă era o plajă goală, cu un singur cearșaf întins, își ridicau tabăra în mod sigur lângă acel cearșaf. „Hai să stăm și noi aici, cu domnu'“, spunea maică-sa, iar lor li se părea normal să se bage în sufletul acelui om, convinși fiind că se bucura și el de compania lor. „Nu e frumos“, spunea Geta, „să stăm la distanță, ca și cum ne-am feri de el!“. Niciodată nu se gândise până atunci c-ar fi putut să-l stingherească. Mai mult, și el când ieșea prin Cișmigiu, s-o plimbe pe Carina, în mod regulat căuta o bancă în apropierea altor bănci ocupate. De ce s-ar fi așezat singur?

Totuși, călătoria cu moșul sclifosit fusese o chestie specială. După ce s-au așezat în spatele lui și poate chiar în timp ce mama lor spunea „hai să stăm și noi aici, cu domnu'", bătrânul s-a ridicat ofensat și s-a mutat pe prima banchetă din spatele șoferului. Toți trei tăcuseră într-o primă fază, dar apoi, pe măsură ce clocotul sângelui începea să se audă, dintr-o ureche într-alta, Geta a ridicat în sfârșit glasul, cel mai mâhnit glas al ei, și l-a pus la punct pe bătrân: „ce e domnu'? Ce s-a-ntâmplat? Ce v-ați pus așa coada pe spinare, ca și cum v-am fi mușcat de cur?". Bătrânul nu răspunsese, dar de sub pălăria albă a început să-și facă loc un pârâiaș de transpirație. None își mai amintește încă pielea roșie și zgrunțuroasă ca un chit învechit de praful străzii, care îi produsese o repulsie resimțită încă mulți ani după aceea.

În fine, producătoarea trimise după regizor, rămas în mașina personală, undeva la poarta autobazei, iar Alexandra îi făcu semn să-și pregătească sculele: „hai, None", spuse ea, „că începem! A, și să nu uit! Ți-am găsit adresa aia. Sper să fie bună". „Ai dat de cineva la Poliție?", se interesă None. „O, nu! Am dat o căutare pe net! Era în cartea de telefon. Ți-am copiat adresa și numărul de fix și ți le-am pus pe mailul tău". „Care? De la *Gmail*?" „Păi, ce, mai ai altul?", se interesă Alexandra, cu o voce de vrăbioi arogant.

Arătătorul netezi fișierele și din câteva mișcări ajunse în inbox: erau, într-adevăr, o adresă și un număr, pe care None le trimise automat în agenda telefonului. Se făcuse amiază plină, iar soarele cădea pe parbrizul autobuzului. Făcu doi-trei pași spre partea umbrită, din spate. „Vezi că n-ai timp acum de telefoane", îl avertiză Alexandra, însă el apăsase deja pe literele scrise cu alb. Fusese un impuls de moment și nu se aștepta să răspundă cineva. Dar se înșelă. Li Zeta răspunse prompt: „te ascult, maestre!". Urmă o tăcere jenantă. Apoi, None spuse cu o voce de-o claritate ostentativă: „voiam să văd ce faci!". Cântăreața aruncă un răspuns formal, iar lui None îi sări cheful să propună o întâlnire. De fapt, ce putea să-i spună? Hai să ne vedem, pentru că mi-ar plăcea să-mi plătesc datoria, însă nu știu unde, cum și mai ales dacă nu

cumva o să fie și mai nasol ca data trecută! Așa că tăcu din nou. Apoi adăugă: „păi, bine, poate ne vedem pe undeva, la o cafea“. Li Zeta râse în două trei vălurele mici și în cele din urmă conveni: „mai sună-mă pe săptămâna viitoare, de exemplu, pe joi, și vorbim atunci“.

20

Un politician cu față de șarpe se smiorcăia în ecranul televizorului: „s-a votat?! Gata! Cum să fie anulat un referendum pe motiv că listele n-au fost bune? Unde s-a mai pomenit ca o lege să se aplice retroactiv?“.

Geta stătea încruntată pe canapea, în timp ce Flori spăla vasele în bucătărie. Peste sufragerie plutea un damf de medicament, de la crema antireumatică. Mirosul ăsta îi amintea lui None de serile tihnite ale copilăriei, când venea de la școală și-o găsea pe maică-sa cuibărită într-un fotoliu înflorat, rupt și aruncat de mult în spatele blocului.

„Vezi, mamă, dacă te duceai la referendum, acum eram scăpați de Băsescu, pe când așa a câștigat pentru că n-am fost destui!“ None era sigur că oricum până la urmă tot o să-l dea jos, cu sau fără referendum: „dacă se renumără populația cu drept de vot, o să se vadă că au votat jumătate. De fapt, nici nu contează, la cum se schimbă legile, găsește Ponta ceva! Și-a copiat el doctoratul, d-apăi...“. Geta nu-l lăsă însă să-și termine fraza: „asta e culmea! Ca și cum cine știe ce-ar fi făcut! Păi, ce, a omorât pe cineva? Nu, domne! A copiat! Ori vrei să spui că e cineva care n-a copiat la viața lui?“. None o aprobă de formă, apoi își înfipse ochii în hainele care atârnau pe capul scaunului, băgat jumătate, ca și celelalte cinci, sub masa de stejar care ocupa un sfert din cameră.

„Ce-ar fi să renunțăm la masa asta?“ None pusese întrebarea pentru maică-sa, căci era masa ei, dar vorbise destul de tare ca să-l audă și Flori, din bucătărie. Un timp nu răspunse nimeni, apoi Geta aruncă o privire spre masa care trona între canapea și ușa de la balcon. „Și noi unde mai mâncăm?“ Ochii fiului și ai mamei se întâlniră și pe amândoi

îi bufni râsul. „Chiar dacă n-o prea folosim, de sărbători, de ocazii – e bine să fie și-o masă mare“, se corectă ea.

Flori termină treaba și se așeză între ei, pe canapea. „Și pe mine mă cam enervează masa asta.“ Cuvântul lui Flori, evident, atârna mult mai greu. „Am putea s-o vindem“, continuă ea, „și să cumpărăm alta, mai mică“.

Era o idee cât se poate de rezonabilă. Stăteau toți trei, așezați unul lângă altul, în încăperea semiobscură, în timp ce un grăsan se mișca pe ecranul televizorului. None își ținea amândouă palmele pe genunchi, Flori tocmai pusese mâna pe telecomanda televizorului, iar Geta privea drept înainte, în timp ce ridurile dintre sprâncene îi umbreau toată fața. Văzuți de sus, arătau ca un sfat al bătrânilor. Îi plăcea această legătură dintre ei, ca și serile lor în fața televizorului, dar în ciuda acestui confort, în carnea lui începuse să crească o teroare, ca un vârf de spin.

„Hai să punem un film!“ Vocea lui Flori se revărsă peste toată canapeaua, iar Geta răsuflă ușurată: „ăștia de la TVR sunt niște nesimțiți! N-au dat tot anul un film ca lumea! Pune, None, o comedie, să mai râdem și noi!“. None era ca de obicei gata să stea la dispoziția celor două femei, dar, în același timp, asfixiat de ideea unui film, care însemna și comentariile aferente. Totuși, aduse laptopul și căută o comedie în arhivă. Între titlurile ordonate alfabetic se găsea și ultima filmare cu Li Zeta. Trecu săgeata peste ea și câteva momente pierdu legătura cu ceea ce se vorbea în sufragerie. Un dialog imaginar îi ocupă mintea, ceva dureros și persistent, însă, evident, cu totul lipsit de sens în ordinea naturală a istoriei lui.

Ușa de la baie se lovi cu zgomot, apoi, după puțin timp, Carina apăru în sufragerie. Își ținea mâinile în buzunarele pijamalei, în stilul ei caracteristic. „Nu mi-e somn, tati! Vreau și eu la film!“

None o trimisese în mod expres la culcare, ca să se antreneze pentru programul de școală, până la care nu mai era mult.

Se apropie de canapea și imediat își propti un picior pe genunchiul lui None. Era ceva obișnuit. Întotdeauna punea

talpa pe genunchiul lui, așteptând s-o ridice de mijloc. Totuși, de data asta None avu un impuls repezit: „ți-am spus să te culci, te culci! Ce-nseamnă asta?“. Piciorul Carinei alunecă, dezechilibrând-o pentru o clipă. „Las-o, mă, None, las-o să se uite și ea, că mai are doar două săptămâni de libertate!“ Cu toate că vorbise doar Geta, amândouă femeile erau de aceeași părere. Flori o și postă pe pulpa piciorului, lățită sub greutate.

Așezată confortabil în brațele mamei sale, Carina îl privea ca pe-un infractor prins, iar lui None i se păru că figura ofensată pe care și-o luase ascundea un plan îndelung ticluit. Fetița își linse buza de jos, iar gestul ei îi aminti automat limpăitul alintat al Li Zetei.

„Foarte bine, terfeliți-mi autoritatea!“, spuse el și se ridică pe neașteptate, răsturnând laptopul. Acest din urmă eveniment îl enervă și mai rău. Apoi își aduse aminte că nu mai avea decât două țigări și anunță pe un ton împăciuitor: „mă duc să-mi cumpăr tutun. Când mă întorc, să te găsesc în pat, Carina! S-a-nțeles?“. Apoi repetă, modulându-și vocea de bariton pe numele fiicei lui: „s-a-nțeles, Carina?“.

Mașina țâșni în viteză prin Piața Victoriei, apoi pe Bulevardul Aviatorilor. Avu noroc și nu prinse decât un semafor, ceea ce i se păru, firește, un semn bun. După un sfert de oră intră în Tunari și coti pe drumul mărginaș. Numărul 19, vopsit grosolan, în roșu, dar vizibil de la distanță, îl făcu să accelereze. Nici măcar nu-și dăduse seama dacă erau luminile aprinse. Abia după cinci sute de metri se opri. În fond, de ce venise? Era un guguștiuc penibil care își lăsase familia pentru o plimbare nocturnă. Întoarse și de data asta privi atent. Casa cântăreței era în întuneric. Doar la parter se vedea o pâlpâire vagă. Poate că era televizorul. Sau poate că nici nu locuia singură. Dar dacă se uită la el, din spatele unui geam, ferită de întunericul casei? Țâșni brusc, cu toată viteza, și goni până în Bulevardul Titulescu.

Apartamentul lor era cufundat în tăcere. Chiar se culcaseră. Intră cu prudență în dormitor, gândindu-se c-a uitat să-și cumpere țigări. Dintr-o mișcare își scoase pantalonii și se

strecură în pat, unde mâna lui Flori i se lăsă peste șold. „Ei, ți-ai luat țigări?“, întrebă ea și, după voce, părea să nu fi venit de mult la culcare. None mormăi ceva, încercând să-și facă loc pe fâșia lui de pat. Degetele nevesti-sii mângâiară betelia slipului, ceea ce îl transformă imediat în statuie. „Tot așa ești?“, îl întrebă ea, în timp ce ajunsese până la gâtul moale al penisului. „De ce nu vrei să încercăm pastila aia?“

None mai mârâi o dată, strângându-se în marginea patului, iar femeia își trase mâna și-l acoperi fără grabă. Colțul apretat al pledului îi atinse obrazul, iar prin rețelele smolite din mintea lui și de dincolo de el, prin milioanele de unde invizibile, conectate la fiecare celulă, începură să coboare perfid impulsurile altui sânge și emoțiile alte cărni. Erau ca niște ace fine, care brodau cele mai scurte mesaje, direct în pereții venelor, picătură cu picătură. Iar None își strânse pleoapele cu voluptate, convins că Li Zeta se gândea la el.

21

În realitatea vilei din Tunari, de fapt, Li Zeta făcea eforturi mari să nu se gândească la None. De câteva ore bune stătea în cadă, încălzind periodic apa. În jur, pe masa căzii, zăceau cești de cafea, ambalaje de ciocolată, paharul de vin, telefonul și, bineînțeles, tableta electronică. O eșarfă galbenă, răsucită peste frunte, devenise cel mai important scut împotriva gândurilor lui, mișcătoare și agresive, ca niște ciocuri de cocostârc. Era convinsă că o ține cu bună știință sub pază, obligând-o să se gândească la el. Era paralizată sub dorința lui, care luase forma unei paste de sticlă. Stătea cu spatele lipit de cadă, ținând între arătătoare tableta, peste al cărei ecran își mișca ritmic amândouă degetele mari. În horoscopul de mâine al lui None se anunța o întâlnire. O femeie misterioasă avea să-l fascineze pentru toată ziua. „Foarte bine!“, se gândi Li Zeta, aducându-și pentru a mia oară aminte de întâlnirea din Neptun. Camera de hotel, mai ales canapeaua vărgată, perdeaua în care băteau razele soarelui și fața disprețuitoare a lui None făceau parte, toate, din definiția cuvântului *sordid*. Dincolo de el, în pământul în care au putrezit deja toate gunoaiele și abjecțiile, răsărea silueta lui finală, ieșind pe ușă, fără s-o sărute.

Și gândindu-se la spatele lui care înainta fără ezitări, își aminti un alt spate, rămas între amintirile ei cele mai dureroase, dar care se întorcea acum ca să-și explice adevăratul sens și valoarea, pe care ea nu fusese în stare s-o detecteze, în urmă cu mulți ani. Pe vremea când era studentă la Conservator se îndrăgostise de un violonist, pe atunci foarte în vogă, un bărbat impecabil, trecut de patruzeci de ani, în urma căruia rămânea în mod constant un parfum atât de discret, încât îți trebuiau minute bune ca să-ți dai seama că, între suspinele

din care era făcut, exista și o boare îndepărtată de chiparos nemuritor. De acest bărbat s-a îndrăgostit Li Zeta, care era pe atunci o adolescentă abia ieșită din liceu, împachetată într-o unică pereche de reiați roz. Nu scăpa nicio audiție și mai ales niciun curs de-al acestui faimos violonist, făcut din parfumuri fine. Bineînțeles, nici nu îndrăznea să ridice ochii spre el. De cele mai multe ori privea printre umerii celorlalți, ascunsă în umbra confortabilă a studenților din primul rând.

După mai multe săptămâni de suferință s-a hotărât să-i mărturisească iubirea ei. Nu există nimic mai rău decât jalea lungă de a te afla dincolo de lumea lui, în afara jocului principal.

După ore lungi de pregătiri, într-o după-amiază de mai, a intrat în sala de vioară, unde repetau doi studenți dintr-un an mai mare. Violonistul îi urmărea de la pupitru, așezat picior peste picior, pe un scaun din lemn adevărat. Li Zeta a făcut doi pași, iar el a oprit-o cu un singur semn. N-a apucat să-i arunce acea privire pregătită pentru el și, de fapt, nici măcar n-a deschis gura. A intrat, a făcut doi pași, și-a văzut cum violonistul îi face semn că nu, mișcându-și cu delicatețe capul, dintr-o parte în alta. Nu avea nevoie de nicio traducere ca să înțeleagă. A zis *nu*, înainte de-a afla despre ce e vorba, lăsând-o ani buni să se întrebe de unde știa ce voia să-i spună. Nici măcar nu apucase să-l întrebe, că el a și refuzat-o. Ca și cum i-ar fi trebuit cuiva cine știe ce timp ca să descifreze intențiile unei fețișoare mototolite și-ale unor ochi înflăcărați! Și asta n-a fost tot! În clipa imediat următoare, violonistul s-a ridicat, a venit spre ea și i-a sărutat mâna. Apoi a ieșit pe ușă, fără să spună nimic.

Multe luni s-a gândit cu durere la acel refuz, considerându-l umilitor, iar suferința ei s-a întreit. Abia cu timpul și mai ales acum, stând în cadă, cu toate gândurile și dorințele lui None pe cap, realiza eleganța unui refuz care o făcuse să nu-l uite niciodată pe acel bărbat cu gesturi regale.

Dar dacă None nu înțelesese exact cum stau lucrurile?

22

Ușa apartamentului era nou-nouță și imita lemnul de mahon. Se aștepta să-i deschidă o femeie, poate chiar Jegu Mondial. În cazul în care ea fusese la telefon. Discuția durase mai puțin de un minut. „Aș vrea să ne întâlnim“, spusese el, și într-o oră se și înființase la ușă, de teamă să nu se răzgândească. Cum o să apese soneria se va afla față în față cu monstrul murdar. Gândul la mumia prăfuită care era amanta tatălui său îi aduse în minte câteva femei criminale de la jurnalele de știri. Filmase odată o mamelucă atât de uzată, încât părea făcută din scoarță de stejar. Văzuse guri știrbe, buze spintecate și mai ales ochi goliți de orice interes, otrăviți de alcool. Totuși, existaseră și criminale imaculate. Printre ele, o adolescentă care își omorâse copilul abia născut îl făcuse să se gândească multe zile la ea. Când a văzut-o prima oară arăta doar ca o mâță pedepsită. Stătea strânsă pe un scaun din sediul Poliției și privea podeaua. Abia când a pus camera pe ea, a înregistrat și restul. În luminițele irisului, în mișcarea prudentă a genelor și mai ales în umezeala discretă a buzelor exista o altă viață, care nu avea nicio legătură cu cea pe care pusese laba Poliția. Ceva tihnit. Un sentiment de misiune îndeplinită. Și încă ceva: o liniște pe care o au de regulă vizionarii. Poate că intuise, ca în filmele de duzină, că e mai bine pentru toată lumea să-și lichideze copilul malefic. Această a doua viață a ei, ascunsă în gesturi mici, era a unui ucigaș mulțumit. Genul ăsta de om îi suscita întotdeauna interesul, mai cu seamă dacă intuiția i se confirma printr-o acțiune oricât de timidă. Figura criminalei fericite îl făcu să se gândească la Li Zeta. Și pe fața ei bântuia o pace suspectă. Li Zeta ar fi putut deveni un fel

de Jegu Mondial, care să-l smulgă din familia lui. Acest gând chiar îl făcu să zâmbească și să apese în sfârșit soneria.

După un timp se auzi mișcare de yală, apoi apăru într-adevăr o femeie. Era o tipă care i se păru inițial că are vârsta lui, mignonă și bronzată ca o creolă. „Poftiți, domnule Bulgaru", îi spuse ea lui None, „intrați, vă rog! Cu mine ați vorbit la telefon!".

Holul fusese desființat, așa că intrară direct în camera de zi, care îl intimidă înainte de a-și da seama ce obiecte erau acolo. În primul rând fu uimit de ferestre. Ocupau un zid întreg, iar prin perdelele de organza se mișcau frunzele unui cireș bătrân. În toată încăperea nu era decât o masă, joasă, rotundă și solidă, în jurul căreia se aflau 5 fotolii îmbrăcate în piele bej.

Femeia îl așteptă să se așeze, apoi îl întrebă dacă voia un ceai, arătând spre ceainicul de porțelan chinezesc. În mod clar în camera aia nu se fuma, iar pe None îl cuprinse o dorință acută să-și aprindă un Marlboro. Scoase pachetul și-l așeză insinuant pe masă. Gazda părea să nu-l fi observat. Turna cu eleganță ceaiul în cești largi, pictate cu pavilioane ale plăcerii. Un moment îi studie obrazul întins și mica dâră de fard care îi marca pleoapa inferioară. Ar putea fi sora mea vitregă, îi trecu lui prin minte. În spatele ei se vedea un mic piedestal, aproape în întregime acoperit de un vas cu margarete. „Puteți să fumați!", spuse femeia, în timp ce apăsă pe telecomanda aerului condiționat. „Sub masă e o scrumieră." None se aplecă și descoperi tăblia de dedesubt. Scrumiera de cristal, aproape nouă, era așezată deasupra unui teanc de albume pentru poze. Poate că pregătise niște fotografii special pentru el.

Acum stăteau față în față. Femeia avea un zâmbet discret și o privire de om îngăduitor prin educație.

„După cum cred că ți-ai dat seama, eu sunt cealaltă soție a tatălui tău."

Câteva secunde None încercă să coleze imaginea acestei femei peste cealaltă imagine, care îi terorizase copilăria. Vasăzică era chiar Jegu Mondial! Fața mamei lui, autentificată

de cele două șanțuri dintre sprâncene, licări în galeriile cenușii ale amintirii. „Este prima oară când vă văd", mărturisi el, încercând să ascundă ceara care i se topea opărită în pleoape. „Cred că ne-am mai văzut de câteva ori", îl contrazise ea, „în special la serbările de la școală. Întotdeauna stăteam într-un Renault roșu, pe la poarta elevilor, iar uneori chiar mergeam în urma ta, până în Veronica Micle".

Nu-și aducea aminte, așa că nu mai lungi vorba în direcția aia. Primul bob de scrum căzu stingher pe fundul vasului de sticlă. „L-ați anunțat pe tatăl meu de această întâlnire?" O tresărire scurtă umbri fața bronzată a femeii. „Să-l anunț? După cum vorbeați la telefon, am crezut că vreți să vă întâlniți cu mine!"

Într-adevăr, discuția fusese scurtă: un *bună ziua*, fără convingere, apoi, „sunt fiul și-aș vrea să ne întâlnim". „Oricând doriți", îi răspunsese vocea din difuzorul telefonului, „chiar și acum". Recunoștea că toată convorbirea sunase destul de aiurea. Poate că între timp nici nu mai erau căsătoriți.

O răpăială de fum îi trecu prin lobul frontal, iar într-un plan secund înregistră involuntar zgomotul aparatului de aer condiționat. Ochii femeii clipiră aprobator.

„S-a prăpădit acum șase ani. Un infarct. Eram cu el, în mașină."

None urmări lacrimile care i se rostogoleau pe obraji, apoi ascultă fără să mai fumeze povestea morții tatălui său. Acum șase ani. Încercă să-și amintească ce făcea atunci. Era în plină agitație existențială. A schimbat locul de muncă. Și-a cumpărat actualul Volkswagen. Și în același an a venit Carina. Încercă să refacă în minte ziua ploioasă despre care povestea această a doua soție, pe care el o numise atâția ani Jegu Mondial. „Zi de mai, cu cincizeci de oameni veniți la cimitir, prietenii lor buni, rude, fiul nostru", auzi None ca prin vis, „și prietena lui". Două frame-uri cu pantofi înnămoliți îi scânteiară sub pleoape. Pantofii de lac ai celuilalt fiu se adânciră progresiv în mocirla de pe marginea gropii, în timp ce tocurile subțiri ale prietenei lui plescăiau periodic în clisă.

„Au fost anunțuri în ziar, evident“, se auzi din nou vocea povestitoarei, „am sunat-o și pe mama ta“.

Se făcuse frig, de la aerul condiționat, iar încăperea părea acum și mai spațioasă, ca și cum toate aceste detalii, care erau parte din viața lui, lărgiseră cadrul până la refuz.

Femeia pe care tatăl său o iubise mai mult decât pe ei, i se păru dintr-odată familiară. Îi privi degetele aristocrate și i se păru că semănau cu ale lui, îi urmări mișcarea genelor și bustul de divă, care îi aduceau aminte de cineva îndepărtat, pierdut printre alte evenimente amestecate, făcute ghem, pe sub aripile cenușii ale memoriei. Poate chiar o văzuse așteptând în Renaultul ăla. În plus avea un timbru vocal pe care nu l-ar fi putut confunda niciodată. În răcoarea camerei, vocea îi răsună ca o tastatură de telefon: „a murit pe loc, cu fruntea pe volan“.

Mămica la două albăstrele e cam perfidă

Nu este atât de greu să-l scoți pe unul din casă! scria Mămica, povestindu-i cum scăpase mătușa ei de un bărbat curvar.

Premierul privi lacul artificial care se întindea în fața ferestrei. Era clar că n-o să apuce să vadă Cape Townul, decât pe geamurile largi, deschise în toți pereții acestui mall imens, care era de fapt orașul vizitei lui. Scrise cu două degete fraza scurtă, pe care probabil o vor reproduce mâine toate ziarele. Cu siguranță cineva o să scrie *Cu un singur SMS, prim-ministrul i-a deschis lui Băsescu ușa de la Cotroceni*. Oricum, nu mai avea mare importanță. Cum zicea și Mămica, deși se poate să dureze, nu e imposibil să scoți pe cineva din casă. Mai greu e să coabitezi până la evacuare.

Pe pagina de Facebook a Mămicii trona un câmp de albăstrele, atât la poza de profil, cât și la copertă. Avea 3.000 de prieteni. În urmă cu câteva ore, Mămica scrisese un scurt text, care îl făcu să zâmbească: „Din toată pleava de politruci, care își plimbă chiloții prin Casa Poporului, singurul mai răsărit e prim-ministrul. Și asta pentru că se vede. Păcat că e în partidul ăla!".

Opinia publică a Mămicii nu-i era chiar atât de favorabilă cum crezuse. Din scrisori, părea să facă parte din electoratul lui, când de fapt nu fusese decât o simpatie de moment. Sub cuvintele ei se întindeau unsprezece comentarii care îl criticau pentru diverse defecte. Cineva zicea că are față de pionier trimis în tabără. Mămica îi lua apărarea, dar lui i se păru că și ea împărtășea măcar o parte din opinia proastă a celorlalți: „Nu arată rău, iar în ultima vreme să știți că și-a mai scos cravata!". Alt comentator era de părere că-l mai stilase nevastă-sa.

Citise și chestii mai nasoale de-atât și se consolă cu gândul că oricum nu putea să-i mulțumească pe toți. Cât despre Mămica la două albăstrele – trebuia să pună punct. N-o să-i mai citească scrisorile! Totuși, n-o scoase din telefon.

23

None se întoarse acasă hotărât să aibă o discuție cu maică-sa. Întâlnirea cu Jegu îi plantase în minte mai multe întrebări. În afară de aceasta, îl presa gândul că doar cu șase ani în urmă l-ar mai fi putut găsi în viață pe tatăl lui.

Casa părea pustie, iar, ca niciodată, canapeaua era liberă. Din bucătărie venea miros de mâncare proaspătă, ceea ce însemna că Geta nu putea să fie prea departe. Patul din camera Carinei era ocupat cu o mulțime de pungi, iar după ghiozdanul de deasupra mormanului, None realiză imediat că Flori cumpărase rechizitele pentru școală.

În baie era lumina aprinsă. Respiră ușurat și vru să treacă mai departe, dar de dincolo de ușă se auzi un oftat care nu avea nimic natural în modulațiile lui. Rămas lângă ușă, încercă să privească prin geamul jivrat, însă înainte să-și dea seama cine e înăuntru, alte două icnete veniră unul după altul. Era un fel de gângurit, care cobora abrupt, iar după intensitatea sunetelor, nu putea fi decât Carina. Pe negândite, deschise ușa, ca un pompier. Apoi rămase în prag, mut și înțepenit.

În cada goală se mișca o mică momâie. Lui None îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că era Carina, o Carina dezbrăcată, pictată și boltită, ca un pod. Avea buzele colorate cu vișiniu, cu un ruj al lui Flori, care se întinsese și pe bărbie. În primul rând, asta sărea în evidență. Însă și ochii erau fardați de jur împrejur, cu sclipici, iar mameloanele – încercuite cu marker mov. Fetița se strânse instinctiv, lăsând din mână dușul. Reconstituind mișcarea, None își dădu seama că de fapt stropitoarea dușului constituise principala distracție.

Se răsuci și dispăru la fel de intempestiv cum intrase. Abia când se așeză pe canapeaua din sufragerie încercă să înțeleagă ce văzuse. O primă criză a condiției inferioare față

de autoritatea maturilor. Bineînțeles, înțelegea. Carina ajunsese, în fine, la rujul mamei. Nu era nimic grav. Poate că se masturbase pentru prima oară. Foarte bine. Și el făcuse la fel. Nu chiar așa de devreme, dar își amintește perfect toate detaliile acelor prime și rușinoase fericiri.

Ceea ce-l tulbura însă era noua față a Carinei. Nu era vorba despre machiaj. Dincolo de ruj și de celelalte șmacuri era expresia. Îl privise fugitiv, cu un ochi care părea spart, dezvăluindu-i repulsia și frica unui om matur. Revăzută cu ochii minții, Carina, care continua să fie fetița lui, i se arătase totodată legată de un viitor pe care el nu-l mai putea controla în niciun fel. Fața ei speriată semăna cu a unui bărbat osos și necioplit, genul ăla de individ nomad, incapabil să-și disimuleze vicleniile și mai ales grosolănia. Cunoscuse cu ani în urmă un astfel de nene care venea să doarmă în holul blocului. Câteva săptămâni, oamenii miloși din blocul lor îi lăsaseră ușa deschisă, ca să aibă unde se adăposti de gerul cumplit. Stătea pe o grămadă de boarfe, împrăștiind în tot holul un miros de canal și de mortăciune. None ieșea din lift ținându-și nările cu două degete și alerga fără să-și ia însă ochii de la acel bărbat. Avea niște buze albicioase și crăpate, ca un cocoloș de drojdie veche, iar sub nas îi creșteau în permanență mușuroaie de mizerii, pe care ajunsese să le examineze cu atâta atenție, încât putea să dateze fiecare grămăjoară componentă. Într-una din zile îi făcu semn să se apropie. Cu toate că simțise o intenție răuvoitoare, nu se putu abține să nu vină până în marginea patului său de zdrențe. Bărbatul i-a zâmbit cu buzele lui crăpate, apoi i-a înfipt o mână în gât și, cu o viteză incredibilă, i-a golit toate buzunarele. Și-a strâns la repezeală bagajul și, în chiar clipa în care deschidea ușa blocului, i-a mai aruncat o ultimă privire. Acea uitătură de om speriat și josnic o regăsise acum în privirea fiicei lui, iar similitudinea îl cutremură. None își aprinse o țigară, încălcând interdicția de a fuma în casă, și, pentru prima oară în toți acești șase ani, deveniți dintr-odată foarte lungi, se gândi, în sfârșit, la părinții naturali ai Carinei.

24

Voia să stingă țigara, când buzunarul îi vibră stins. Era Li Zeta. Apăsă tasta în timp ce ducea telefonul la ureche, încât primele cuvinte ale cântăreței se risipiră fără intensitate. None răspunse cu o indiferență care îl uimi chiar și pe el: da, era dispus să se întâlnească, într-o oră. Dintre ei dispăruseră roiurile de bondari. Nu-i simțea mișcările, nu-l izbeau emoțiile ei. Privi fix spre ușa balconului, peste masa mare, iar din aerul dens se închegară pupilele Li Zetei, acoperite cu lentile albastre. Ca să-și verifice intuiția, ar fi putut s-o întrebe ce culoare poartă, dar o apatie bruscă se lungise peste zona Wernicke din creierul lui. Toată conversația se făcuse de altfel ca o bucată de sac menajer lipită de talpa unui adidas vechi. Ar fi putut s-o refuze, dar imediat își spuse că are o datorie față de ea. Când își lua la revedere, se auzi ușa de la intrare, iar None tresări ca în vremurile vechi, când se apropia vreun profesor de banca lui.

Geta fusese prin vecini, unde probabil povestise despre ghiozdanul și creioanele Carinei. Gândul la Carina se coagulă în jurul mameloanelor desenate cu marker, iar emoția involuntară a acestui gând răbufni către maică-sa, care, evident, nu trebuia să lase copilul singur. Știa că lipsise doar zece minute, dar în minute de-astea puține se întâmplă toate catastrofele. „Ce catastrofe?“, se interesă Geta, care știa foarte bine că None nu teoretizează. Între mamă și fiu crescură succesiv fața machiată a Carinei, stropitoarea dușului și, pentru prima oară, sexul ca un bumb de nufăr. Totuși, nu putea să-i povestească, dar, privindu-i ochii, care mai scânteiau încă sub apăsarea celor două riduri adânci, își aminti că maică-sa avea o teorie clară în privința catastrofelor. Când erau mici, îi lua de mână și până să ajungă la trecerea de

pietoni de la Piața Victoriei le împuia capul cu tot soiul de povești despre oameni călcați de mașini exact pe zebră. „Nimeni nu face pușcărie dacă te omoară pe trecere! Se consideră accident! Doar nu ți-a dat în cap, nu-i așa!? Te-a luat din neatenție! Vă aduceți aminte de fata aia omorâtă aici, când să treacă de la Muzeul Antipa spre Guvern? Moartă pe zebră!“ Întotdeauna se oprea, cu fața îndreptată spre locul întâmplării, ca faptele să iasă din trecutul cel negru și să se actualizeze în mințile lor. Amândoi, și el, și Iuliana, priveau fix spre Muzeul Antipa, în timp ce mama lor vorbea mai departe, pironită pe trotuar și indiferentă față de oamenii nevoiți să-i ocolească. Mai ales, și-o amintește într-o rochie mușchi, cu guler înalt, încheiată în față cu năsturei albi. „Prin urmare, nu prea contează pe unde treci“, le spunea ea, înfiptă în mijlocul trotuarului. „Dacă e să se producă o catastrofă, ăla ești!“ „Și-atunci noi de ce mai trecem pe zebră?“, întreba None, știind dinainte că Geta o să-i arate în sfârșit privirea ei cea mai luminoasă și-o să-i spună: „ca să murim cu glorie! Una e să zică lumea de tine c-ai murit ca prostul pentru c-ai trecut pe unde nu trebuie, și alta e să le pice lacrima de mila ta, c-ai murit pe zebră, din cauza la un dobitoc dement!“.

Aceste amintiri îl înveseliră pe loc și, cum Geta schimbă discuția, căci simțise mirosul de țigară, None făcu un semn de lehamite și o luă spre camera Carinei. Prin ușa închisă nu se auzea niciun sunet. Ar fi vrut să miorlăie la ușă, cum făcea uneori, ca să se asigure că totul e în regulă, dar știa că de data asta trebuia să facă ceva mai mult. Lovi cu unghia în placaj și cam în același timp o strigă cu alint, scoțând aer fierbinte pe nări. Când voia să-și arate afecțiunea vorbea pe nas, iar vocea lui amplă și grea căpăta un ecou de orgă. Carina nu răspunse, iar None deschise ușa cu teamă. Fetița stătea ghemuită printre caiete și penare, evitând să privească spre el, cu toate că-și dăduse seama c-a intrat. Un oftat scurt și adevărat ieși din plămânii lui, iar privirile li se întâlniră instantaneu. Carina era botoasă și înroșită de cât se frecase

pe față. O secundă, prin mintea fiecăruia trecură două imagini diferite: Carina în cadă, cu dușul între picioare, și None cu gura căscată în ușa băii. Pe amândoi îi bufni râsul în același timp, iar o clipă mai târziu, Carina era în brațele tatălui ei, cu călcâiele înfipte în betelia pantalonilor.

25

„De fapt, cum te cheamă?“, o întrebă el.

Stătea pe canapea, cu un picior întins, și examina cu satisfacție lentilele albastre ale Li Zetei. Prin urmare nu se înșelase în privința culorii. Totuși, nuanța era diferită de ceea ce-avusese el în minte. Ea începu să-i explice și, pe măsură ce-o asculta, None își făcu un plan sumar: o să-i ia genunchii în palme, cu prima ocazie. Însă nu putea încă să-și imagineze această ocazie.

„În acte mă cheamă Elisabeta“, explică ea. „La un moment dat am avut o trupă, căreia îi zicea Zeta. Nu știu dacă s-a auzit de ea. Eram șase fete și aveam niște tricouri negre pe care era imprimată litera grecească *zeta*, aia, ca un C cu coadă, iar dedesubt scria cu litere latine *Zeta*.“

None nu auzise. În camera spațioasă, pe care o știa de când filmase interviul, începeau să pătrundă fulgii plumburii ai serii. Degetele subțiri apăsară butonul unui lampadar, aflat nu departe de cealaltă canapea, pe care cântăreața stătea picior peste picior, suportând cu indiferență privirea lui None fixată pe genunchii ei. „După aceea“, continuă ea, „când trupa s-a destrămat, lumea a-nceput să-mi spună «Eli de la Zeta». Iar la un moment dat, producătorul primului meu clip mi-a zis c-ar fi mai *cool* «Li Zeta». Și mi-a plăcut și mie“.

Picioarele îi păreau poleite, ca și cum o sută de melci și-ar fi lăsat acolo secrețiile. None și-o imagină întinzându-și un ulei gros, de la încheietură până în vârful degetului mare, poate nu cu mult înainte de venirea lui, undeva în baie, printre flacoanele cu parfumuri. Instinctiv, adulmecă aerul, însă nu-i ajunse în nări decât un vag miros de ebonită încinsă. Fereastra se întunecase. Era exact timpul când Flori se întorcea de la spital. Nici nu se punea problema să plece. Zile întregi

ori chiar săptămâni după aceea nu s-ar fi gândit decât la datoria pe care o avea față de această femeie, care tocmai de aceea îl și chemase la ea acasă. Pe sub marginea mișcătoare a bretonului, cele două lentile, de un albastru-lavandă, prăfuit și intens, în aceeași măsură, îi captaseră toată atenția. Nu putea să mai privească nimic și nici să simtă efectele globale ale Li Zetei, redusă brusc la două picături de cernealã. Aparatul de aer condiționat torcea discret, mult mai discret decât la Jegu. Comparația îl făcu să se gândească fugitiv la tatăl lui. Poate că într-o vară similară, vara de dinainte ca el să înceapă școala, stătuse tot așa, în fața acelei femei, pe care n-o cunoștea de multă vreme, învins de aceeași povară a unei datorii neplătite. În niciun caz! Tatăl lui cu siguranță fusese genul de bărbat în stare să sacrifice totul în numele iubirii, un fel de erou de secol XIX, gata să-și lase familia, mai ales copiii, pentru bretonul unei femei care îi promisese ceva de neimaginat și de neatins. Aducându-și aminte silueta Jegului Mondial, care de fapt era un fel de prințesă haitiană combinată cu o europeancă educată în pensioanele lumii interbelice, avu intuiția unei aventuri majore, una dintre acele povești demne de Andrzej Wajda, Claude Lelouche sau Franco Zeffirelli. Aiurea! Taică-său nu fusese decât unul dintre numeroșii papagali căzuți în limbă după o pizdă! Cuvântul îl lovi ca o undă de șoc, făcându-l să-și mute instantaneu ochii pe genunchii Li Zetei, apoi, pe linia lor strălucitoare și pierdută sub fusta albă, cu un regret acut că de fapt nici măcar n-o văzuse dezbrăcată, nu-i atinsese sânii și nu-i pipăise carnea umezită de suspine. În timpan, în celulele din marginea membranei, răsună stins sunetul limbii ei și odată cu acesta și vocile de turiști care trecuseră pe coridorul nevăzut spre plajele din Neptun, în acea dimineață a unei jalnice întâlniri.

Ajuns în acest punct, None se hotărî să plece, chiar se foi pe scaun, ca unul pregătit să pună capăt vizitei, arătându-și integral pleoapele, în timp ce vocea cântăreței, clară și amplificată artistic, în spațiul larg din cavitatea bucală, se rostogoli în camera luminată de un singur lampadar anemic. Erau doi oameni maturi, el tolănit pe o canapea, ea strânsă manșon

pe cealaltă, în timp ce seara cuprindea cu tandrețe Bucureștiul. Iar în camera înaltă și luminată puțin, cuvintele Li Zetei trecură ca un trafalet peste toate celelalte gânduri ale lui None: „Și eu sunt îndrăgostită...".

Niciunul nu mai spuse nimic. Apoi, cântăreața continuă cu vocea ei muzicală: „evident, nu aveam niciun chef să mi se întâmple acum, când sunt băgată în tot felul de proiecte...". Maxilarul i se transformă pe loc într-un bot de maimuțică flămândă, iar în mintea lui None scăpărară două flashuri cu fața Carinei, după episodul din baie. Apoi femeia continuă: „și tocmai de-asta am și acționat atât de radical. Mă gândesc că poate așa scap mai repede din beția asta, care îmi omoară gândirea pozitivă".

Cum el nu comenta, ținându-și încă piciorul întins până aproape de laba mică a Li Zetei, ea îl întrebă, fără menajamente: „ce propui să facem?".

Își dădea seama că sosise momentul acțiunii, totuși nu-i venea să se miște de pe canapeaua care acum răspândea aburi fierbinți, drept în omoplatul lui stâng. Li Zeta se uita la el cu ochii neclintiți și cu genunchii unul lângă altul, ca pe o linie de start. Apoi ea șopti cam nesigur: „mă dorești?".

În mod neașteptat, None realiză că întrebarea atinsese exact organul dorințelor și instinctiv avu intenția să-și pipăie șlițul. „Da", răspunse el, un *da* de bas, profund, în timp ce se ridica de pe canapea, ca de pe un arici. Palmele i se așezară, în sfârșit, pe genunchii lucioși și, pentru câteva secunde, o sărută ca și cum ar fi ținut-o la distanță.

Dezbrăcată, Li Zeta semăna cu o marmotă încremenită în marginea autostrăzii. Stătea dreaptă, cu palmele strânse pe sâni și cu părul dintr-odată electrizat. Între picioarele lungi, alb, complet depilat, sexul ei arăta exact ca andivele din supermarket. Îi atinse șoldurile și, cum stătea cu ambele palme lipite de carnea străină, o încredere totală în forțele lui masculine puse stăpânire pe el. Totuși, nu se mai afla la vârsta impetuoasă. Din prevedere, o împinse pe canapea și îi desfăcu picioarele. În miezul bulbului alb, două aripioare cafenii se dezlipiră temătoare. Căută capișonul minuscul și-l

apucă între buze. Sexul oral nu dă niciodată greș. Plus că de data asta era și-o datorie. Urmări mișcările interioare ale Li Zetei, care părea pregătită să renunțe în fiecare minut. O simți adormită, fără să țină cont de existența lui, și, câteva secunde după aceea, îi primi tresărirea ca pe o remușcare. Genunchiul lui None trosni, înfipt în parchet. Continua să-i țină picioarele, pândindu-i ultimul suspin. În cele din urmă, Li Zeta capitulă. Stătea destinsă, cu ochii închiși. O răsuci de-a lungul canapelei, mulțumit de ipostaza ei inofensivă. În coridorul de carne totul părea încremenit. Pipăi intrarea și-și potrivi, cam grăbit, penisul, aflat într-o erecție aproximativă. Sub micul moț fericit, vaginul devenise rigid, iar acest gând îl făcu să intre în panică. Timp de un minut lung se simți stăpân pe situație. Apoi, când Li Zeta își schimbă poziția, toată haita de animale hămesite ieși din el, iar odată cu ea și-o greață scurtă.

Primul lucru care îi trecu prin minte fu că de mai bine de un ceas Flori ajunsese acasă.

26

Sub articolul „Mărimea nu contează“, Flori aprecie în ansamblu comentariile. Erau câteva pagini, unde diverși inși își dădeau cu părerea despre mărimea penisului. „Nu contează cât este, ci ce știe să facă“, scria *pisi22*. Degetul lui Flori alunecă pe touchpad, iar ochii căutară rapid niște cuvinte mai îmbietoare. În fine, *dama cu vrăbii* începea cu „Eu am avut un prieten care o avea mare, dar era cam bădăran. Acum am unul care e foarte ca lumea ca om, finuț și ne înțelegem foarte bine, însă nu prea e dotat. Nu știu ce să fac, să stau cu el numai pentru caracter? Nu cred că ține“.

Flori citi în continuare alte câteva comentarii similare, apoi observă pe banda din stânga un obiect animat. Era un fel de bănuț argintiu care se rotea față-verso. Dedesubt scria cu litere vișinii: *Pandantivul cu energie scalară*. Făcu click pe el și ajunse la alt articol, care lăuda calitățile micului obiect, făcut din roci vulcanice și din oțel. Flori examină bănuțul, care părea din inox. Pe față avea gravate orbitele atomului, ca o floare. Acest disc putea să genereze o energie scalară. Flori căută pe dex online și află, cam dezamăgită, că *scalar* însemna doar *măsurabil*. Apoi citi mai departe. Pandantivul era capabil să mărească energia fiecărui atom de hidrogen din corpul omenesc. Unele dintre chestiile astea, se gândi ea, sunt escrocherii, e adevărat, dar decât să iei cruciulițe sfințite de popi, parcă tot mai credibile erau cristalele ori bijuteriile de genul ăsta, care măcar aveau o bază științifică. În plus medalionul chiar îi plăcea. Era micuț și inoxidabil. Apăsă pe *cumpără* și completă formularul. Dădu de trei ori *back* și reveni la penisuri. Comentariile se înmulțiseră. Cele mai multe susțineau că mărimea n-are importanță. După cum mergeau discuțiile, reieșea că e chiar mai bine

s-o ai mică. Unul chiar povestea ce poți să faci cu degetul mare, dacă ai puțină bunăvoință. Ăștia, se gândi Flori, precis sunt golani de-ăia care stau pe net pentru agățat gagici. Și-i imagină în pijamale înflorate, frecându-și-o în fața computerului și, cu buzele strânse, scrise și ea un comentariu scurt: „Hai, sictir! Mărimea contează! Și încă cum!".

Din sufragerie se auzea televizorul, iar pentru o clipă Flori se concentră să-și dea seama dacă None apăruse. După zgomotele infime, Geta dormita pe canapea, cu televizorul dat pe știri, iar Carina freca netbookul. Precis intrase pe Facebook. Copilul ăsta o să învețe repede să scrie. Aruncă o privire tandră spre fotografia de pe noptieră. Ea și fata în fața apartamentului, în prima zi. Își desfăcuse nasturii de la bluză, ca să i se vadă puțin sânul, iar după cum o ținea pe Carina, părea că suge la pieptul ei. Ieșise foarte bine în poza aia, pe care None i-o înrămase, special pentru noptieră. De obicei are niște fețe nasoale prin poze și de-asta nici pe net nu și-a putut pune vreuna.

Flori intră pe propria pagină și-și examină fotografia, o margaretă cu pălărie și ochi alungiți, ca niște boabe de fasole pe cale să se topească. Îi plăcuse mult imaginea asta și primise și multe like-uri pentru ea. Pe „peretele" ei cineva îi lăsase un mesaj. Indexul cercetă de pe touchpad, iar buzele se rulară cu îngăduință. Era un apel, trimis de-o mână necunoscută, cineva dintre cei 300 de prieteni virtuali, pe care Flori îi căpătase dând clickuri pe cereri ori mai ales pe recomandări venite de la alte creiere anonime sau prea puțin cunoscute. Citi prima frază și înțelese că se desființa TVR Cultural. Flori zâmbi cu sprâncenele ridicate. Nu mai pot eu de Cultural! Ca și cum s-ar uita cineva la postul ăla! Privi în josul paginii și află că petiția avea 1.000 de semnatari. Asta era ceva. Căută pagina, ca să devină și ea al 1.001-lea protestatar, scriind la repezeală *Florentina Bulgaru, București*.

Apoi cercetă pagina Carinei. Primise un buchet de trandafiri de la Pipo Bad, ceea ce îi aminti că nu reușise s-o mute pe fiică-sa în clasa lui Cristi Noureanu. Învățătoarea aia era o viperă, care își alegea numai copii de barosani sau

cu pile mari. În tot cazul, nu vrusese să primească lănțișorul pe care Flori dăduse o grămadă de bani. Carina nu știa încă ce-o așteaptă. În tot răul era și-un bine: măcar învățătoarea la care căzuse părea o tipă cumsecade. Pe pagina lui Pipo, Carina plantase un link la *Brave*, trailer-ul unui film de desene animate, în 3D. Buzele lui Flori se mișcară mulțumite. Părea o chestie promițătoare. N-ar fi căzut rău un film. Cercetă site-ul și văzu că putea să cumpere biletele cu telefonul, pe care îl și căută din ochi. Noptiera de lângă pat era acoperită de obiecte diverse, pe care Flori le adusese acolo ca să le aibă la îndemână, iar printre ele, sub poșeta lucioasă, se vedea și carcasa neagră a mobilului. Cum stătea cu laptopul pe genunchi, rezemată de tăblia patului, privind spre obiectele de pe noptieră, avu instantaneu un sentiment de mare putere. Dacă ar fi avut de ales, ar fi stat toată ziua în poziția aia, cu laptopul în față, de unde ar fi putut să conducă nu doar destinele casei, ci pe ale întregii lumi.

27

Până la film mai erau exact două ore. None privi schelăria din tavanul înalt, făcut din bare și țevi ghintuite. Fără rafturile multicolore, toată hala asta ar arăta exact ca în filmele americane, în care doi inși se bat până se umplu de sânge printre fiarele unei hardughii, fostă fabrică ori depozit de șine ferate.

„Hai, None, ce faci? Mai rămâi în zona asta?“

Flori îl întrebase de formă. Amândoi știau că lui îi plăcea să se uite pe la electronice. Aprobă mișcându-și falca și aruncă o privire spre bluza cu decolteu larg, care îi dădea o înfățișare de cucoană de-acum douăzeci de ani. Țesătura mătăsoasă și fondul deschis, pe care răsărea conturul abia vizibil al unor flori negre, îi aminteau de anii ’90. „Mai stau puțin pe-aici“, explică el, „cât vă duceți voi la cosmetice“. Carina o trăgea deja pe maică-să, iar Flori îi aminti din mers că dacă nu dă de ele, n-are decât să sune.

Printre rafturile cu CD-uri era aproape pustiu la acea oră. În primul rând, îi sări în ochi fața manelistului care îi recitase poezii. Era același puști enervant, cu ochii pe jumătate închiși, îmbrăcat cu o cămașă albă, descheiată la trei nasturi. Totuși, janghelul ăsta îi recitase poezii, cu vocea lui răgușită, și nici în ziua de azi nu aflase ale cui erau. Sub un prim impuls avu intenția să scoată telefonul și să caute pe net, dar își dădu seama că nu-și mai amintea niciun cuvânt din versurile lungi și fluturătoare. None întinse mâna și întoarse CD-ul, apoi căută din ochi altă poză, pe care s-o pună în fața manelisului, cineva care să merite să atragă atenția pe un raft de magazin. În jur erau alți cântăreți, cei mai mulți români, pe care None îi disprețuia aproape la fel de mult. Din capătul rândului îl privea Li Zeta, dintr-o poză standard,

de copertă – bust, cu zâmbet de capră. Rămase pironit lângă CD-ul manelistului, cu intuiția permanentă a plafonului fieros și înalt. Ochii Li Zetei îi injectau o jale nemotivată. Din prima clipă, de altfel, această femeie îl umbrise cu o tristețe de moarte. La început fusese doar o impresie, apoi, pe măsură ce legăturile lor s-au strâns, el devenise din ce în ce mai nefericit. Dacă apuca să-i scape un singur gând spre ea, imediat năvăleau din neant aburi înfierbântați și toxici, ca dintr-o fabrică de vopsele. Apoi, ore întregi, un fir invizibil se torcea din sângele lui către sângele ei otrăvit și, oră după oră, se umplea până la refuz de dorințe venite de la ea, iar pe măsură ce îi erau pompați în vene litri de sânge infestat, firul aspru al iritării îi trecea dintr-o celulă într-alta, lăsând în urmă aceeași întrebare: ce voia femeia asta de la el? Nu cumva își închipuie c-o să-și lase familia ca să trăiască alături de ea? De picioarele ei poleite? De parfumurile cu pompiță și de lentilele multicolore? Nici măcar n-o dorea. Gândul acesta îl aprinse și mai tare. În mod neașteptat, dorințele lui, atât de potolite până atunci, îi umflară pantalonii, iar polipul i se lungi până la cei șapte centimetri regulamentari. Instinctiv își îndreptă mâna spre fermoarul blugilor, însă gândul că se afla între rafturile cu CD-uri, de unde Li Zeta continua să-l privească asupritor, îl făcu să caute cu vârfurile degetelor buzunarul larg. Marginea întărită vibră electric, iar de pe pulpă i se ridică alene sunetul telefonului.

Nu se îndoi nicio clipă că-l suna Li Zeta. Era atât de sigur, încât un ac electric îi festonă urechile, cu mult înainte de a scoate aparatul și de a citi pe micul ecran cele două cuvinte care alcătuiau numele ei. Se adună, apoi se hotărî să nu răspundă. Cum își permitea să-l sune sâmbăta? Doar știa că are familie și obligații. Obraznică! Apăsă pe *mute* și se înveseli fără motiv, în timp ce se îndepărta spre raionul de cosmetice. În fața unei oglinzi își văzu fugitiv profilul și, cu toate că intenționase să treacă mai departe, se opri, fără să-i pese dacă îl vede cineva. Aprecie cu degetele perciunii înfoiați de spumă, apoi își examină ochii, care, la lumina neoanelor din supermarket, arătau aproape gri, amplificați

de o fericire discretă. Avea momente în care arăta ca un nătărău. Mai ales în lumina albă a dimineții, când obrazul lua un aspect de plăcintă alterată. Mai erau și fazele în care aștepta morocănos să înceapă filmările. Ori când era nevoit să stea în picioare, iar din profil, cu tricoul încrețit pe burtă, căpăta o figură de nene venit de la munci agricole. Acum însă era mulțumit. Mai ales părul spumat îi dădea un aer destul de distins.

None o căută din priviri pe nevastă-sa. Peste rafturile de cosmetice era mai multă lumină decât în oricare raion. Mai ales peste creme, pe unde ea avea obiceiul să întârzie. Dar nu era nimeni cunoscut. Abia pe la săpunuri îl izbi silueta Carinei. Stătea cu un picior agățat de stativul pentru reclame. Nu-i venea rău rochița portocalie, închisă pe burtă cu patru nasturi mari. În jur era puțină lume, așa că părea postată în centrul scenei. Cu duioșie, None coborî privirea spre piciorul aninat de bara argintie. Degetele ieșeau din sandalele albe, iar talpa se întindea ca o funie peste țeava stativului. Fetița lui minunată avea o labă lungă și destinsă, care, în mod straniu, îi amintea de unchiul Virgil, un văr de-al mamei lui. Acesta obișnuia să treacă uneori pe la ei și să întârzie în fața blocului, exact așa cum stătea acum Carina, cu un picior sprijinit în împletiturile gărduleștului metalic, care înconjura grădina din fața scării. Avea, tot așa, o labă subțire și perfect întinsă, plus niște sandale albe, exact ca ale Carinei, cu baretă lată și încatarămată la osul gleznei. Dar parcă numai unchiul Virgil! O sumă de derbedei din toate timpurile stau așa, odihnindu-și piciorul la vedere, în fața a cel puțin două sute de blocuri din București. Carina ținea laba întinsă, iar din cauza efortului, pulpița i se încordase ca un popic. Era un gest cât se poate de firesc, însă modul înțepenit și mai ales intensitatea cu care își împingea vârful piciorului exprimau un fel foarte bărbătesc de a fi. Privind-o integral, își dădu seama că de fapt în toată atitudinea avea ceva masculin. Bărbia puternică părea de-a dreptul lată din cauza zâmbetului larg, iar bustul plat, cu umeri înalți, îi aduse în minte silueta unui bărbat arogant, unul dintre acei indivizi postați pe

trotuare, înfipți în parapeții drumurilor, așezați în ușile discotecilor sau păzind, cu silueta lor impozantă, balustrada barurilor. Una dintre javrele cotidiene care fură câte-o măslină din bolul de pe masă. Un șmecher care ia și pleacă. Dintr-odată realiză că în atitudinea de lichea, ieșită la vânat, în piciorul întins, în siguranța din bărbia Carinei și chiar și în felul în care își arăta dinții mărunți continua să trăiască nu unchiul Virgil, nu un bărbat oarecare, ci singurul îndreptățit să iasă la lumină din carnea tânără și datoare a Carinei, anume tatăl ei.

Lui None i se păru că mersese prea departe cu analiza și un zâmbet mic, de autoironie i se instală sub nara stângă exact când privirile lui și ale Carinei se întâlniră cu surpriză unilaterală. „Tati!“ None o strânse cu brațul care-i ieșea neted din mâneca largă a tricoului. „Ai văzut, tati, săpunul ăsta?“ Pachetul în hârtie lucioasă îi aminti de ciocolata copilăriei lui. None examină săpunul și citi cu voce sonoră: „scorțișoară!“.

Nu departe era și Flori, care nu se hotărâse încă ce gel de duș să cumpere. „Doar nu ne ducem cu gelul la film!“, își spuse None punctul de vedere. Ea nu-l privi, ci continuă să miroasă gâtul unui flacon de plastic. „Dar de ce, tati? Nici săpunul ăsta? Îl țin în buzunar, nici măcar n-o să-l vezi!“ Lângă sandalele tăbăcite ale lui None, talpa subțire a Carinei arăta ca o limbă de marțipan. Văzute alături, amândouă curbate ușor și atât de disproporționate, cele două labe păreau scăpate din două filme diferite.

„Mă duc până la raionul auto“, anunță el, fără să mai lămurească situația săpunului. „Vin și eu cu tine, tati!“ None nu răspunse, ci se grăbi să se îndepărteze. După ce trecu de obiectele de plastic, lângă o tufă de flori artificiale, scoase telefonul și apăsă pe numărul Li Zetei.

28

La ora 8 ieși pe balcon să-și bea cafeaua. În special el și Geta stăteau diminețile pe balcon, după ce Flori pleca la spital. Masa mică, jupuită și pe alocuri desenată cu o cariocă neagră, fusese în camera lui de școlar. Venea seara și se așeza pe covor, lângă această măsuță pe care își făcea temele, la care își exersa lama ori scria cu litere gotice numele lui Van Damme. Acum fusese scoasă pe balcon, cu două taburete alături.

Geta fuma numai la cafea, două țigări, după care strângea pachetul și-l așeza cu grijă pe o policioară înțesată de perii, cești vechi și cutii de tablă, spunând de fiecare dată: „dacă află Flori, mă omoară!".

În această dimineață de august aproape trecut, None expiră eroic fumul de Marlboro și-o luă pe maică-sa la întrebări: „mie de ce nu mi-ai spus c-a murit?", începu el, în timp ce-i savura figura înnegurată pe loc și mosorul de carne dintre sprâncene. „De șase ani tatăl meu e mort, iar tu ții secret! Nu era normal să știu și eu?" Ea stinse prima țigară și se lumină, cuprinsă de aceeași veselie pe care o știa din primii lui ani de școală, când, la orice i-ar fi cerut, afișa exact aceeași consternare de clovn, în timp ce zicea: „dar de ce-ți trebuie?!", „Lasă, None, că se poate și fără!", „Merge și mai așa!", „Nu trebuie să fii întotdeauna ca la carte!". De data asta îi spuse aproape plictisită: „ce te interesa pe tine? De-aia nu mai puteai tu atunci!". Apoi îl privi cu atenție și în același timp cu o ironie îngăduitoare: „doar nu voiai să te duci la înmormântare! Aia ne-ar mai fi lipsit! După ce și-a bătut joc de noi o viață întreagă, să ne mai ducem și la cimitir, ca să plângem la coada lui!".

None privi cărămizile care tapetau zidul balconului și, în șanțurile dintre ele, revăzu pe loc nămolul din jurul gropii

în care se împotmoliseră pantofii de lac ai fiului vitreg. În coșciugul de lemn, tatăl lui nu mai era decât o carne alterată, pentru care nu mai conta câte dintre urmele lui pământești îl plâng. Cel mai sigur e că dacă ar fi știut despre moartea lui, nu s-a fi dus la înmormântare. Acum șase ani era oricum desprins de acel om care murise pentru el în ziua în care mâncaseră împreună un ecler, în cofetăria din capătul străzii. I-ar fi trebuit timp să înțeleagă ce era adevărat și ce nu din tot ceea ce aflase de la Jegu Mondial. Evident, pentru ea, Șerban fusese un bărbat corect. Plătise pensie alimentară pentru cei doi copii, pe care nu avusese nicio clipă intenția să-i părăsească, și probabil că lucrurile ar fi stat altfel dacă Geta n-ar fi obținut custodia exclusivă. Pe vremea aia, ea cunoștea pe cineva sus-pus, iar Șerban nu era decât aprod, îi povestise Jegu. Această informație i s-a părut foarte comică. Vasăzică, tatăl lui nu era nici portar, nici paznic, ci aprod. Aprodul Șerban! Prima tentație fusese să dea o căutare pe dex online, însă Jegu venise cu detalii: „de fapt aceasta a și fost perioada lui cea mai grea. Ca aprod, ținea ușa tribunalelor, cum se zice, dar mai târziu a făcut Dreptul, în condițiile ălea grele de-atunci, și-a intrat jurist la o instituție. Cam în acei ani, când el abia se înscrisese la facultate, a cerut mama ta custodia voastră, iar nouă ne-a fost foarte frică de un eventual scandal. Pe-atunci zburai ușor dintr-o facultate dacă existau chiar și cele mai mici probleme sociale. Ca să nu mai zic de un divorț, despre care era mai bine să nu se știe“.

Cel mai greu îi venea să și-o imagineze pe mama lui măritată cu Șerban aprodul! I-ar fi plăcut să afle cum se cunoscuseră, de exemplu, dar știa că nu există șanse. Tot așa, murea de curiozitate să știe cum îi spunea maică-sa acestui Șerban aprodul! Era aproape imposibil să-i fi spus Șerban! Ea nu spunea nimănui pe numele adevărat. Ceea ce e și normal. Când spui cuiva pe numele din buletin înseamnă că nu contează pentru tine nici cât o agrafă îndoită. Toți cei care au însemnat ceva și-au câștigat un supranume: Vlad Țepeș, Vlad Uzurpatorul, Vlad Călugărul și, bineînțeles, preferatul

lui None, Vlad Înecatul! Ăsta a fost cel mai tare! A rămas în istorie pentru că s-a înecat în Dâmbovița, împreună cu devotatul său cal! Prin urmare, era imposibil ca Geta să nu-i fi găsit și lui Șerban aprodul un nume expresiv, care lui i se șterse complet din minte. Își amintea tot felul de întâmplări ori imagini disparate, știa foarte bine câte cornete de semințe îi cumpărase la un meci de fotbal, unde fuseseră doar ei doi, și-l amintea intrând pe ușa apartamentului, cu o cămașă albastră, vedea încă sacoșa cu alimente pe care el o așeza pe masa din bucătărie, însă nu-și putea aduce aminte cum îl striga ea. Mai mult, îi bântuia prin minte un fel de *Cici*, ceea ce era imposibil. De ce i-ar fi spus Cici cuiva care se numea Șerban?

None se uită din nou în ochii mamei lui, care îl fixau cu suspiciune. Într-o secundă și-ar fi dat seama c-a vorbit cu Jegu, așa că aruncă întrebarea care-i rodea limba: „cum ai obținut tu custodia noastră? Sub ce motiv?".

Prin perdeaua galbenă, care acoperea toate ferestrele balconului, venea un aer răcoros de sfârșit de vară, în pliurile căruia se mai simțea încă parfumul petuniilor. Geta era de-a dreptul mirată că fiul ei putea s-o întrebe așa ceva, tocmai el, care suferise alături de ea, care știa cât se chinuiseră împreună. None văzu rapid toată frustrarea din ochii ei albaștri, totuși așteptă până când îi răspunse: „a renunțat el. De bunăvoie!".

În momente de astea îi venea să intre printre sprâncenele ei încruntate și să răscolească prin toate sertarele care îi zăceau încuiate în creier. Nu apucă să mai pună altă întrebare, pentru că în geamul ușii de la balcon bătu cu forță degetul Carinei. Stătea cu nasul lipit de geam și privea pe sub bretonul aproape blond. Era un copil abia trezit din somn, cu pleoapele încă umflate, dar în ființa neînsemnată și lipită de sticlă erau încă multe alte lucruri, orele de nesomn ale lui None de pe vremea în care ea era doar o vietate nevorbitoare, plimbările prin parcuri, primele lor discuții despre cum să te așezi pe oliță, în fine, eforturile de a găsi o păpușă în grămezile de păpuși din supermarket. Astea și multe altele,

care făceau parte din istoria acestui copil cu obrazul turtit de geam, nu doar că întrerupseră discuția, dar se transformară pe loc într-o nevoie acută de a deschide ușa și de a-și lua fetița în brațe.

29

Trebuia să scape de cutia de Maraton, care îi umfla buzunarul din spate al pantalonilor. „Ai auzit, None? Libienii l-au halit pe ambasadorul Americii!“ În Fiatul de serviciu se lăsase liniștea. Alexandra, întoarsă pe jumătate spre el, aștepta să-i răspundă, în timp ce cutia pătrățoasă îi ardea mușchii fesieri. Nu pentru că ar fi fost un obiect dur, ci pentru că îl presa mai mult moral. Cum nu era la curent, nu răspunse. „Te-ai duce, None, în Libia?“, continuă Alexandra. „Îți dai seama ce-ar face cu tine dacă l-au omorât ei pe ambasador!... Adică dacă te-ai duce să filmezi, de exemplu...“

None învățase de-a lungul timpului că, pe oriunde te-ai duce, lucrurile nu sunt cu mult diferite față de cele de acasă, dar că peste tot există și-un capitol de surprize. „În urmă cu doi ani am fost în Sicilia“, începu None să povestească. Pe atunci lucra la o emisiune TV de călătorii europene. Realizatoarea era o babetă care cunoștea tot felul de români din diaspora și făceau împreună reportaje despre orășele și locuri complet necunoscute în România. Din excursia în Catania nu-și amintește multe, dar ori de câte ori se gândește la Sicilia îi apare în minte o dimineață de vară cu un cer albit de căldură. Stătea într-o stație de autobuz și se holba la un controlor de trafic, care cărăbănea la greu o granita cu pâine. Rupea câte o felioară și-o mozolea în zăpada din cutia de plastic. Sicilianul nu avea mai mult de 35 de ani, cu toate că peste fața cam necăjită părea să fi trecut mai multă vreme. None n-a îndrăznit să pună camera pe el, dar a rămas mult timp cu ochii fixați pe tenul lui tuciuriu. La un moment dat, cineva a început să strige din toți rărunchii: „Nino, Nino!“. Era un tip mărunțel și mult mai terfelit, care striga de pe cealaltă parte a străzii către mâncătorul de

granita. Nu doar că era foarte agitat, dar în strigătul lui persista o precipitare maximă, ca și cum s-ar fi produs în curând sfârșitul lumii, iar piticul ăla n-ar mai fi apucat să-i transmită lui Nino cel mai important mesaj al vieții lui. Mai mult, numele lui Nino era strigat aproape cu patimă. De fapt, nu striga pur și simplu, ci cânta vocala din mijloc, în aceeași măsură cu regret și cu maximă euforie. Peste capetele celorlalți sicilieni, pe deasupra autobuzelor și pe lângă urechile lui None, glasul omului suna ca și cum ar fi spus „oh! Doamne, în sfârșit te-am găsit, ce m-aș fi făcut fără tine pe ziua de azi – Ni-no, Ni-no, Ni-no!". Apoi, în sfârșit, mărunțelul a trecut strada. Nino s-a întrerupt din mâncat, iar piticul l-a pupat pe amândoi obrajii. Atât. Apoi a întors spatele și s-a cărat exact cum venise, lăsându-l pe Nino să-și termine granita sub cerul de vară. La cât se agitase, te-ai fi așteptat să aibă o treabă mai serioasă. Însă omulețul vrusese doar să se pupe cu Nino, care oricum părea destul de obișnuit cu astfel de chestii.

Bineînțeles, None nu povesti despre sărutul sicilian. Ar fi vrut să spună că nici în țara mafioților nu-l împușcaseră, dar cum între timp pierduse firul, nu spuse decât: „în Sicilia m-am descurcat destul de bine".

„Bravo!", se indignă Alexandra. „Păi, ce? Aici vorbim despre Sicilia?! Du-te tu la arăbeți și-o să vezi pe dracu'!"

Fiatul viră la dreapta, iar None se apropie de șofer și spuse aproape în șoaptă: „pe mine lasă-mă aici!". „Ia te uită! Ce treabă ai tu pe-aici?", se interesă Alexandra, apoi, când ochii li se întâlniră, îl întrebă aproape compătimitor: „și cu ce-o să te-ntorci de-aici? Cu taxiul?".

None așteptă ca mașina să se piardă pe șosea și o luă la pas printre vilele de curând ridicate. Mergea încet, examinând fără grabă cutia de Maraton. Înăuntru erau patru capsule, captive în teaca de plastic. Rupse și mărunți cutia de carton, apoi scoase o cașetă și-o strecură în buzunarul tricoului. În spatele lui fluturară bucățelele de carton, pe care nimeni nu va ști cine le produsese. Siguranța de-o clipă i se spulberă sub primul gând transformat la repezeală într-un

adevărat film, în care el era protagonistul, prins de Poliție după amprentele lăsate pe fosta cutie de Maraton. Se uită pese umăr, însă hârtiile abia de se mai vedeau, risipite în iarba care asalta mica alee. O pagină de ziar se mulase pe o sticlă de plastic. Citi mecanic cuvintele negre: *Antonescu și Ponta vor să pună Justiției un ochi de sticlă.* În ziarul ăla precis fusese împachetat ceva, poate o cutie de Maraton. None se înveseli, hotărât să păstreze cele trei capsule rămase. Apoi își pipăi pieptul tricoului, simțind sub degete cea de-a patra pastilă. O s-o înghită doar dacă va fi necesar.

Cum dădu cu ochii de Li Zeta, știu că nu avea nevoie de niciun Maraton.

30

Încă de dimineață se hotărî să-l sune pe None, care nu mai dăduse niciun semn de sâmbătă, când vorbiseră trei minute. Li Zeta căută în telefon și citi din nou durata convorbirii – 2:34 minute. Nici măcar trei. Era undeva, într-o stație de metrou sau într-un supermarket, căci se auzeau ecourile ample ale unor difuzoare și o fremătare caldă, de oameni grăbiți. „Ce faci? Am văzut că m-ai sunat", a zis el, și-apoi a lăsat-o să-l întrebe dacă nu cumva este liber. Bineînțeles, nu era. „Sunt prins cu ceva în weekendul ăsta!" În vocea curățată de difuzorul performant al Samsungului rămăsese, așa cum rămân pe pereții sticlelor de bere, o mâzgă aproape confundabilă cu silicatul străveziu, un reziduu al adevăratului refuz. Când un om minte, oricât de artist ar fi, în tonalitatea sunetelor se strecoară ceva inautentic, un artificiu topit mai ales în faldurile curate ale vocalei *e*. Dacă celelalte sunete sunt mai puțin ofensate de gunoaiele adunate în mers, *e*-ul are o sensibilitate totală. „Sunt prins cu ceva", a spus None, iar *ceva* a sunat ca o tinichea spartă. *E*-ul căzuse pe spate, împingându-și partenerul drept în fosele nazale. În urechea Li Zetei, *ceva*-ul pe care îl avea de făcut None în acel weekend era un balon inventat ad hoc, o bulă așezată la iuțeală peste adevăratele activități ale unui bărbat cu burtă. Ce poate să facă un tip ca el într-un weekend întreg? Sprâncenele îi căzură cu dezolare, iar cântăreața avu viziunea sumbră a unui nene care își ține copilul de mână în timp ce vorbește cu amanta la telefon. Și-l imagină giugiulindu-și progenitura, descălțându-se în holul apartamentului, dormind în tricoul verde, purtat, în prealabil, alte șaisprezece ore. După mirosul ascuns în cel mai prost parfum, cumpărat probabil la promoție, dintr-un supermarket, None își făcea un singur duș,

dimineața, lăsând să curgă apa peste el, fără să se obosească prea mult cu săpunitul. Și toate activitățile astea umflau acum fața arogantă a lui *ceva*, repetat pe benzile memoriei sonore, fără întrerupere, scos din zonele scorburoase ale nasului, acoperit de mușchi, încălzit de suflul cuiva care avea exercițiul minciunii. None era un bărbat mediocru și însurat. Tătic. Detestabil mascul cu pui. Nici măcar ochii copleșiți de umbrele unor invizibili palmieri nu puteau să răscumpere acest defect. Era un bărbat cu preocupări casnice, cu portbagajul plin de baxuri de apă plată, probabil *Bucovina*. Așezat confortabil într-o vizuină, un apartament standard, cu bucătărie de doi metri și balcon tapetat cu etajere. El și-o nevastă cu haine largi. Gândul că mai era și împerecheat i se așeză în vârful labil al piramidei care aduna toate nemulțumirile legate de None. În mod logic, nu avea de ce să se mai vadă cu acest bărbat, al cărui singur merit era că-și pusese gura între picioarele ei.

Li Zeta și-a strâns telefonul între degete și a privit peste câmpul care se întindea în fața ferestrei. Tulpinile pârlite ale câtorva bălării zgâriau cerul odihnit al lunii august.

Degetele tatonară mai întâi suprafața telefonului, apoi vârful arătătorului apăsă pe numele lui None, iar în bezna undelor, care se răsuceau din Tunari până în celălalt telefon, dorința Li Zetei făcu exact cinci secunde.

Restul zilei aproape că n-a mai contat, până în acest moment în care el apăru, în sfârșit, în pragul livingului. Din părul scurt, pe tâmplele umflate de vene, se scurgea un fir de transpirație, iar aburii calzi, desprinși din toată suferința pielii lui, ajunseră, cu lene, până în nările Li Zetei, făcând-o să uite pe loc cât de mult îl detestase.

Uniforma

Fraza despre amânarea școlii fu cea mai veselă chestie pe care o anunță premierul. Un pământuf pudros îi trecu peste obraz, iar cameramanul răsuci obiectivul spre el.

Când termină fraza, aproape că își pipăi telefonul fără să se gândească. O bună dispoziție evidentă îi lumină lentilele ochelarilor. Pe ecranul telefonului se vedea un mesaj de la Mămica la două albăstrele. În mod inexplicabil, prim-ministrul se simțea atras de cuvintele acestei babe de pe Facebook. Nu pentru că i-ar fi scris lucruri ieșite din comun, ci pentru că între ei exista un punct obscur în care se întâlneau.

De data aceasta, Mămica îi trimitea doar un link, care ducea pe pagina ei cu albăstrele. Textul postat suna așa:

> Bunica mea era o femeie elegantă și decentă și ținea să mă îmbrac în chestii croite corect și călcate meseriaș, care mă făceau să mă simt atât de penibil, încât nici nu reușeam să mai vorbesc. Mai ales la școală, unde, se știe că, dacă nu dai cu gura, ești ca și mort. Odată, la o oră de franceză, chiar mi-aduc aminte că aveam bluza aia de uniformă, albastră, apretată și încheiată până în gât, care-mi reteza toate ideile. Parleam despre Ioana d'Arc, iar eu devenisem, fără explicație, cea mai proastă persoană din clasă. Ceea ce nici nu e greu de înțeles: cum să vorbești despre o femeie cu sabie, când tu ești împachetată de alții? După vreun sfert de oră, văzând cum îmi mureau toate așteptările, m-am ridicat și-am țâșnit pe ușă. Singurul loc de refugiu era, desigur, closetul, din care se ridicau aburi de clor și de urină. În primul rând mi-am decupat gulerul de la bluză, cu o mică unghieră chinezească. Apoi am descusut buzunarele sarafanului bleumarin, lăsându-le să atârne într-o parte, ca urechile unui câine. Cu toate că nu făcusem cine știe ce, mă simțeam cu mult mai bine și vă dau cuvântul meu de onoare că, reintrând în clasă, m-am deșteptat pe loc. Uniforma te omoară cu zile!

Urmau exact treizeci și patru de comentarii pro și contra uniformă. Pe premier nu-l deranjaseră niciodată hainele de școală, dar

nici n-ar fi susținut necesitatea uniformei în mod categoric. Mai ales că și el avea în biografie un astfel de episod, în care își modificase un tricou. Oamenii ar trebui lăsați să se-mbrace cum se simt bine. Numai vanitățile unor părinți sau ale unor profi mențin uniformele marilor colegii. Totuși, chestia asta nu dă bine în gura unui politician.

Ceva mai jos, pe pagina Mămicii, fusese o discuție despre ultima ediție a TVR Cultural, pentru care tot el era făcut vinovat. Vreo sută de inși apăsaseră tasta ca să susțină canalul ăla, cu toate că nici jumate din ei nu se uitau la emisiunile lui. Și de ce s-ar fi uitat? Arăta exact ca un pușți în uniformă, în spatele căruia doi intelectuali autodidacți regulează o capră.

31

În curtea Școlii nr. 3, peste capetele mulțimii se auzeau din când în când zbârnâiturile unui microfon aflat în plin proces de instalare. None își aminti că prima lui zi de școală se petrecuse tot în curtea asta, dar fără microfon. Stăteau toți patru cu ochii în jur, ca să prindă atmosfera. None o ținea pe Carina de mână ca și cum s-ar fi temut să n-o piardă, iar în celălalt umăr al ei păreau înfipte femeile – Flori cu pantofi înalți, cum arareori se încălța, și Geta, aninată de brațul ei, firește, încruntată, căci toți patru căutau cu ochii prin curte evenimente și mai ales fețe demne de cercetat.

Pe Carina uniforma roșie, a clasei ei, o făcea să arate și mai osoasă. Din buzunarul micului sacou ieșea de-un deget telefonul nou-nouț, personalizat cu un fluturaș de staniol. În mijlocul mulțimii, ei patru păreau singurii spectatori. Toți ceilalți se agitau, vorbeau sau gesticulau sub cerul fără soare, în timp ce lor le încremeniseră toți mușchii.

Chiar când directoarea le ură bun venit, la poartă se auzi o rumoare și toate capetele se întoarseră ca la comandă. Mai întâi apăru profilul unei camere video, apoi câteva microfoane anunțară că era un eveniment televizat. Un braț ca ciocolata, pe jumătate ieșit dintr-o mânecă de cămașă, trecu prin fața unui cameraman, apoi se auzi o voce răgușită care cerea să i se facă loc. Între capetele agitate ale reporterilor se zări, în sfârșit, fața manelistului recitator. Era ceva mai țepos decât în casa lui confortabilă, iar lui None i se păru chiar mai odihnit. Ținea de mână un puști, în aceeași uniformă roșie ca și a Carinei. „Vasăzică, iată-ne colegi cu manelistul“, șopti None, iar Flori completă, proptindu-și palma asudată pe creștetul Carinei: „lasă, că e bine!“. Geta se strânse mai aproape de grup, emoționată de gândul că făcea parte din

cea mai bună lume. „Bine că am trecut pe la coafor, ca să nu-i fie fetei rușine cu mine!“ Evident, toată familia știa că se sculase cu noaptea în cap ca să se vopsească și să se tundă. Tot ea cumpărase și buchetul de crizanteme, pe care Flori îl ținea într-o mână, ca pe-o bâtă de baseball.

În timp ce maneliștii își făcură loc în fața lor, Carina îl trase pe None de mânecă, semn că voia să-i spună ceva la ureche, iar el se aplecă până aproape de botișorul pecetluit de buzele întinse ca un fermoar. Golanul ăla arogant, care era tatăl biologic al Carinei, avea o gură mare. None trecu în revistă câteva fețe de actori, încercând să-și imagineze gura tatălui necunoscut, în timp ce Carina îi ceru să privească în stânga lor. „Uite, tati, o vezi pe femeia aia îmbrăcată în roz?“ Femeia nu arăta rău. „Ce e cu ea?“ „Băiatul ăla de lângă e Cristi Noureanu“, șopti Carina cu glas conspirativ. Puștiul nu era îmbrăcat cu uniformă ca a Carinei, ceea ce, desigur, pentru None nu constituia un mister. Avea o față obraznică, de omuleț înfipt. Bine că nu sunt în aceeași clasă, se bucură el, apoi întrebă mai mult ca să schimbe vorba: „și aia în roz e mă-sa?“. „Nu! Cum să fie? Tu nu vezi cum arată?! E bona!“ None ar fi vrut să știe ce defect avea femeia de nu putea să semene cu o mamă, dar nu mai apucă să pună întrebarea, pentru că fetița descoperise catastrofa: „nu înțeleg de ce n-are uniformă ca a mea!“. În ochii ei, umbriți de-o mică suspiciune, None încercă să găsească ochii maturi ai bărbatului care o concepuse. Poate că semăna cu Belmondo: gură mare, ochi adormiți. Sau cu Andi Vasluianu. Sau poate că era în genul lui Rufus Sewell, ale cărui trăsături se șterseseră în blondul spălăcit al unei femei banale.

Între timp, copiii începuseră să se grupeze în funcție de uniforme, iar fălcuțele Carinei se făcură ca două globuri de Crăciun. „Nu se poate, tati, ce înseamnă asta? Nu vreau să stau cu ăștia!“ În jurul lor se adunaseră mai multe uniforme roșii, iar nu departe cotcodăcea o bătrânică tunsă scurt, ca un corporatist. Flori se aplecă imediat și băgă buchetul sub nasul Carinei: „hai, mamă, du-te să duci florile doamnei învățătoare! Haide, fii fetiță cuminte, că ești în cea mai bună

clasă! Doar nu voiai să te dau cu toți pârliții, numai pentru că e prostul ăla acolo! Lasă lacrimile și ai încredere în mine!".

Însă pentru Carina nici măcar nu se punea problema să asculte. Un bâzâit slab îi ieși pe nas, iar din fundul gâtului venea câte un *nu vreau*, ca un suspin.

„E cea mai bună învățătoare", se băgă în vorbă și Geta, „habar n-ai câtă lume a trecut prin mâna la femeia asta!". Obrazul Carinei se udase de lacrimi, iar cuvintele lui None trecură razant pe lângă o ureche care părea făcută numai din sânge: „cum se termină festivitatea, te duc la mall!". Promisiunea sunase cam moale, pentru că fusese spusă fără convingere.

None urmărea, cu o curiozitate aproape profesională, genele îmbibate de lacrimi și marginile nărilor care se umflau incredibil de repede. Nasul Carinei se făcuse pe loc un mic butoi cu pulbere, un balonaș umflat de un plămân nevăzut. O clipă avu viziunea unui bărbat tânăr, cu brațele încolăcite în jurul genunchilor. Stătea rezemat de un zid, cu hainele lipite de pielea asudată și cu fața plânsă. Era bătut, flămând și singur și-și plângea de milă lângă zidul unei clădiri străvechi. Evident, credea că a fost nedreptățit, ca și Carina, de altfel, iar gura lui, întinsă de la o ureche la alta, se umflase ca la alergici. None îl vedea cu ochii minții și îi simțea în același timp suferința, pe măsură ce Carina îl strângea cu mâinile de șold, înfigându-și intermitent unghiile în bumbacul blugilor lui. Cu toate că vorbea cu ea, consolând-o în același timp cu degetele lui aristocrate, nu putea să nu se gândească și la bărbatul tânăr care bâzâia lângă un zid și care fusese tatăl adevărat al Carinei. Amarnic la supărare, furios poate, transmisese mai departe capacitatea lui de a dori la maximum dezintegrarea tuturor celor care îl umiliseră. Ce face un om ale cărui dorințe nu se îndeplinesc? Își dorește pe loc moartea celor care i-au stat în cale, se autocompătimește, ajungând să-și mărească într-atâta starea de neputință, încât la un moment dat își pierde respectul de sine. Cu toate astea, măcelul din sângele lui rămâne multă vreme, metamorfozat în mici coroane mărăcinoase, care usucă bucuria trăirii și aproape că dizolvă pofta de a mai dori. În cele mai multe cazuri, această suferință a înfrângerii se convertește într-o

dorință nebună de a multiplica sângele umilit și învins. Foarte bine: sunt un nenorocit astăzi, dar mâine sângele meu va înflori sub geamul vostru, ca să vă sugă ozonul, să vă astupe ușile! Va crește peste voi, acoperindu-vă grădina, apoi cartierul și chiar țara de care sunteți legați cu o mie de funii! None nu putea să nu-și imagineze cum tatăl Carinei, plâns și nefericit, se ridicase de lângă zid ca să-și lase sămânța în prima femeie care trecea pe-acolo.

Toată familia se strânsese în jurul Carinei, al cărei plâns rușinat se auzea stins, printre brațele puternice ale lui Flori, printre degetele lui None, care acopereau urechea înroșită, pe lângă umerii căzuți ai Getei. Iar micul lor grup, în miezul căruia tremura silueta plăpândă a Carinei, atrăsese deja atenția, încât numeroase capete stăteau întoarse către ei. Însuși manelistul și copilul lui se holbau, dar None nu lăsă să-i scape nicio privire în direcția lor.

Dintre pâlcurile de uniforme, se apropie cineva, trimis de însăși directoarea școlii, să vadă ce s-a întâmplat. Iar acest mesager, venit de la tribuna oficială, nu-i era deloc străin lui None. Descoperi cu emoție că lângă ei își făcuse apariția profesoara de acum o lună, pe care o bănuise de adulter. Revăzu fugitiv ceafa care se îndepărta pe alee, pervazul ferestrei și mai ales bluza mototolită, prin care respirau două sfârcuri mulțumite. „De ce plânge copilul?“, se interesă ea, în timp ce None îi evalua în grabă sacoul alb ca un fulg. Dintre ei patru, Geta era cea mai în măsură să explice, așa că își trimise vocea ei sigură peste creștetul Carinei, explicând succint că fetița voia la o altă clasă. None zâmbi, iar profesoara își aduse aminte de el. „Veniți după festivitate la doamna directoare“, spuse profesoara, „mai ales că domnul a insistat încă din vară...“. Lui None cuvântul *insistat* i se înfipse în frunte. Se văzu cum strigase pe la uși, apoi cum scanase cu privirea bluza turcoaz. Culoarea, de reclame, îi umplu imediat creierul. Nu pentru că i-ar fi plăcut. Ci pentru că se lega de Li Zeta. Bustul ei, ieșit din mare, clipi în negura cortexului.

Peste capetele de diferite mărimi, se revărsă în sfârșit soarele de septembrie, iar None își pipăi reflex telefonul.

32

Cum intră în holul clădirii știu că Li Zeta ajunsese deja. Țevi nevăzute i se înfipseră în stern, iar în cerul gurii îi veni gustul ei, de mandarine adormite printre frunze de busuioc. Printre zecile de siluete care se învârteau pe la magazinele de bijuterii, un flux inflamat cobora direct în glanda pineală. Ea era undeva la etajul IV, într-una dintre cafenele, și se gândea la el.

None vru inițial să ia liftul, dar nu rezistă în fața scării. Una dintre bucuriile copilăriei, rămasă până în prezent, era să urce pe rulante. Se țineau de maică-sa, el și Iuliana, atenți să nu calce cumva pe muchia perfidă care se ridica din podea, apoi, la final, să păşească înainte ca treapta să se strângă la loc. Aproape întotdeauna scara trecea pe lângă ferestre largi, prin care se vedeau blocurile din vecinătate. Și mereu era încărcată de lume. Unii, grăbiți, săreau din mers câte două trepte, dându-i la o parte ca să se strecoare pe lângă ei, lucru care nu era deloc plăcut. Într-un timp, se așezau în șir indian, în spatele mamei lor, lipiți de balustradă, însă Geta se supăra foc pe ei. „Stați aici, lângă mine, și nu vă dați la o parte pentru orice dobitoc! Lăsați-i să se roage de voi!“ Apoi cuta dintre sprâncene îi dispărea fără urmă și îi dăscălea cu glasul ei cel mai matern: „păi, măi, mamă, nerugat? Cum să le faci loc nerugat?! Să stea în limbă, ca să te dai la o parte! Pe urmă tot lor o să le fie greu, c-o să creadă că în viață merge de-a moaca!“.

None urcă pe rulantă până la ultimul etaj, zâmbind nostalgic spre vremurile copilăriei lui.

La destinație îl aștepta o hală imensă de cafenele și restaurante, înghesuite unele în altele. Din cauza scaunelor de diverse tipuri și dimensiuni, totul arăta ca un depozit de

mobilă. În această hardughie, populată pe ici pe colo de oameni, profilul Li Zetei ieșea în evidență de la depărtare, căci o văzu de cum descinse de pe scară. Stătea rezemată de spătarul înalt, îmbrăcată cu o bluză mov.

Privită de la distanță nu mai avea aureola electrică, inflamată ori de câte ori se gândea la ea. Era suficient să-i citească numele pe ecranul telefonului, și i se aprindeau în creier mii de beculețe dansatoare. În schimb, la masa din sticlă, prin care i se vedeau picioarele, arăta ca o fufă oarecare, una dintre zecile de marțafoaice din showbiz. Totuși, în silueta aia înțepată se aflau și celelalte fapte, care îi încălzeau pielea și-l făceau să renunțe la toate nemulțumirile. Li Zeta era o gură de foc. Măsurând-o cu mintea, nu mai vedea deloc doar o femeie care așteaptă la o masă. Ea era pledul moale de pe patul din dormitor, tălpile care alergau spre baie, palma ascunsă cu alint între picioarele lui, sticla mată a veiozei de pe noptieră. Chiar și numărul 19 scris cu vopsea pe zidul casei făcea parte din aceeași siluetă, rezemată de un scaun de cafenea. Iar pe măsură ce venea mai aproape, decolteul ca harta Africii, părul drept, ca o plajă proaspăt curățată, și genunchii, văzuți prin sticla mesei, îi aduceau fără voie în minte un câmp de lumânări parfumate, una lângă alta, ca în filmele de duzină, în care îți arată zece mii de lumânărici ca să înțelegi că acolo e vorba despre ritualuri oculte, urmate în mod automat de sex și de crime. Fără explicație clară, silueta Li Zetei îl făcea să se simtă fericit și derizoriu în aceeași măsură.

Îl observă, în sfârșit, tocmai când None terminase de amănunțit miile de flăcărui aprinse în sângele ei și-i făcu un semn cu arătătorul. Pe masa transparentă se vedea ecranul unei tablete, iar sub palma dreaptă i se aprinse telefonul. Când fu suficient de aproape, colectă câteva cuvinte sonore și supărate și-și dădu seama fără efort că iar vorbea despre politică și plagiat. Li Zeta încheie convorbirea chiar când el ajunsese la masă și-i spuse în loc de salut: „m-au înnebunit ăștia cu tâmpeniile! Cică s-a desființat TVR Cultural! Și, bineînțeles, tot Ponta e de vină! Ce să zic!“.

None se așează pe scaunul din fața ei, încercând să nu se uite la picioarele care se mișcau sub sticla mesei. „Ce părere ai?“, întrebă Li Zeta, „tu crezi că are treabă premierul cu TVR Cultural?“. „Aiurea! Eu cred că nici nu știa că există!“ „Ce-ai făcut așa de mult? Te-aștept de vreo zece minute, cred!“

Ar fi putut să-i povestească despre străzile sufocate de mașini, despre cum făcuse aproape jumătate de oră ca să iasă de pe Titulescu și să ia rondul la Victoriei, dar acum, după ce deja era aici, i se păru lipsit de orice importanță. Cât despre dimineața de la școală, nici nu se punea problema. Ar fi fost o pierdere de timp. Totuși, cântăreața îl întrebă ca și cum i-ar fi citit gândurile: „nu ți-ai dus copilul la școală? Mi se pare că astăzi s-au deschis școlile“.

None îi povesti despre întâlnirea cu manelistul, insistând pe disprețul lui total față de manele. „Muzică pentru băieții cu ceafa groasă! Parveniți, neamuri proaste și țigani! Sper că fiică-mea n-o să vină de la școală cântând manele“, se îngrijoră el cu exagerare. „Sunt chestii mai rele de-atât“, își dădu cu părerea Li Zeta. „Dacă omul are copilul în aceeași clasă, nu înseamnă că te obligă să asculți manele! Iar pe tipul ăsta îl mai și cunosc și pot să-ți spun că e un băiat cu educație.“ None își aminti glasul răgușit care recita versuri somptuoase și-ntr-o secundă îi trecu prin minte tot filmul întâlnirii dintre Li Zeta și manelist, poate în același dormitor în care făcuseră și ei dragoste, pe același cearșaf ca o piele de ied. Silueta ei bronzată și degetele lui, unduite, ca în ziua în care ținea lingurița de cafea deasupra ibricului, în sfârșit, mai ales degetele lui de manelist, așezate pe scula lui, normal, de manelist, îi intrară, scurt, în beregată.

„Nu m-am culcat cu el“, spuse Li Zeta, privindu-l cu o ironie care-i dovedea cu certitudine că pe fața lui se citise fără dificultate tot filmul dormitorului, „nici măcar nu-l cunosc direct, dar l-am auzit vorbind de câteva ori pe la niște ocazii“. Își aranjă franjurile bretonului și apoi îl sfătui pe alt ton: „dar dacă ți-e așa de frică de manelist, de ce nu-și muți copilul la altă clasă?“.

Aceasta chiar că nu era de discutat cu Li Zeta! După festivitate fuseseră toți patru la directoare, care nu-i ascultase decât cu o ureche. Din prima clipă fu evident că jocurile erau deja făcute. Le-o lăudă pe învățătoarea lor, apoi le promise că cele două clase oricum vor avea o sumă de activități împreună. Carina se abținuse în biroul directoral, apoi, pe coridor, dăduse drumul la bâzâială și, pentru că nu știau ce să-i mai spună, aproape că au împins-o în sala de clasă, unde a și-nhățat-o învățătoarea. Prin urmare, nu prea avea ce să mai spună pe tema asta și, cum între timp se și scurseseră câteva secunde bune, Li Zeta abandonă subiectul. Privea spre tabletă, cu fața înseninată de-o mare descoperire: „mi-a venit un mesaj pe Facebook! Am văzut că n-ai pagină! Poți să-mi spui din ce cauză nu ești facebookist?".

Răspunsul adevărat al lui None era că pagina Carinei i se părea suficientă, dar, în loc de asta, pretinse că nu-l interesează. „Și eu cum vrei să iau legătura cu tine?" Ochii lui None se mutară de la tabletă direct pe sânii care oftau rar, sub pânza înflăcărată, ceea ce o făcu să-și strângă, în sfârșit, lucrurile.

33

Ieși pe poartă, privind discret spre fereastra de la care știa că Li Zeta se mai uită încă după el, și-și căută din ochi Volkswagenul lăsat în capătul străzii. După-amiaza era pe final, iar printre casele din Tunari se lăsau umbre obosite.

Când scoase cheia din buzunarul blugilor, o mână i se așeză pe umăr, iar glasul familiar al omului îl făcu să tresară aproape cu violență. Nu-l recunoscuse încă, dar îl săgetă intuiția unei catastrofe. „Ce e, domnul Bulgaru, v-am surprins, nu-i așa?“ Bărbatul râdea cu obrajii ridicați și rotunjiți de veselie, iar None zâmbea cu bunăvoință, cu toate că nu era în stare să-și amintească de unde-l cunoaște. „Ce bine că v-am întâlnit“, spuse omul, „de fapt chiar de când am ieșit pe poartă m-am uitat lung spre Volkswagen, pentru că mi se părea cunoscut – mă, nu cumva asta e fosta mea mașină? Dar prea mi se părea de tot!“.

Bărbatul era Firescu, iar descoperirea îl puse și mai mult în alertă. „Locuiți aici, domnul Firescu, chiar pe strada asta?“ Bineînțeles, Dumnezeu îl pedepsise. Iar când spunea Dumnezeu, None se gândea întotdeauna la maică-sa, așa că în timp ce Firescu povestea cam a câta casă era a lui, în mintea lui None crescu imediat profilul Getei, cu noua ei tunsoare de școlar și cu părul proaspăt vopsit și lucios ca o castană coaptă.

Firescu avea mașina în service și de aceea voia să-l ducă până la Piața Victoriei. „Mai stați acolo, domnul Bulgaru? Bineînțeles că stați! Ce face Carinuța?“ None își dădu seama că nu se putea împotrivi și-i făcu loc în Volkswagenul care, într-adevăr, fusese cândva al lui.

„Vreau să ajung până la birou“, explică Firescu, iar None revăzu imediat în minte Oficiul Român pentru Adopții.

Băgă cheia în contact și-i aruncă lui Firescu o privire binevoitoare, deși sângele încă nu i se liniștise. „Avem un caz, de n-o să vă vină să credeți, domnul Bulgaru! De fapt, poate că ați citit prin presă. E vorba despre femeia aia care a adoptat de la noi un copil, acum zece ani, iar în vara asta a cerut anularea adopției!“ None îi aruncă o privire rapidă, cu sprâncenele ridicate și apăsă accelerația. „De când sunt eu consilier, domnul Bulgaru, n-am avut niciodată o situație ca asta! Au mai fost femei în criză, conflicte, dar aici e ceva special: copilul adoptat e bolnav psihic, internat într-o clinică. Iar mama adoptivă nu mai vrea să aibă grijă de el!“

None văzu în minte un copil cu ochii pironiți în tavan și gura larg deschisă, iar în spatele lui un bărbat alcoolic și-o femeie dementă, două epave care se tăvăliseră și lăsaseră în urma lor un copil tâmpit, pe care altcineva îl crescuse timp de zece ani. În mintea lui, mama adoptivă arăta ca un fel de Maica Tereza. „Poate nu mai are mijloace“, spuse None, destul de neconvins. „Nu contează, domnul Bulgaru! La adopții nu se admite anularea sub nicio formă. L-ai luat – e pe viață!“

Mașina intră pe șoseaua principală, iar None se relaxă, în sfârșit. Mai mult ca să spună ceva, întrebă: „și dacă divorțează? Poate că unii nu mai au aceleași posibilități după divorț...“.

Firescu îi explică timp de zece minute că în cazul divorțului, orice copil adoptat e tratat ca și copilul natural. „Dacă rămân șomeri, sunt obligați să-și caute de muncă mai ceva ca ăia care au copii biologici. Dar de ce întrebați, domnul Bulgaru, nu cumva...“ None trecu pe banda a doua, în timp ce nega vehement: „a, nu, întrebam și eu, ca să facem conversație“.

Pe Șoseaua Kiseleff era aproape liber, iar copacii de pe margine accentuau iluzia de alunecare. „Mă gândeam zilele astea, domnul Firescu, la mama Carinei... Spuneați, parcă așa mi-aduc aminte, că era studentă...“ „Da? Așa am spus?“, se miră Firescu. „Nu mai știu! La câți copii îmi trec prin mână, vă dați seama... Dar de ce? Nu cumva vreți să contactați

sursa? Vă spun eu, e mai bine să nu! Chiar dacă a ieșit legea asta cretină, care te obligă să-i spui copilului că e adoptat, eu zic să nu vă grăbiți! Nu e bine, domnul Bulgaru! E prea devreme, credeți-mă!“

Un Opel frână brusc, iar None abia avu timp să se ferească. Firescu scoase capul pe geam și înjură cu vocea lui sonoră, de avocat, însă vinovatul o și luase din loc.

Un timp își vărsară năduful pe imbecilii din trafic, apoi conversația se întrerupse.

Cu toate că privea drept în față, știa că Firescu îl examinează cu interes. „Și ce treabă aveați pe la noi, prin Tunari?“ Bănuiala intrase deja în capul țuguiat al acestui bărbat pe care None îl plăcuse cândva destul de mult. „Am avut o filmare“, răspunse, încercând să lase o pauză de om plictisit între *o* și *filmare*. În clipa de liniște, Firescu evaluă situația, apoi completă: „poate aici, la domnișoara Li Zeta?“. None povesti cu amănunte videoclipul pe care îl făcuse la Neptun, apoi adăugă cu toată modestia: „am fost *second* la clipul ăsta“. Tăcerea care se lăsase nu prevestea nimic bun. Și-l imagina pe Firescu punând mâna pe telefon, poate într-o dimineață, la cafea, ori mai bine pe la prânz: „doamna Getuța, ce mai faceți, scumpă doamnă Getuța? Dacă nu mă-ntâlneam ieri cu domnul Bulgaru, care tocmai ieșea de la domnișoara...“. None se scutură frisonat, iar în timp ce intra în Piața Victoriei, spuse cu oarecare ușurare: „acum am semnat alt contract, tot pentru un videoclip“. Imediat îi păru rău pentru confesiune, mai ales că Firescu nu mai zicea nimic.

Cum scăpă de el, o sună pe maică-sa.

34

Geta observase că fiul ei nu era în toate apele. Încă de copil avea perioade când nu putea să se bazeze pe el. Dacă îl lăsa puțin din mână, o lua razna, ca și taică-său. Așa cum a făcut și cu facultatea: îi plătise meditațiile pentru medicină timp de trei ani, iar None se înscrisese la imagine de film! Și nici cu asta n-a mers prea bine: a tot schimbat locuri de muncă, se tot fâțâie de colo până colo, încât n-ar fi de mirare să rămână și șomer. Geta își făcu repede o cruce, cu toate că nu avea încredere prea mare în ajutorul lui Dumnezeu. Ori de câte ori era la cumpănă, se-nchina o singură dată, îndoind arătătorul și mijlociul, ca și cum ar fi zis: „foarte bine, Dumnezeu are sau n-are grijă de mine – treaba lui! –, dar măcar eu mi-am făcut datoria față de el!".

Prin perdelele galbene de la balcon venea o lumină învinsă de suflul serii. Geta aruncă o privire spre sufragerie, unde Carina butona de zor laptopul ei mic. Dacă o găsește ta-su, iar face gălăgie. Totuși, nu se obosi să-i aducă aminte că era ora la care el ar cam fi trebuit să apară. Privind-o cum își mișca ochișorii de la un capăt la altul al ecranului, își aminti că exact așa o văzuse și prima dată. Ea o descoperise pe Carina, prin Firescu, bineînțeles, pe care îl știa încă de pe vremea divorțului ei de Nenorocit. „Uite, doamna Getuța", i-a spus el, „avem un copil de nota zece, veniți numai să-l vedeți!". Iar ea s-a dus într-o zi de iarnă, în care străzile Bucureștiului erau blocate de zăpezi. Ninsese cu o noapte înainte și mașinile municipalității încă nu ieșiseră să curețe zăpada. Pe la Piața Victoriei, derapase cineva și o sumă de claxoane se ridicau din grămezile de mașini risipite prin spațiul larg și alb, ca un nufăr. A făcut o oră până la Obor, unde Carina era în grija unor asistenți maternali. Prima

imagine cu ea este asta: cum își plimba ochii dintr-o parte într-alta. Avea atunci vreo câteva luni și chiar de la naștere fusese abandonată în spital. Bineînțeles, Firescu i-a spus că o născuse o studentă, dar Geta știa că toți copiii abandonați sunt făcuți de studente care-au călcat pe bec.

În perioada aia, None tocmai o luase din nou pe arătură. Era taciturn și stătea zi-lumină în televiziune. Lucra la știri și îi intrase în cap să plece corespondent de război în Afghanistan. Flori era și ea ocupată cu spitalul. În anul ăla a mai murit și Nenorocitul. A fost un an în care se destrăma lumea. Sunt ani de ăștia în care, în mod global, mor pasiunile. Mai ales pentru None, căruia îi pleacă periodic boii la plimbare. Poate și din cauza zodiei. În general, vărsătorii au căderi de-astea, așa cum avea și mama Nenorocitului, o babă posacă și mereu cu mintea în altă parte. Vorbeai cu ea și era dusă! None a moștenit exact chestia asta! Iar în iarna aia, nu numai că era rătăcit, dar Geta era convinsă că, dacă nu se zbătea ea s-o aducă pe Carina, ar fi fost acum divorțat și fără căpătâi! Ea a găsit copilul și două zile mai târziu i-a dus acolo și pe ei, pe None și pe Flori, înfofoliți, cu glugile trase pe cap, amândoi cu ochii cârpiți de somn. „Lasă, mamă, că nu vă obligă nimeni la nimic, veniți până acolo și pe urmă, gata, nu mai am nicio pretenție de la voi.“ Intraseră în apartamentul ăla în care Carina dormea înfășurată în plăpumiță. Prin ferestre intra lumina de iarnă, iar în camera copilului mirosea a proaspăt, căci asistenții ăia se pregătiseră, făcuseră o curățenie de lingeai pe jos și dăduseră cu un spray, de ziceai că ești pe Parâng.

Cum a simțit respirațiile lor deasupra, a și deschis ochișorii. None stătea împietrit în fața patului, căci fetița era așezată într-o băiță de plastic, transformată în pătuț și pusă, la rândul ei, pe marginea unei dormeze. Apoi a ridicat două degețele ca tija de brândușă, de ți-era frică să le atingi, și le-a fluturat către ei. Mai întâi Flori a întins mâna, iar Carina, așa cum era atunci, i-a apucat arătătorul între degețele. Era un copil scump și era imposibil să nu te lipești de el. Două luni, Geta aproape că s-a dus zilnic. Ea s-a ocupat de toate actele,

bineînțeles, cu ajutorul lui Firescu. Dacă nu era el, n-ar fi putut să facă nimic. „Doamna Getuța“, îi spunea, „veniți mâine dimineață, cu o copie după certificatul de căsătorie, cu actul de proprietate, cu adeverințele de la locul de muncă...“. Intrase într-o febră care în scurtă vreme a ajuns să-i contamineze și pe ei, mai ales pe Flori, care o suna pe atunci din oră în oră, ca să vadă ce mai trebuie și cu cine să mai vorbească. Iar None nu-i ieșea din cuvânt.

Atunci a trecut și apartamentul pe numele lui, ca să poată face adopția.

În primăvara aia, cam la o lună după ce aduseseră fetița acasă, a murit Nenorocitul. A sunat cineva într-o zi, vreo prietenă de-a Jegului, ca să-i spună, așa și pe dincolo, a murit domnul Bulgaru și înmormântarea e în ziua cutare. „Să-i fie de bine!“ Ce putea să zică? Doar o „călătorie sprâncenată“ și să închidă telefonul. Nu avea de ce să-i mai povestească și lui None, care abia se montase. Pe atunci puteai să-l scoli și-n puterea nopții ca să-l trimiți după pamperși sau ca să răcească biberonul, să radă mărul și, de fapt, orice l-ar fi pus să facă, nu zicea nu. Dintre ei trei, el era cel mai atașat de copil. Tot el îi alesese și numele.

Nu era vacanță în care să n-o ia. Întotdeauna căutau camere cu pătuț pentru copil.

Or, de câteva săptămâni, dacă nu cumva de mai bine de două luni, None căzuse iar în starea aia, de dinainte de venirea Carinei. Era chiar ceva mai rău, pentru că începuse să se dichisească, să-și cumpere haine și chiar să se dea cu parfum. Geta presimțea că în jurul lui se învârte vreo fufă, în stare să-i spargă casa. Trebuia să intervină din nou și știa foarte bine că în situații de-astea nu exista decât o soluție. Așa că, de cum văzu pe telefon numele lui None, nici n-așteptă să vadă ce vrea, ci începu în avans: „bine, None, ai lăsat copilul ăsta singur, tocmai în prima zi de școală! Trebuia să fii aici, să vezi ce-a făcut, să întrebi cum a fost! Cine vrei să aibă grijă de ea? Nu ești tu tatăl ei?“.

35

Carina ascultă vocea supărată a bunică-sii, care răzbătea prin ușa bucătăriei, și i se încinse fața, ca un fierbător rămas fără apă. „Așa, bine îi face! Să se simtă și el nasol!“

Cristi Noureanu nu mai intrase pe Facebook de câteva zile. Iar după ziua de azi, oricum, n-ar mai fi intrat ea pe pagina lui. Toată lumea știa că plânsese ca să se mute în clasă cu el. La un moment dat, când maică-sa o trăgea pe coridor, li se întâlniseră privirile. Cristi râdea în cadrul unei uși. Arăta foarte bine cu uniforma albastră, iar cu sacoul descheiat, părea un fel de Tintin, abia coborât de pe motocicletă. Apoi își dăduse seama că râdea de ea, chiar o arătase cu degetul pentru cineva din spate. Carina rememoră faza, încercând să-și imagineze cum îi văzuse el fața, înroșită de plâns, însă din toată întâmplarea nu-i venea în minte decât gura lui Cristi, care hăhăia pe seama ei. Și asta pentru că taică-său nu fusese în stare s-o dea în clasa aia! Amândoi părinții ei erau niște proști! Mai ales după cum stăteau umiliți și ascultau prostiile directoarei! Nu-i văzuse niciodată așa. Arătau exact ca niște servitori dintr-un film de desene animate.

Carina bătea alene în touchpad, cu vârful arătătorului, în timp ce bunică-sa îi spunea lui None să vină acasă. Din lustra chioară se risipea o lumină de beci. Singura lume fericită era în micul ei netbook, unde putea să vadă filmulețe și să se joace cu orice. Trecu în viteză peste pagina pe care prietenii ei virtuali postaseră poze, încercând să ghicească ce scria în textele însoțitoare. Mai ales o imagine îi atrase atenția, o fotografie în care un grup de oameni tineri, bărbați și femei, sumar îmbrăcați, se împleteau unii în alții, ca și cum ar fi fost ramurile unui copac bătrân. Și peisajul din jur era ciudat, o pădure desfrunzită și albită de ploi. Carina

închise pagina de Facebook și căută un joc de îmbrăcat manechine.

După ce reușise să asorteze o bluză dantelată, pe ușa apartamentului își făcu intrarea None. Era cam supărat, iar ochii îi păreau aninați.

„Ce faci, tati, cum a fost la școală?“ Venise foarte aproape, încât Carina îi putea examina în detaliu țepii din barbă, în bună parte albiți. „Ce faci, te joci cu *Dress up*?“ Carina trânti capacul laptopului și șterse dintr-o mișcare baloanele colorate de pe carcasă. „De ce nu vorbești cu mie? Hai, Carinuța, spune-mi cum a fost la școală! Îți place Doamna?“ None o strânse la piept, obligând-o să ia în nări mirosul tricoului. De obicei, hainele lui None erau îmbibate cu tutun, însă de data asta din bumbacul mătăsos venea și-o undă de parfum, ceva foarte plăcut, un miros de narcise ori de alte flori, pe care Carina avea ocazia să le vadă destul de rar, căci în casa lor nu prea erau, doar când mergeau la tanti Evelin. „Te-ai dat cu parfum“, șopti ea, și în același timp surprinse tresărirea de pe fața lui None. El se îndepărtă cam grăbit, iar Carina își dădu seama că aici era ceva de care lui îi era teamă. Ce-ar fi putut să fie? Se rostogolise printr-o pajiște de flori. Cumpărase un parfum pe care voia să-l țină ascuns până la ziua cuiva. Poate a ei. Sau poate că îl stropise cineva din greșeală, una dintre cântărețele pe care le filmează. Oricum, după fața lui, era ceva secret.

None se retrăsese pe canapea și pusese mâna pe telecomandă, când în sufragerie înaintă, în fine, și silueta impozantă a lui Flori.

„Am avut o zi cu 18 extirpări! Vă dați seama?“

Carina urmări picioarele mamei sale, mai ales pulpele groase care se apropiau de ea și-și aminti cum stătea dimineața în cabinetul directoarei, cu aceleași pulpe una lângă alta, ca doi butuci de plută. Porii largi, craterele din care ieșeau firele de păr, înroșite încă, din cauza epilatului recent, ca și bronzul care începea să se ducă îi aminteau Carinei de dopurile pe care Geta le depozita într-un castron din cămară. „Ce face fetița noastră?“, întrebă Flori, în timp ce se

lăsa pe vine, ca s-o sărute, „cum e Doamna? Îți place de ea?“. Fetița se feri de respirația maică-sii, care era îmbibată cu mirosul de spital, și spuse cu voce clară: „tati miroase a parfum de narcise!“.

36

În dimineața de sfârșit de septembrie, None nu avea chef de nimic. Bineînțeles, i-ar fi plăcut să treacă pe la Li Zeta, dar aburul unei neîncrederi perverse îi sufla drept în ceafă. În general, în perioadele leșinate, când îl cuprindea plictiseala, rămânea și fără impulsuri sexuale, care, oricum, se produceau rar și numai în legătură cu Li Zeta. Era singura femeie pe care o dorea.

Ar fi trebuit totuși s-o sune.

Scoase telefonul, iar ecranul se aprinse instantaneu, aducând în prim-plan fața zâmbitoare a Carinei. „Ce faci, tati?" Era într-o pauză și voia s-o vadă ceilalți copii că are telefon. None înțelese pe loc despre ce e vorba, iar zece minute ascultă, rezemat de spătarul fotoliului din mașină, ce le spusese Doamna despre culori. Oricum avea de așteptat până montau din nou decorul, căci Alexandra prezenta acum o emisiune filmată în studio și, ca de obicei, se răzgândise în privința aranjamentului. Voia niște plante care trebuiau cărate din cabinetul directorului. Prin urmare, avea tot timpul s-o asculte pe Carina, care își rotunjea fiecare cuvânt, semn că rivalii ei erau prin apropiere. Când, în fine, auzi „gata, tati, te pup dulce", își imagină pleoapele care cad teatral, gura care se lărgește pe toată fața și mai ales bretonul fluturat cu toată cochetăria. Exact ca Li Zeta. Dar dacă o fi copilul ei? Femeia asta trebuie să fi avut o viață destul de destrăbălată. Nu l-ar mira ca acum șase ani să fi născut un copil și să-l fi abandonat în maternitate! Aveau același păr și același mod fandosit de a-și lăsa pleoapele, ca pe niște frunze de nufăr.

None aștepta în curtea televiziunii, în mașina lui, sub pretextul că are de dat niște telefoane. În realitate, nu suporta toată fâțâiala Alexandrei de dinaintea oricărei filmări. Deschise

telefonul și intră pe net, să-și citească horoscopul. Era unul care i se potrivea mereu. Astăzi începea cu „plictiseală mare“, ceea ce-l făcu să râdă. Apoi căută numele Li Zetei + *amanți* și dădu peste un interviu în care cântăreața declara că avusese douăzeci și șase de iubiți. Douăzeci și șase de trupuri tinere și bronzate se perindară prin cortexul lui None, în timp ce mâinile trecură repede la pagina Carinei de pe Facebook. Nu mai postase nimic în ultimele zile, dar avea un mesaj. Cine îi putea scrie Carinei, care nici nu știa să citească?! N-apucă să deschidă inbox-ul, pentru că pe ecran apăru fotografia Getei, iar telefonul bâzâi îndepărtat. Voia să știe ce face, pe unde e și, bineînțeles, avea o listă de treburi pentru el, dintre care nu lipsea un drum până la tanti Evelin. În plus, să nu uite de Carina! Precis o să vină cu teme și-o să aibă nevoie de ajutorul lui! Parcă înnebunise. În ultimul timp îl sunau de câteva ori pe zi, și ea, și Flori, și Carina. Chiar și tanti Evelin, pe care n-o mai văzuse de jumătate de an, ajunsese să-l sune de trei ori în două zile. None mormăi la toate cererile maică-sii și se grăbi să închidă: „hai, că am treabă, vorbim mai încolo!“.

Cum închise, reveni la mesajul Carinei. Un anume Mahomed Puiu îi scria: *Dragă Lili, mi se pare că ești tare simpatică și mi-ar plăcea să mă împrietenesc cu tine!* None privi fotografia de profil, care o înfățișa ca pe o femeie ajunsă la maturitate. Era o poză găsită pe net. Încercă să-și imagineze cum o copiase și cum o adusese acolo. Poate cu ajutorul lui Flori. Dintr-o mișcare trecu și pe pagina nevestei lui, unde trona o floare cu doi ochi pioși. I se păru și mai stupidă decât poza Carinei. Apoi îi veni o idee: căută pe net o pisică și timp de 45 de secunde vizionă câteva zeci de cozi și de mustăți, până când găsi un animal zburlit, care putea foarte bine să fie și câine, și motan. Privea umilit, ud leoarcă și cu urechile aproape lipite de cap, încât semăna cu un soldat ieșit din rondul de noapte. Copie poza în galeria telefonului și de acolo o plantă cu satisfacție în profilul Carinei. Acum era animalul Lili.

Salvă imaginea și se întoarse la interviul Li Zetei. Dedesubt erau comentarii, în special despre ultima melodie a cântăreței.

None își făcu cont pe adresa lui secretă, unde se semna Nabucodonosor, și scrise cu două degete: „cam mulți 26 de iubiți, nu ți se pare? Asta nu prea se numește iubire, ci altcumva!".

Dădu *send* și părăsi site-ul ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-l prindă. Trecu, apoi, în revistă principalele titluri de știri, de pe ziare.ro: reforma învățământului, intelectualii lui Băsescu, criminalul lui Yurika Masuno, femeia care nu mai vrea copilul adoptat. None intră pe ultima știre. Era vorba despre cazul de care se plângea Firescu. Femeia adoptase un copil, în urmă cu zece ani, dar, pe parcurs, se dovedise bolnav, încât îl ținuse mai mult prin ospicii. De-a lungul timpului, această femeie își pierduse bărbatul, casa și născuse ea însăși un copil. Adoptatul era în mod evident o povară, în primul rând de ordin financiar. Se simțea păcălită. Oficiul de Adopții nu-i spusese că acel copil era bolnav, ci i-l livrase ca bun. Prin urmare, cerea anularea adopției. None citi comentariile de la finalul articolului. „Femeia asta e un monstru", scria *barba roz*, „nici nu știe ce traume poate să producă acelui copil cerând anularea adopției!". None trecu repede în revistă alte comentarii care începeau cu „inadmisibil" și „de neconceput", apoi citi ce scrisese *brad pittulescu*: „Dacă e respectată legea, femeia aia denaturată nu are nicio șansă să scape de copil. În lege scrie clar că prevalează interesul copilului! Ar trebui obligată să aibă grijă de el până la sfârșit!". Ultimul comentariu era pur și simplu – „mamă blestemată!".

Se gândi ce-ar fi făcut el în cazul în care Carina era zumzi și, în negura gândurilor, peste pagina din telefon, se adunară fără grabă bucățele infime ale figurii ei, căzură leneș pleoapele grele, se lărgi din nou gura, i se legănă bretonul. Și, în mod neașteptat, de data asta, ochii interiori ai lui None se opriră pe mâinile Carinei, mai întâi pe cele mici, din primii ei ani de viață, apoi văzu palmele actuale, cu degețelele marcate pe la încheieturi de inele cărnoase. Erau niște mâini grăsuțe, fără să arate ca niște gogoși, ci mai curând ca niște mănuși de cârpă. Degetele nu aveau nimic feminin, de fapt,

nu aveau eleganță, ci arătau ca ale unui om cumsecade, cu extremitățile boante și unghiile scurte, încât vârful palmelor părea mai degrabă tivit gospodărește decât gheros. Însă cel mai bine săreau în ochi nodurile, în special cele principale, de la jumătatea degetelor, foarte pronunțate și, în același timp, cărnoase, ca niște viermișori. Două vălurele de carne albă marcau fiecare deget, încât, de la distanță, lăbuțele Carinei păreau puse la dospit. Bineînțeles, acele palme albe și groase nu puteau să fie decât de la tatăl ei. Nu pentru c-ar fi avut vreo motivație această credință, cât pentru că îi era greu să-și închipuie o femeie cu astfel de mâini. În plus, nu erau chiar urâte. Se vedea că în morfologia lor se topiseră și mâinile unei femei. În primul rând, mărimea o arăta. Cu siguranță că mâinile Derbedeului fuseseră mai mari, mai osoase. De asemenea, degetele Carinei nu erau nici groase nici diforme: aveau o siluetă acceptabilă, ceea ce îl făcea să creadă că veneau de la femeia care o născuse, înzestrată poate cu niște degete cel puțin bine proporționate, dacă nu chiar suple și fără asperități. În schimb, vârfurile boante, unghiile lipsite de personalitate și mai cu seamă nervurile umflate de la încheieturile degetelor veneau sigur de la acel bărbat care își lăsase sămânța, în dușmănie, primei femei ieșite în calea lui. Ce putea să facă, oare, cu acele mâini? Poate fusese brutar. Un brutar cu mâinile în aluat, aproape pătrate și balonate din loc în loc. Sau poate că erau mâinile unui meseriaș. Ale unui tăietor de lemne. Nu. Categoric, un om care muncește cinstit, de dimineață până seara, nu-și abandonează copilul! Trebuie să fi fost un borfaș. Cu toate că ăștia au de obicei mâini de artiști, trecute prin glazuri și prin miere. Mai ales hoții. Între sutele sau poate miile de mâini filmate de-a lungul timpului, îi apărură labele unui politician, cremoase și împănate pe la încheieturi. Ăștia sunt în stare să renunțe și la mă-sa și la ta-su, d-apoi la un copil! Derbedeul care o concepuse pe Carina ar fi putut să fie un deputat cu burta înainte, un nene cu mâini grosolane și talpă lungă. Un marțafoi plin de sine, cu gura mare și ochi adormiți. Un porcușor care se urcase într-o zi pe-o femeie aflată la

îndemână. Sau poate că avusese o amantă. Acest gând i le aduse în vizor mai întâi pe Jegu Mondial și apoi pe Li Zeta. Ochii lui None se închiseră pentru o clipă și sub fruntea fără riduri, în galeriile obscure ale creierului, se luminară trei siluete, trei bărbați gelatinoși, tremurători și fragili: tatăl Carinei, Șerban aprodul și None, un None ca un albuș crud.

37

A doua întâlnire cu Jegu avu loc La Piața Națiunilor Unite. None filmase o reclamă pe acoperișul unui bloc și-și ducea bagajul spre mașină. „Ce întâlnire neașteptată!“, auzi el în apropiere și abia după mai multe secunde o observă. Stătea pe trotuar, înfășurată într-un taior bej. Arăta cu mult mai bine decât în propria casă, printre margarete și perdele fluturătoare, mai ales că era dată cu un ruj care o făcea să arate ca tahitiencele lui Gaugain.

Timp de o oră îi vorbi despre Șerban aprodul. O privea sorbindu-și ceaiul, în mica ceainărie de pe Sfinții Apostoli, cu fața luminată de amintiri, convingându-se progresiv că Li Zeta nu era decât o versiune ceva mai perimată a Jegului. Bineînțeles, recunoștea în sinea lui că aprodul nu avusese gusturi proaste. Și lui i-ar fi plăcut probabil această femeie ca o păstaie de ciocolată. Totuși, ea continua să fie și mumia din dulapul cu haine al copilăriei lui.

În memoria ei, Șerban aprodul era un fel de cavaler al coroanei de crini. Însă, ascultând-o, în tufele de neuroni, alcătuiți după patent matern și crescuți sub cuvintele grijulii, în încâlcita pădure de cili purtători de gânduri, se legănă fața Getei, cu ochii ei luminoși, marcați de cele două cute ale suferinței, rostind cu buzele îndârjite numele care îl definea atât de exact pe singurul dușman, nu doar al lor, ci, în general, al oricărei familii: Jegu Mondial. Orice amantă e o zdreanță, un closet murdar, o flegmă care insultă smalțul unui Audi, o muscă strivită pe geamul sufrageriei, un papuc de plastic, ajuns din greșeală în rafturile unei biblioteci.

„Nu ne-am căsătorit“, explică Jegu, „pentru că aș fi rămas însărcinată, cum se întâmplă, ci abia la câțiva ani după căsătorie a venit Sorin, băiatul nostru“.

Femeia se opri și-l privi ca și cum ar fi așteptat întrebări, iar frunzele care se mișcau uneori prin ochii lui albaștri încremeniră instantaneu. Ce-ar fi putut s-o întrebe pe această femeie care îi halise tatăl, transformându-l în tată al băiatului ei, cu pantofi de lac, înnămoliți lângă mormântul, pentru el, încă necunoscut?

„Știu ce vreți să mă întrebați", spuse Jegu.

„Normal, tu știi tot!", îi răspunse None în gând, fără să aibă energia să-și expună indignarea în cuvinte sonore și zburătoare. Așa că Jegu continuă: „de ce nu venea să vă vadă? E simplu. Întotdeauna există explicații simple. Șerban a renunțat legal la voi. Însă nu a fost nicio clipă dorința lui. Pur și simplu așa a vrut mama dumneavoastră!".

None nu mai putea să înghită și această acuzație. Jegu devenise de-a dreptul obraznică. Ce-și imagina? Că o s-o părăsească pe maică-sa ca să treacă de partea ei? Să devină ad hoc fiul adoptiv al Jegului Mondial?

„Vă rog, să n-o amestecăm pe mama..."

„Dar trebuie să cunoașteți până la urmă adevărul", protestă Jegu. „Ori nu?"

În ceainărie era o liniște urbană, întărită de sforăiala străzii. Televizorul n-avea sonor. Pe ecranul plasmei de 120 cm defila silueta unui bărbat zâmbitor, peste care scria cu litere roșii: *Oltchim, cumpărat pe 45 de milioane euro.*

None încercă să-și imagineze cum arăta în teancuri suma aia enormă, în timp ce Jegu începu să povestească. Vocea ei se făcuse ca a unui motor vechi. Era evident că mai spusese de multe ori aceste lucruri. Făceau parte din bârfa ei săptămânală. Cuvintele, uzate, deja întoarse pe toate părțile, îl atinseră totuși. În încăperea răvășită de ecranul televizorului, povestea Jegului îl plesni scurt, condensată în doar două propoziții.

Iar în pauza de după acestea, telefonul i se lumină și văzu numele Li Zetei, fără poză, cu silueta standard, ca o umbră pe cer. Peste douăzeci de ani Li Zeta i-ar fi putut face Carinei o mărturisire similară.

38

În timp ce None vedea ca dintr-un Ferrari în viteză tot filmul proiectat peste două decenii, Li Zeta închise telefonul cu o dezamăgire vizibilă. În studioul tapetat cu pânză neagră numai ea stătea în fotoliu. Ceilalți se mișcau printre brațele subțiri ale proiectoarelor ori își făceau semne cu operatorii de pe pasarelă. Realizatorul își scoase guma și-o așeză într-o scrumieră, apoi îl întrebă pe Rege Grigorescu ce crede despre privatizarea Oltchim. În fața Li Zetei, pe patru ecrane, se mișca gura investitorului care dădea pe combinat 45 de milioane. „Domnu' Dan n-are banii ăștia", spuse regizorul, arătându-și moțul ridicat pe tâmpla dreaptă, ca un drapel de tabără. „Probabil o s-anunțe că face chetă pe la popor!"

Cântăreața privi încă o dată ecranul telefonului, sperând ca None să fi văzut apelul. Rulă cu un deget pagina de Facebook. Cineva îi postase niște versuri. Își aruncă ochii peste ele, apoi copie linkul și i-l trimise prin mail lui None.

Pe măsură ce discuția se întețea, vocea lui Rege Grigorescu se subție până la stridență. Li Zeta ascunse telefonul în buzunarul blugilor și intră și ea în vorbă: „doar un tip dement ca el putea să se bage în chestia asta, știind foarte bine că n-are banii!". „Păi, și Băsescu", își dădu cu părerea realizatorul, „n-a făcut tot așa? Pur și simplu – circ, ca să pună botul proștii și să-l voteze!". „Poate cumpără pentru altcineva, un mahăr care nu vrea să iasă în față", spuse din nou Rege, „dar cine ar putea să aibă atâta încredere în el?".

Cineva de pe pasarela care înconjura studioul revărsă o voce care îi făcu pe toți să ridice capetele: „orișicât, de la domnu' Dan nu pupă nimeni bacșișuri! Dacă Ponta vindea combinatul pe trei milioane, precis primea o șpagă de zece ori mai mare, nu-i așa?".

Nimeni nu răspunse. Reflectoarele se fixară pe fața Li Zetei, care își ridică pomeții într-un zâmbet discret. Privind spre freza puștiului de la lumini, o arse o întrebare: dar dacă versurile ălea erau deocheate? Nici nu le citise până la capăt, însă, după cum începeau, nu părea nimic nasol. Dacă erau poeme de-ălea, cu porcării? Revăzu mesajul care conținea doar un link și își imagină cum deja ajunsese cu un clinchet în inboxul lui None. Dacă îl citea nevastă-sa? O femelă care stă probabil numai cu nasul în laptop sau în telefon și citește tot ce prinde, mai ales poșta lui None! Totuși, trebuie să mai intre și prin bucătărie, să aibă grijă de copil. Prin mintea Li Zetei se perindară câteva neveste posibile, începând cu nelipsita femelă cașalot, pe care niciun bărbat n-o părăsește. Este dovedit că obezele nu ajung la divorț. Ele inspiră nu doar compasiune, ci și un sentiment de vinovăție, bărbatul lor fiind convins că nimeni nu se va atinge de balena eșuată și că va muri din vina lui, fără nicio posibilitate de-a pune laba pe alt mascul. În plus, viața cu grăsancele e și foarte comodă. De regulă, nu pun întrebări, stau cu nasul în laptop și-și petrec serile pe canapeaua familială. Dar, evident, nu putea fi cazul lui None. Li Zeta îl întrebase dacă își iubește nevasta, iar el refuzase să răspundă la întrebare. Or, acest refuz nu putea să însemne decât *da*. Nu pot să-ți spun pentru că nu vreau să-ți rănesc sensibilitatea. O iubesc, dar totuși vin la tine. Cam asta înseamnă refuz să răspund la întrebare. Nimeni nu se sustrage de la răspuns în cazul în care e negativ. Nu-mi iubesc nevasta, dar refuz să-ți spun! Nu există așa ceva! În consecință, următoarea nevastă care îi trecu prin minte fu un cal fandosit, o femeie înaltă și sofisticată, îmbrăcată cu taioare cretine și pantofi cu toc jos. Poate director de marketing. Sau o funcționară de bancă. Sau o actriță ratată, ajunsă profesoară de liceu. Oricum, nu era vreo vedetă, pentru că s-ar fi lăudat cu ea. None nu vorbea niciodată despre nevastă. Când un bărbat n-o pomenește, nici măcar *en passant*, cu siguranță îi este jenă de ceva. O iubesc, dar tu n-ai înțelege. Poate era bolnavă, iar el avea grijă de ea. Sau cazul clasic: ea îl întreține. Dacă divorțează, el rămâne

pe drumuri, fără acoperiș, fără păpică, fără mâna ocrotitoare. Nu știa nimic despre această femeie care în timpul ăsta citea deja poemul lung, un poem poate cu porcării, trimis de pe adresa ei de mail, mai mult, de pe propriul telefon! Nici nu-i trecu prin minte să se gândească la urmările pe care le-ar fi avut acea poezie asupra lui None. Dar posibilitatea ca nevasta aia grasă, sau sofisticată, sau infirmă să forward-eze mesajul ei chiar acum o făcu să uite despre ce trebuia să vorbească în emisiune. Vedea deja ziarele de scandal care o făceau de rahat că citește pornografii, pe care le mai și trimite unor bărbați însurați.

Producătoarea anunță că mai erau două minute până intrau în emisie. Li Zeta își îndreptă bustul și privi spre celălalt fotoliu în care urma să se așeze realizatorul. Era un interviu scurt, combinat cu un playback. I-ar fi plăcut ca None să fie în fața televizorului. Apoi se gândi că poate va prinde emisiunea în reluare, la noapte.

Toamnă bucureșteană

Premierul închise cu ușurare ușa biroului, gândindu-se că circul de la Oltchim era cea mai mare bătaie de joc din cei 22 de ani de democrație. Domnul Dan nu era chiar nebun, ci un produs fidel al societății, în care nimeni nu luase vreodată în serios vreo regulă, vreo lege ori vreo dramă. Nici măcar el. Își aminti de vremea în care era procuror și o boare fierbinte, de migdale, îi urcă până în gât, făcându-i fierea să răsufle eliberată. Uite unde se ajunsese! Iar Mămica la două albăstrele îi scria că i se pare bun! „Adică n-ar fi rău", zicea ea, „să aibă și domnu' Dan ceva de făcut! Dacă se agită, trebuie pus la treabă! Omul e făcut să acționeze. Dacă stai în fața muntelui și te văicărești, îți trece viața, domnul ministru! Și pe urmă îți pare rău".

Nu era nimeni în România care să nu știe de domnu' Dan, mai întâi pentru televiziunea lui, care făcea audiență din cadavre, iar acum, cu un partid care promitea orice. Privatizarea Oltchimului devenise moment de operetă. Toată presa era cu ochii pe scandal. Inclusiv Bruxellesul. Apăsă telecomanda pe PRO TV, unde însă era un interviu cu o cântăreață. Tocmai voia să schimbe postul, când femeia îl enumeră printre preferințele ei, alături de Daniel Craig, Márquez și Andrea Bocelli. Dintr-odată îi deveni și lui simpatică, mai ales după ce începu să cânte. Avea o voce care fluctua de la un registru la altul, ca o trompetă. Când îi văzu numele scris, îl notă pe manșeta programului din acea zi. Era de reținut pentru campania electorală.

În fine, Li Zeta își termină cântecul, ba chiar păru scurtat din regie, ca ecranul să fie umplut imediat de fața de gușter a domnului Dan.

39

Tot restul zilei None nu se gândi decât la propozițiile jegoase. Iuliana nu răspundea la telefon. Îi scrise un SMS, apoi se răzgândi și nu-l mai trimise.

Seara se scurse pe canapeaua din sufragerie, unde cele două femei erau integral preocupate de domnul Dan. „Ăsta precis o să câștige alegerile", zicea Flori. „Pentru că a cumpărat Oltchimul?", se interesă None. „Nu e vorba de cumpărat", îi explică Flori, care citise toate ziarele și comentariile de pe net. „El nici nu are banii ăștia! De unde să aibă 45 de milioane? S-a băgat în chestia asta numai să-l dea la televizor!"

Geta era și mai preocupată de subiect. Ea era convinsă că omul are banii și oricum i se părea mai de treabă decât toți ceilalți. None îi asculta argumentele, însă fiecare frază se înșuruba în miezul cuvintelor pe care Jegu le plantase direct în tâmpla lui dreaptă. Deschise laptopul și intră în Final Cut, ca să fie sigur că nu-l mai întreabă niciuna nimic. Ori de cât ori deschidea programul ăsta însemna că are de lucru și se lăsa liniștea. Nici Carina nu mai vorbea când el plimba săgeata pe *razor*, ca să potrivească o secvență sau numai prefăcându-se că montează un film. Era libertatea lui și cel mai la îndemână mod de a evada. La umbra laptopului, medită iarăși asupra mărturisirii pe care i-o făcuse Jegu, amintindu-și toamna în care tatăl său îi cumpărase un ecler, încercând, cu mintea de acum, să și-l imagineze pășind grăbit, cu pantofii săi eleganți, pe trotuarul din fața frizeriei, preocupat să ajungă la Jegu, care era atunci Li Zeta a lui, în timp ce în apartamentul din Veronica Micle Geta făcea de zor prăjituri cu morcov, iar Iuliana încerca să se urce pe pervazul ferestrei din bucătărie. În momentul ăla, sora lui nu avea mai mult de patru ani. Știa să vorbească? Bineînțeles!

Și-o aminti spunând porcării, pe care chiar el o învățase să le spună, sau povestind cum parcursese domnul Popescu aleea, în după-amiaza aia. Pe atunci, amândoi se distrau privind pe fereastră. Se uitau după necunoscuți, iar dacă vreunul li se părea mai țepos, ridicându-și cu fandoseală gulerul de la haină ori călcând cu toată grija, ca să nu-și stropească hainele, deschideau fereastra și aruncau în el cu câte ceva, în special cu zăpada adunată de pe pervaz, dar și cu pungi cu apă, coji de cartofi ori cu alte mizerii. Se distrau și pe seama celor din bloc, în care, e drept, nu aruncau, de teamă c-o să-i depisteze, iar dintre ei, cel mai mult îi amuza domnul Popescu, profesorul de deasupra, un nene care purta întotdeauna pe cap câte o cipilică, ori pălării cu borurile din spate îndoite și capsate, șepci cadrilate și mai ales o bască bufantă, albastră, pecetluită în frunte cu stema patriei, pe care era obligat s-o ia o dată pe săptămână, când făcea orele de premilitară cu elevii de la Liceul Neculce. Întotdeauna domnul Popescu mergea drept, privind pe deasupra capetelor celorlalți, căci era un bărbat înalt, și, amănunt care de fapt constituia un fel de emblemă a lui, cu buzele ascunse ori chiar ținute între dinți, încât gura îi arăta ca o cicatrice meseriașă, produsă de un chirurg, motiv pentru care îl și porecliseră Marțianul.

Despre el povestea Iuliana cel mai des. „Mațianul", zicea ea, și-a pierdut târșogii prin fața frizeriei. Avea un mod foarte însuflețit de a vorbi, atentă la reacția ascultătorului și gata să repete câte un cuvânt ori câte o frază, în cazul în care ar fi existat cel mai mic interes din partea cuiva. Totuși, n-o auzise niciodată spunând ceva despre tatăl lor. De fapt n-o auzise niciodată vorbind despre el. Amintirea zilelor de iarnă, în care amândoi priveau peste moțul teiului de pe trotuar, îl impulsionă să-i scrie. Deschise plicul albastru de la Thunderbird și intră în inbox, unde îl aștepta un mesaj de la Li Zeta.

40

Flori și Carina stăteau alături, potrivind ingredientele pentru prăjituri imaginare, într-un joc de pe net, iar Geta butona televizorul, cu sonorul la minimum.

O luă tiptil spre baie și abia când se așeză pe vasul WC-ului deschise mailul. Li Zeta nu scria nimic, nici măcar subiectul. Îi trimisese doar un link, pe care None apăsă fără entuziasm. Pe pagina albă era un poem. Primul lui gând fu să dea imediat *back*. Apoi se calmă și-și potrivi fesele pe colacul de lemn.

Mai întâi își aruncă ochii peste versuri, citind pe sărite. Apoi se opri asupra unui fragment și-o luă de la capăt, de data aceasta ca și cum ar fi căutat un mesaj. Nu se îndoia că Li Zeta nu i-l trimisese pentru cultura lui generală. Cu siguranță, în el se aflau aluzii, sugestii, ceva despre el. Sau poate o declarație. Când ajunse din nou la fragmentul care îi atrăsese atenția, fără să vrea, pe pelicula din creier alunecă *au ralenti* biserica din *November Rain*. Cuvintele nu spuneau totuși nimic despre asta, însă prin mintea lui pășea agale mireasa, se mișcau capetele nuntașilor, aliniate în biserica imensă, iar băieții de la Guns N' Roses își dădeau sufletul, în timp ce buchetul alb cădea pe capacul unui sicriu, în ploaia de noiembrie. Ebonita laptopului îi încălzise plăcut pulpele, în timp ce citea poezii, la nici zece metri distanță de canapeaua familiei, sub lumina neonului din baie, bucuros de confortul colacului lustruit, ca un paracetamol. Iar în tihna lui, totuși scurtă, se strecurase această ploaia de toamnă, care, într-un prim moment, i se păru că nu avea nicio legătură cu versurile. Și ca să se convingă, le mai citi o dată: „buluciți ca porcii, turme de îngerei cu boticurile roșii-roșii, numai incisivi, canini și molari, râzând la tine. Cum ziceam, să nu

te sperii: așa începe răspunsul, și toți îl meritățm. E teribil de simplu, îngerelul râzând de după slănini o să-ți explice cu vremea totul".

Așezate unele sub altele, versurile astea se legau totuși, măcinate pe loc și convertite în hoitul încă neputrezit, din ale cărui sosuri groase, printre neuronii care mai păstrau încă figura mamei, ori cuvintele grețoase ale Jegului Mondial, se legau mici îngeri cu buze siliconate, figurine cu aripi, ieșite din slănina adunată cu sârg, de-a lungul a patruzeci, cincizeci ori șaptezeci de ani.

Dădu pe *Show Remote Content* și-i apăru fotografia autorului. Era un bărbat tânăr care-l privea drept în ochi, ca și cum i-ar fi spus „ce-o să faci acum, o să-mi înveți poemul numai ca să-l poți recita în urechea manelistului tău?".

None citi numele scris mărunțel dedesubtul fotografiei și i se păru extrem de familiar, cu toate că nu-l mai auzise înainte: *Radu Vancu*. Apoi citi scurta prezentare, în care regăsi cu veselie cuvântul *poet*. Aproape că îl uitase, iar acum, rememorat, i se părea de o desuetudine absolută. Când se gândea la poeți, vedea imediat o frunză îngălbenită, așezată cu grijă sub sticla unei catedre. Examină iarăși fotografia. Poetul acesta era un tip bărbos, cu ceafa așezată pe un guler de blană, ceea ce îi dădea și mai multă prestanță. Buza ieșită de sub mustață și obrazul, marcat de o cută manipulată din miezul bulbului rahidian, îi făceau nu doar o înfățișare memorabilă, ci și un fel de a-i spune lui None „hai, omule, n-o pune chiar așa la inimă! Acum doar n-o să te gândești toată noaptea la îngereii mei slăninoși!".

41

A doua zi, cum scăpă de la filmări, îi trimise un SMS Iulianei și, spre surprinderea lui, aceasta îl sună imediat. „Bineînțeles că este adevărat", intră ea în subiect. „Nici nu știu de ce mă întrebi, doar erai și tu acolo în vremea aia." „Unde eram?", întrebă None și, instantaneu, cuvântul *sufragerie* își făcu loc printre milioane de fire, adus cu viteza fulgerului din încăperea madrilenă, unde Iuliana ținea receptorul la gură, până în urechea lui, o sufragerie în care stătuseră cândva amândoi, înfofoliți în tot felul de pături, „tu cu traforajul ăla cretin", zicea Iuliana, „iar eu repetând porcăriile pe care mi le băga ea în cap", o *sufragerie* care pe atunci părea imensă și în care pluteau vagi dune de fum cenușiu, fum de snagoave, beteuri sau, uneori, de carpați fără filtru.

None auzi cum se îndepărtează vocea Jegului Mondial prin labirintul urechii lui, iar cuvintele, care i se păruseră atât de înveninate, începură să-și schimbe înfățișarea. Cele două propoziții de ieri nu mai erau acum decât niște lacrimi evaporate: „mama ta", îi spusese Jegu, „a învățat-o pe Iuliana să povestească porcării incestuoase!". Da, Iuliana spunea tot felul de porcării și, sub apăsarea noii voci, care era vocea unei Iuliane mature, pe care el nici n-o cunoștea, își aminti ca prin ceață acele seri de iarnă în care, într-adevăr, Geta vorbea continuu, în special despre Jegu Mondial și despre plecarea Nenorocitului. Erau pachete distincte și tematice. În aceeași sufragerie de astăzi, pe vremea vechii canapele, se așezau, ca niște cutii, unele peste altele, câteva discursuri endemice. Mai întâi era unul despre posibila moarte a Jegului. Apoi, venea *Nenorocitul nu mai are ce căuta aici!* Un discurs lung, încheiat întotdeauna cu un muc de țigară turtit pe sticla albastră. Însă cel mai frecvent îi suna în urechi *Să v-aduceți*

aminte că v-am crescut singurică! Iar printre aceste baloturi retorice se afla și un mic pachet, uitat printre celelalte, un calup în care Geta spunea, cu obidă, „None nu e în stare, se pișă pe el dacă îl întreabă judecătorul ceva, numai pe tine mă pot baza, pentru că știi să dai cu gura!“. Iar Iuliana, abia trecută de patru ani, într-adevăr trăncănea, încât n-o putea opri nici măcar maică-sa, iar între cuvintele de atunci, *Nenorocitul* era, desigur, la ordinea zilei.

Timpul vechi și timpul de-acum făceau parte din viața lui dusă. În față se ridica, falnică, noua lor canapea, la care se adăugaseră Flori și Carina, pe când cealaltă, canapeaua copilăriei, putrezise de mult, printre cojile de cartofi, făcută bucăți, aruncată la tomberon.

Mama lui de atunci, apăsată de griji și învăluită în fumul străvechi al snagoavelor ceaușiste, devenise un balon mic, care-i trecea fără grabă dintr-o celulă într-alta. Nu exista niciun moment în viața lui fără ca Geta să fie cuprinsă în el. Ea îl hrănise, îl îmbrăcase și stătuse lipită de omoplatul lui stâng. O văzu fugitiv cum intră în bloc cu câte două sacoșe de ceapă, își aminti cum mestecă în mâncare, îi simți din nou răsuflarea, ca în acele zile albite de timp, când ea îi apuca fața în palme și-l săruta pe ochi, pe nas și pe gură, o răsuflare plimbată prin carnea ei temătoare, un suflu ținut sub control și revărsat fără risipă, aceeași răsuflare, de fapt, și azi, ca și-atunci când îl ducea până la ușa apartamentului și-l dojenea cu blândețe: „None, None, de-ai fi și tu un pic mai înfipt!...“. Răsuflarea ei de mamă singură, de femeie abandonată la 32 de ani, scoțând mai întâi un picior și apoi celălalt din fusta căzută pe parchetul din dormitor, noaptea, foarte târziu, la două minute după ce ajungea de la muncă, o răsuflare ținută timp de opt sau zece ore între pereții de carne în care stăteau agățate, una lângă alta, toate murdăriile zilnice, adică figura Nenorocitului, înțepată în ritmul mașinii de cusut la care muncea, apoi poza Jegului, stropită și ea cu aceeași frecvență de toate rămășițele mucoase pe care mintea ei de om rănit le imaginase de-a lungul unei lungi zile de fabrică. Mai conta ce-o învățase pe Iuliana, acum

treizeci și ceva de ani, când acela fusese singurul ei mod de a scăpa de o infimă parte a mizeriilor lipite de carnea ei? Nu. Pentru None nu mai avea nicio importanță că mama lui, aruncată la gunoi, o învățase porcării pe Iuliana. Foarte bine: dacă Nenorocitul plecase, vorba maică-sii – călătorie sprâncenată! De ce-ar mai fi trebuit să vină să-i vadă? Doar așa, ca să le aducă aminte cât de jegos a fost? Sora lui, cu fețișoara ei de atunci, trăncănind pe canapeaua cea veche, a fost un soldat care și-a făcut datoria și-ar trebui să se simtă mândră de asta! Punct.

În difuzorul telefonului, cuvintele se rostogoleau ca într-un cuptor. Iuliana vorbea repezit, iar lui nu-i veni s-o oprească, însă pe măsură ce-o asculta, toată nefericirea de ieri se topise. Nu mai avea niciun chef să dezgroape pui morți.

Când intră pe Șoseaua Ștefan cel Mare, vocea surorii-sii începu să sune ca a unui hamal obosit. Prin mintea lui None trecură cinci-șase frame-uri cu o femeie uzată, ale cărei brațe arătau exact ca un trunchi de copac asaltat de ciuperci. Totuși, după ce Iuliana închise subiectul despre porcăriile incestuoase, prin care îl șantajaseră pe Nenorocitul de aprod, în glasul ei își făcu loc și-o mică emoție: „Tu ești bine, None? Ești fericit?“.

Iată o întrebare la care nu se gândise. De fapt, chiar i se părea neserioasă. Fericirea nu e decât o exaltare efemeră, care nu are nimic de-a face cu, de exemplu, a-ți merge bine. Or, în cazul lui nici nu se punea problema. Avea o familie, un copil, care chiar dacă nu era din sângele lui, îi va purta mai departe numele. Revăzu în minte gura mare a Carinei și umbra imprecisă a unui bărbat, canapeaua pe care își petreceau serile, laptopul, volanul Volkswagenului, miile de fețe văzute prin camera video, numele lui scris pe fiecare peliculă. Apoi, ca un tir apărut în viteză pe o autostradă pustie, silueta Li Zetei îi năvăli pe retină.

Un timp nu mai văzu nimic, nici reclamele de pe marginea străzii, nici mașinile care îl depășeau. În fața lui frână, fără avertisment, un Ford de Arad, iar None scăpă telefonul din mână. Câteva secunde se auzi vocea Iulianei de sub fotoliu,

însă coloana de mașini intrase deja în mișcare. Pe marginea străzii fluturau bannere colorate, iar deasupra se vedea cerul, un cer cu mici îngeri rânjiți, iar printre ei, ochii ironici ai poetului de pe net. Oare de ce-i trimisese ea acea poezie?

42

None își recuperă telefonul de sub fotoliul mașinii și-o sună pe Li Zeta. În mai puțin de jumătate de oră ar fi putut să ajungă în fața casei cu numărul 19, pe care o și văzu în două fotograme diferite. După voce, și ea părea bucuroasă de-o posibilă întâlnire. Prin capul lui None trecură rapid picioarele ei împletite pe marginea canapelei. Traficul, deși cu opriri numeroase, nu se arăta totuși foarte prost.

Intrase în Bulevardul Aviatorilor când îi sună telefonul. Inițial se gândi să-l ignore. Îl lăsase pe bancheta de-alături, unde zbârnăia înfundat, arătându-i fața maică-sii, zâmbitoare. Era o poză pe care chiar el i-o făcuse, în fața blocului, iar pe fundal se vedea teiul înfășurat în zorele. Acolo îi plăcea ei cel mai mult să stea, pe un șezlong de pânză. None apucă în cele din urmă aparatul, iar Geta îl și luă la întrebări: „Unde ești None? Ai uitat de Carina! Se poate să uiți de copil? Păi, unde trebuia să fii tu acum? Nu trebuia s-o duci la karate? Cum când? N-am înscris-o noi la karate?“.

Mai întâi None refuză categoric: „de ce n-o duci tu? Nu e nu știu unde, câteva străzi mai încolo!“. „Ascultă, None, eu cred că mă crezi un fel de Iozefini, păi, tu ai idee câte am eu de făcut? Cine spală, calcă, face cumpărături, crăpelniță, curățenie și altele care înseamnă casa asta, de care pe tine te doare în cur?“ În fine, discuția degenerase, iar None nu voia să se mai întindă. O sună pe Li Zeta și amână cu o oră întâlnirea.

Carina îl aștepta în fața blocului, cu o sacoșă umflată, în care își căra echipamentul. Aruncă balotul în portbagaj și rulă pe niște străduțe lăturalnice, ca să evite aglomerația.

După ochiul care părea făcut țăndări, se vedea că e supărată. „Cineva“, povesti ea, „mi-a schimbat poza de pe

Facebook“. „Poate că persoana aia a cărei poză ai furat-o de pe net“, își dădu None cu părerea, iar un zâmbet mic i se stinse în colțul gurii, amintindu-și fața de câine plouat pe care el însuși o plantase acolo. „Dar n-am furat nimic“, protestă Carina! „Am găsit-o! Am găsit-o cu buni pe net!“ „Cum ai găsit-o? Poza aia era a cuiva, o persoană care nu cred c-a fost încântată să se vadă pe pagina ta, cu numele Lili!“ Discuția despre furtul pozei se stinse curând, Carina convenind că nici ei nu i-ar fi plăcut să-și vadă fața sub un alt nume. Apoi, fără nicio legătură, o auzi întrebând de parfum. „Care parfum?“ „Ăla de narcise – ai venit tu cu tricoul ăla care mirosea a parfum!“ None aruncă o privire spre Carina și i se păru că ea îl evită. Se uita drept în față, tolănită în fotoliu și cu picioarele întinse ca niște sfori. În sângele ei exista așadar o răcoare pe care None n-o avusese niciodată. Poate că deputatul cu burtă și mâini cârpoase fusese de fapt un mic șantajist.

În curtea clubului îi aștepta antrenorul, care voia neapărat să-i vorbească. „Cum am putea“, domnul Bulgaru, „să promovăm și noi cursul ăsta de karate? Ce ziceți, ne-ați putea ajuta cu un clip publicitar, de exemplu?“. None pierdu încă zece minute ca să-i explice că un film e o chestie de echipă și de bani, dar antrenorul Carinei se arătă atât de dezamăgit, încât None aproape că alergă spre mașină, ca să scurteze discuția.

Scrise la repezeală un mesaj pentru Flori, să se ducă ea după Carina, și perindă în viteză SMS-urile venite: Li Zeta îi amintea că în două ore trebuia să fie la o înregistrare. None aruncă telefonul în torpedou și țâșni pur și simplu pe bulevard. Copacii din Șoseaua Kiseleff se luminau de mici petecuțe de cer.

Flori îl sună exact când să intre în cartierul Tunari, iar el ascultă sirena telefonului cu piciorul încremenit pe accelerație. Nu avea nevoie să vadă cine îl sună, căci i-o indica melodia. Când se opri, în sfârșit, o ploaie de pietre mărunte îi invadă mai întâi gâtul, apoi i se topi în artere. Oricât de urgent ar fi fost, îi era imposibil să stea de vorbă cu ea în

timp ce accelera spre Li Zeta. Apoi, gongul plin îl anunță că-i venise un SMS. Cu o mână cercetă telefonul: Flori îl soma s-o sune imediat. None se jucă un timp cu degetele pe carcasa de plastic. Mai avea câteva minute până la destinație, când îl tăie un presentiment catastrofic. Totuși, arătătorul se înfipse în ecran, iar vocea lui Flori aproape că năvăli peste el. „Bine c-ai răspuns, None! Sunt în stradă, tocmai am ieșit din curtea spitalului și-am constatat că nu mai am portofelul! Îți imaginezi, None, sunt fără niciun ban, fără acte și mai am doar o liniuță la telefon. Vino să mă iei, c-altfel mor aici, în stația de tramvai!“ None încercă să spună că e la o filmare, însă vocea lui Flori sună aproape dramatic. Mai mult, convorbirea se întrerupse fără să fi apucat să dea vreun răspuns.

Mai avea două sute de metri până în poarta Li Zetei, când se hotărî să întoarcă, iar până în Ștefan cel Mare nu fu în stare s-o sune. În cele din urmă îi trimise un *îmi pare rău, rămâne pe altădată* și închise telefonul, care îl terorizase destul.

43

Flori văzu de la distanță Volkswagenul negru și făcu un pas în marginea trotuarului. În mașină nu era niciun miros special, așa cum se așteptase, iar None părea bucuros de întâlnire. Ea îi povesti cum văzuse că nu mai avea portofelul. „Poate l-ai uitat în clinică. De ce nu te-ai întors după el?“ Flori cântări în minte cuvintele lui, încercând să-și dea seama cât de bine intenționat era. Și ca să aibă mai multe detalii, îl întrebă unde trebuia să se ducă? „La o filmare“, minți None, cu amândouă mâinile încleștate pe volan.

Își dăduse seama că ceva nu era în ordine în ultima vreme. Își imagină timp de câteva clipe o femeie care s-ar uita după el și un mic surâs i se strecură până-n gene. Nu vedea cine s-ar arăta interesată de un bărbat burtos și fără calități sexuale! Doar vreo amărâtă care n-are pe nimeni, vreo servitoare de pe la televiziunea aia de rahat sau poate vreo tipă găsită pe net.

„S-ar putea să-l fi uitat prin spital“, admise ea în cele din urmă și înșfăcă telefonul lui None, care se repezi reflex s-o oprească. Un moment se priviră în ochi, iar Flori înțelese, fără efort, că era speriat. „Ho! Stai așa, că nu-ți citesc SMS-urile! Ți-am spus că mi s-a terminat bateria și nu vreau decât să dau un telefon! Poate chiar mi-am uitat portmoneul pe undeva, prin spital.“

None se calmă cu un suspin scurt, iar Flori formă numărul laboratorului. Evident, îl greși prima oară, apoi aruncă un ochi peste ultimele apeluri. Numele Li Zetei apărea de trei ori. La laborator nu răspundea nimeni. Prin urmare renunță să mai sune, iar None răsuflă ușurat.

Își aduse aminte de Li Zeta, pe care o văzuse în clipul lui None. Ce-ar fi putut să existe între el și acea cântăreață?

Una ca aia n-avea niciun interes pentru un bărbat ponosit cum era None! O, da! În cazul în care el ar fi fost un armăsar bun de pulă, poate că iapa aia nu s-ar fi dat îndărăt. Or, Flori știa foarte bine ce cârpă era None! Într-adevăr, trebuia să fie vorba despre vreo filmare. Dar de ce trebuia s-o sune chiar pe ea? De ce nu vorbise cu producătorul? Așa că îl întrebă cu indiferență ce trebuia să filmeze, iar None răspunse fără ezitare că ar fi trebuit să refacă un interviu cu Li Zeta: „câteva cadre n-au ieșit bine și trebuia să reiau".

Flori își adună părul rebel cu amândouă mâinile și-și întinse apoi omoplații pe spătarul fotoliului. Era exclus ca între None și cântăreață să existe ceva. Totuși, din partea lui se întrevedea o oarecare disponibilitate. Îl privi până când el îi întoarse privirea și amândoi se liniștiră pe loc. Flori deschise radioul pe știri. În lumina de seară, vocea comentatorului suna ca un gong. Aflară că domnul Dan blocase Calea Victoriei cu sacii de bani, vreo câteva milioane de euro.

„E clar că n-are 45 de milioane, cum a pretins, însă se pare că dispune totuși de ceva parale! Cum dracu' de fac oamenii ăștia atâția bani?!", se miră Flori.

Calea Victoriei

Pe toate posturile de știri, domnul Dan făcea gargară în fața Ministerului Economiei, fluturând prin fața camerelor niște săculeți bancari. Fața de elev nedreptățit declanșa oarecare compasiune, dar, pe tableta premierului, se transformase într-o maimuță capucin. De-a curmezișul străzii era parcată o camionetă, iar în jur se adunaseră gură-cască. Nu se îndoia nicio secundă că în spatele mascaradei se aflau, ca de obicei, Băsescu și intelectualii lui, mai ales după scenariul elaborat și murdar. O clipă, prim-ministrul abandonă tableta și privi plasma pe care rula același lucru. Cameramanul Guvernului filma de pe o terasă, panoramând din când în când gura pungilor pânzoase, în care se vedea vag și regizat o hârtie de 500 de euro. Premierul își întrebă consiliera dacă nu cumva erau bani falși, iar aceasta îl informă cu voce monotonă că erau banii unei prietene, puțin peste un milion.

Peste Calea Victoriei se lăsa seara, amplificată de becurile stradale.

Singura soluție rezonabilă era să anuleze licitația pentru Oltchim, cu toate consecințele, unele dintre ele extrem de neplăcute. Pe ecranul tabletei, silueta domnului Dan se topea printre celelalte siluete. Premierul trecu în fugă peste *ziare.ro*, aruncă un ochi peste cuvintele *o fiică și-a ucis tatăl*, apoi dădu o căutare pe „Calea Victoriei", ca să verifice dacă mai fusese și alt incident în zonă. Fără să vrea, se trezi într-un site de poezie. Câteva figuri bărboase stăteau pregătite să spună ceva, încremenite în bine știutele fotograme de pe YouTube. În lumea asta blocată de interese bănești, mai erau unii care scriau poezie! Dar pentru cine scriau?!

44

În zilele următoare None se împărți între televiziune și casă. Mai întâi, Carina avu de făcut un afiș pentru școală, iar None străbătu Bucureștiul în căutarea materialelor necesare. Apoi, evident, se ocupă de tăierea hârtiilor colorate și în cele din urmă le lipi până noaptea târziu.

Atât Flori, cât și maică-sa deveniseră foarte atente cu el. Micul dejun se îmbunătăți cu grătare, iar serile se lungiră cu sticle de bere. None stătea ca un pașă pe canapea, masând cu reală plăcere tălpile lui Flori, înfierbântate de cât bătuse spitalul cu ele. Într-una din seri, ea îl eliberă de povara hormonală, iar, în lumina veiozei din dormitor, None își lăsă cu tandrețe capul între picioarele ei.

Când Li Zeta îl sună, aproape că uitase de ea. Era în timpul unui interviu cu un cântăreț de latino, iar pe fundal se auzea muzica. „Unde ești?“, întrebă Li Zeta, iar el răspunse evaziv. „Rămăsese să ne vedem“, șopti ea, cu o voce lipsită de siguranță. „Nu știu“, îi răspunse cu toată sinceritatea, „pentru că sunt cam prins săptămâna asta“. Cineva dădu sonorul mai tare, iar trilurile latino îi făcură să nu mai vorbească un timp.

„Poate ne vedem pe la începutul săptămânii viitoare“, sugeră ea, „pentru că apoi o să plec la Roma“. Acest ultim detaliu îl străpunse în piept. „Hai să încercăm luni“, conveni el, iar în acea clipă revăzu mental ochii adevărați ai Li Zetei.

Restul zilei se gândi la relația lor. Se simțea într-un fel eliberat de dorințe, mai ales că nu demult scăpase de apăsare. Mâna lui Flori, lipită cu eleganță de penisul lui, îl făcea să se înmoaie mai degrabă decât gura Li Zetei. Exista un confort în viața lui conjugală, pe care cântăreața nu l-ar fi înțeles niciodată. De fapt, între ei fuseseră doar patru întâlniri

clandestine. Ce înseamnă patru partide de sex în comparație cu bucuriile unei vieți de familie? Evident, nu voia să-și aducă aminte picioarele ei lustruite ori bustul de nimfă. Știa foarte bine că detalii ca astea pot să reaprindă chiar și un foc de mult stins. În momentul de față trebuia să se concentreze pe partea morală: el era un bărbat însurat și avea un copil.

Totuși, amănuntul că Li Zeta pleca în turneu îi crea o mică nefericire.

În acea seară se hotărî să facă un drum până în Tunari, însă planul lui se spulberă sub câteva evenimente familiale.

45

Telefonul unui prieten din timpul liceului îi dădu toate planurile peste cap. Nu-l mai văzuse de ani mulți, pentru că tipul se mutase în Canada.

Câteva ceasuri îl ascultară povestind despre viața grea a plecaților din țară. „Vezi, None“, comenta din când în când Geta, „bine că n-ai plecat! Asta face și Iuliana noastră pe-acolo!“. Stăteau toți trei cu ochii pe musafir, în timp ce Carina era ocupată cu *Dress up*. În sfârșit, masa se dovedise utilă, căci aveau acum ocazia s-o folosească. Cum stăteau în jurul ei, păreau cel mai fericit grup de oameni, căci ei trei căpătaseră forța de a-l alina pe vizitatorul nefericit. Televizorul mergea cu sonor mic, ca să mai vadă și canadianul ce e prin țară. Pe ecran scria mare „Anularea licitației pentru Oltchim“. „Vasăzică, și-au dat și ei seama“, comentă musafirul, „că prostul ăla n-avea absolut niciun ban!“.

După ce prietenul lui dispăru în bezna de pe casa scărilor, Carina își aminti că avea de făcut o poveste în trei desene. „Adică?“, se interesă None. „Adică trei desene care să spună o poveste“, se răți oi Carina, băgându-și la înaintare ochiul drept, care, în momentele ei de supărare, se făcea ca o sticlă pisată. „Ce, eu trebuie să știu?!“ „Dar cine, mamă“, se supără Flori. „Tu trebuie să știi! Doar e tema ta, nu?!“ Carina făcu imediat bot, apoi, continuând să se joace cu o vestă albastră din jocul ei electronic, adăugă aproape în șoaptă: „s-o suni pe Doamna! Așa a zis ea!“. „Și acum ne spui, Carina?“ „Dar când!? Nu erați voi ocupați cu nenea ăla?!“

Vasăzică tot ei erau de vină. „Are dreptate copilul“, fu de acord Geta, iar None înțelesese, în sfârșit, ideea și se apucă de desenat. „Nu putem s-o mai sunăm pe Doamna la ora

asta“, comentă Flori. „Altă dată să ne spui imediat cum ajungi acasă! Da, Carina?“

Carina păru mulțumită de tonul îmblânzit al maică-sii, așa că dădu drumul și celorlalte vești: „mâine trebuie să veniți la școală! Adică tati să vină!“. „De ce?“, se interesă None. „Așa, ca să ne filmezi!“ „Cine a zis să vă filmez?“ „Păi, Doamna, cine crezi?“ „I-a venit ei, așa, ideea? De unde știa Doamna că eu sunt cameraman?“ „I-am spus eu“, recunoscu fetița. „Ia, stai așa, lasă *dress up*-ul ăla și povestește-mi exact cum a fost.“ Carina închise până la urmă netbookul și se așeză turcește pe covor. Labele ei înguste se curbaseră puțin, iar None văzu fulgerător sandalele bărbătești ale adevăratului ei tată.

„Cum să fie?!“, începu Carina. „Doamna a întrebat dacă putem face un film cu noi.“ Cele trei capete o priveau neclintite, iar Geta își pusese și ochelarii, cu toate că nu avea nevoie de ei. „Și-a-ntrebat dacă e cineva care știe să facă film, nu-i așa?“, se interesă None, care se simțea direct vizat. Carina aprobă din cap, apoi, privindu-i pe sub breton, recunoscu fără emoție că ea se lăudase cu el.

None termină cele trei desene care înfățișau o fetiță în trei ipostaze: una în care plânge, apoi alta în care primește un măr și, în fine, cea de-a treia, în care cotorul de măr se vede aruncat, iar fetița sare coarda. Ceva mai stupid de-atât nu văzuse în viața lui. Însă pentru mintea unui copil de șase ani i se păru suficient de bună ideea. Era aproape epuizat.

46

Flori nu adormise încă. Citea pe net, rezemată de tăblia patului.

None își scoase doar pantalonii și se strecură fără grabă sub pled. Nu-i era nici lui somn, așa că se lăudă cu cele trei desene pentru tema Carinei. Pentru că nevastă-sa tăcea cu sprâncenele ridicate, îi povesti despre faza din baie. „Nu e nimic, None, stai liniștit“, comentă ea, mai departe cu ochii în laptop, „când eram de vârsta ei făceam chestii și mai nasoale“.

Un moment și-o închipui pe Flori copil, durdulie și albă ca un cartof, ținându-și o mână între picioare. „Adică ce făceai“, întrebă el? „Destule! Odată m-a găsit mama călărindu-mă cu o fată de prin vecini. Eram dezbrăcate amândouă și ne tăvăleam prin patul din dormitor. Îți dai seama?“ „Câți ani aveai?“, se interesă el.

Jumătate din tavan era umbrit, iar în cealaltă jumătate bătea becul veiozei. „Nu eram încă la școală“, șopti Flori. „Aveam exact cât are Carina acum!“

None examină ca și în alte seri geamantanele de pe dulapul de haine, apoi draperiile ca pielea șopârlei.

„Tu te gândești vreodată la părinții ei biologici?“ Flori închise imediat laptopul, semn că discuția i se părea de interes.

„Are ceva, nu-i așa?“, se interesă ea. „O uitătură de șarlatancă...“ Amândoi se priveau acum în ochi, cu câte un umăr înfipt în pernă, iar între ei creștea un flux pozitiv. „Îți mai aduci aminte cum o chema pe mă-sa, aia, care-a abandonat-o în maternitate?“ „Cum să nu!“ Flori își amintea chiar și adresa pe care o declarase. „Limbricul ăla de Firescu ne-a spus că era studentă, dar cine știe, vai, mama ei, cine fusese!

Numele trecut pe certificatul original era Ghiță Elena. Și, bineînțeles, tată necunoscut. Dar îți dai seama, măi, None, că de fapt putea foarte bine să-și dea un nume aiurea."

„Din câte știu", comentă None, „fetele cam seamănă cu tații. Drept să-ți spun, am momente când mă uit la gura Carinei și-l văd pe-ăla...". Flori zâmbi și completă cu înțelegere: „un nene cam bălos, nu-i așa?!".

„Asta nu înseamnă că nu țin la Carina! Doamne ferește! Ea e copilul nostru", reluă None, „dar nu pot să nu mă gândesc și la sămânța din care se trage!".

Tăcură un timp, apoi Flori abordă o problemă pe care o mai discutaseră: dacă să-i spună Carinei că era adoptată. „În multe cazuri poate că e bine. Nu spun că legea asta n-are o justificare", spuse None, „însă în cazul nostru chiar nu există nicio urmă a părinților ei naturali... Ce să-i spunem de fapt?". „Că e adoptată, dar că habar n-avem a cui e! Eu ți-am mai spus, None, doar complicăm lucrurile! Am citit o chestie pe net, de fapt povestea cineva care, tot așa, avea un copil înfiat, că i-a spus de la doi ani jumate. Îți dai seama! Ce înțelege copilul ăla când îi spui că e adoptat?!"

None își arătă ochii în care fluturau umbre ca niște crengi de salcâm. „Și eu am auzit o poveste pe la servici, cred că ți-am mai spus, e o tipă, asistentă de platou, care a crescut cu părinți adoptivi." Flori se gândi că poate la tipa asta visa None, așa că întrebă cum arată. „Stai, liniștită, că nu mă uit eu", șopti None, iar Flori îl îndemnă să povestească mai departe. Lui îi trebui mult să se adune, dar în cele din urmă reuși să-i spună esențialul. Era vorba despre o femeie care aflase de la părinții ei adoptivi că era copilul unei țigănci, fără casă, fără buletin. Așa că nu se știa nimic despre ea. Totuși, colega lui None n-a încetat nicio clipă să-și caute mama. „Nu mă interesează, zice ea, poate să fie și criminală, tot aș vrea s-o găsesc! Părinții adoptivi au dat-o la școală, i-au plătit lecții de pian, au băgat bani în educația ei, la greu, iar ea se gândește numai la mă-sa care a aruncat-o! Păi, nu e mai bine să nu știe deloc?!"

Flori îl aprobă întinzându-și mușchii din jurul gurii, apoi întări: „în fond, dacă va afla că e înfiată, va fi cuvântul nostru contra cuiva care oricum n-are de unde să știe mai multe ca noi!“. Cum stătea întoarsă către el, cu o șuviță de păr vălurit pe lângă ureche, semăna cu o păpușă a Iulianei, ținută multă vreme pe dulapul din dormitor. Flori îi trecu un deget peste sprâncene, apoi el o sărută, aducându-și aminte gustul sărutărilor ei din primele seri, când o aștepta în fața Spitalului Colentina.

47

Calea Griviței 123. Aceasta era adresa la care fuseseră trimise două citații pentru mama Carinei. None petrecu peste umăr cureaua camerei și se întoarse întrebător către șefa lui. Bineînțeles, Alexandra nu se hotărâse încă de unde să-nceapă. Voiau iar să filmeze un vox pop, iar None sugerase zona Griviței.

Se opriră sub un balcon care părea confecționat din biscuiți vechi. „Dacă nu cade chestia asta pe noi în timpul filmării, ar putea fi OK. Avem pe fundal o fereastră bătrână, plus zidurile care fac toți banii!“ Un graffiti semnat ocupa bună parte din fațadă, iar din tencuiala crăpată ieșeau fire de iarbă și smocuri de merișor. None potrivi trepiedul și așteptă să apară o victimă oarecare. Soarele de octombrie încălzise trotuarul, din care ieșeau cuburi cenușii de granit.

„Când îți fac semn, începi să tragi!“ Alexandra pusese deja ochii pe o tanti cu părul alb. Ce putea să scoată de la femeia aia care în mod clar nu asculta muzica de pe postul lor? None porni camera și zoomă buzele femeii, care arătau ca și cum ar fi fost strânse pe dinăuntru de un elastic. Femeia spuse cu dicție numele manelistului recitator. Și părea o damă decentă, se indignă None în gând, gen educatoare la pensie! Cum se ajunsese aici, ca o femeie cumsecade, lume care muncise câte 40 de ani și-și crescuse copiii cu greu, să-l asculte pe rățoiul ăla machiat?

Alexandra îi aruncă o privire lui None și probabil că fața lui îi aminti opinia proastă pe care o avea despre manelist, așa că o întrebă pe bătrâna doamnă cum aflase de acest interpret. Ea ridică sprâncenele și-ncepu să spună cum într-o zi butona radioul, iar prin urechi îi treceau lălăieli după lălăieli. „Știți“, zicea ea, „parcă ar fi fost același cântec,

executat la comandă. Unii oftau pe fiecare cuvânt, alții scoteau vorbele cu o viteză năucitoare, iar unii chiar aveau câte o voce de operă pe care încercau din răsputeri să o ajusteze. Dar nu-mi venea să mă opresc la niciuna dintre melodiile ălea. Până când am dat de el. Nu era complicat, însă pe gâtul manelistului ăsta ieșea ceva care mi-era foarte cunoscut, pentru că vorbea despre străzile de-aici, de lângă Gară. Eu am copilărit în cartierul ăsta, duduie! Pe-aici am făcut liceul și pe-aici am avut... în sfârșit, cunosc bine fiecare clădire. Chiar prin zona asta, ceva mai jos, de exemplu, era un magazin de cosmetice". Femeia se opri brusc, probabil intimidată de gândul că interlocutorii ei oricum nu puteau înțelege. None băgă o panoramare, iar părul alb al femeii se albăstri sub efectul culorilor de pe zid. Apoi, în timp ce ochiul lui se apropia, femeia se hotărî să încheie pe un ton foarte cald: „băiatul ăsta care cântă manele cu siguranță cunoaște acest cartier!".

„Babă tâmpită!", susură None, iar șoferul îl aprobă în timp ce trăgea din țigară.

Alexandra părea mulțumită de rezultat, însă îi căzu fața pe măsură ce examina desenul de pe zid. „Ce dracu' scrie aici? Nu se poate! Acum trebuie să muncim în montaj ca să scoatem chestia asta." None apropie camera. În încrengătura de linii a desenului era și o inscripție mărunțică, scrisă cu negru: *muie la țigani*.

Celelalte interviuri nu mai fură atât de ample. Nimeriră peste puști care voiau să fie dați la televizor.

48

Cum se despărți de echipă, intră la numărul 123. Era o casă interbelică peste care se urinase la greu. În curtea interioară se vedeau încă fâșii din foste afișe electorale. Pe o ușă metalică, vopsită roșcat, fusese lipită recent poza domnului Dan, iar dedesubtul ei scria mare *Partidul Poporului*, plus beneficiile lui, numerotate de la 1 la 20.

În curtea largă, câțiva inși păreau ieșiți în pauză sub soarele amiezei de toamnă. None aruncă o privire profesionistă și-și dădu seama că bărbatul cu tricoul echipei Steaua era cel mai abordabil. Omul fuma rezemat de parapetul unei scări șubrede.

„Caut pe cineva", începu None. „O fată care a stat pe-aici acum șase-șapte ani". Omul îl măsură, apoi întrebă cu oarecare veselie: „cum o cheamă?". În mod evident numele nu-i era cunoscut. Oricum nu în forma asta oficială. Prin ușile deschise se vedeau încăperile ca niște burți de bețiv. În dărăpănătura asta, cine oare știa numele exact al vecinilor? O femeie scutura un covoraș, de fapt o bucată lânoasă, ruptă dintr-un covor cândva onorabil, iar pe lângă șoldurile ei tremurătoare se zărea o dormeză acoperită de boarfe. De pe fereastra de deasupra răbufni semnalul Radio Actualităților.

None trase în nări mirosul de igrasie învingătoare și citi primele promisiuni pe care le făcea Partidul Poporului: „Mărirea tuturor salariilor și pensiilor". „Anularea tuturor taxelor și impozitelor actuale." Apoi, revenind la fața veselă a suporterului stelist, se întrebă cum ar fi putut să fie cunoscută mama Carinei. În niciun caz pe numele din buletin. În fauna de-aici *Nuțica* i se părea cel mai probabil. Dar dacă totuși era studentă?! Atunci cu siguranță că avea un nume mai actual, din telenovele sau chiar din filmele de box office. Și

ce-ar fi căutat o studentă în locul ăsta? Poate că acum șapte ani aici fusese un bordel. „Erau niște fete aici", își încercă None norocul, „unde mai veneam să petrecem...". Bărbatul zâmbi cu înțelegere. „Nu, domnu', nu aici! Poate la niște case mai jos. Aici la noi n-au fost niciodată fete. Altele or fi fost, dar fete, vă spun că nu!"

Trase din țigară ultimul fum și dădu drumul chiștocului chiar lângă călcâi, unde și fu îndată executat. „Dar ce treabă aveți?", se interesă și femeia care scutura cârpa de covor, în timp ce pe la ferestre mai apăruseră câteva fețe. Între acestea, un bărbat cu un singur ochi revărsă o fluierătură peste curte. Își băgase două degete în gură, ceea ce-i transformă buzele într-o gumă maro. Un individ cam ca ăsta ar putea fi tatăl Carinei. Dar dacă într-adevăr acea Elena fusese studentă și-o violaseră în casa asta?... O duzină de violate pe care le filmase de-a lungul anilor traversă fulgerător amigdala lui cerebrală. Revăzu câteva zigome epileptice, obraji plânși, priviri speriate, încercând să le suprapună peste căutătura hăituită a Carinei. Violată, alungată, în ultimă instanță ajunsă la spital, născuse sub un nume fals și își dăduse nu o adresă oarecare, ci chiar adresa dramelor ei.

În dosarul de adopție al Carinei nu exista nicio copie de pe vreun act, semn că femeia se prezentase la maternitate fără buletin. None aruncă încă o dată o privire de jur împrejur: de la ferestrele cu tocuri putrezite îl priveau la rândul lor locatari obosiți. Casa era ca un U și pe fiecare latură existau două scări. Chiar dacă ar fi locuit aici și-ar fi dat de familia ei, era puțin probabil ca vreunul dintre locatarii aciuați între zidurile mâncate de apele morții să-i spună ceva. Femeia care își luase numele Ghiță Elena ar fi trebuit să aibă acum 28 de ani.

49

În aceeași după-amiază, None se întâlni, în fine, cu Li Zeta, o Li Zetă cu părul scurt și ciufulit cu intenție, încât părea un puști plecat în excursie.

O canapea era acoperită cu teancuri de haine, pe care intenționa să le ia în turneu. „Mă întorc pe la începutul lui noiembrie“, îl informă ea.

None își aprinse o țigară și trase un fum lung. „Cu cine te duci?“ Li Zeta nu avea chef să detalieze, iar zgomotul blițului îl anunță că-i făcuse o fotografie. „E un contract scurt, niște concerte aranjate de managerul meu“, explică ea, în timp ce, cu două degete, fixă stick-ul telefonului într-un adaptor și-l împinse în marginea netbookului.

„De ce nu mi-ai răspuns la telefon?“, îl întrebă. În încăperea largă se auzi fâșâind imprimanta. None nu-și mai amintea când îl sunase și, ca să amâne răspunsul, își aruncă privirea pe geam. Câmpul fără culori părea decupat dintr-un film european. Un mic disconfort i se strecură în stomac și-și aduse aminte de sandviciul pe care-l hăpănise pe drum.

„Uite“, îi arătă Li Zeta poza, „scrie-mi ceva pe ea!“. None tresări văzându-și fața, care ocupa aproape toată pagina A4. Ochii îi ieșiseră de un albastru albit în câteva locuri. „Hai, scrie-mi“, îi împinse ea sub nas un marker, „scrie-mi ceva frumos, ca să-mi aduc aminte de tine!“. „Nu știu ce să scriu“, se eschivă None, cu toate că ar fi vrut mai curând să protesteze împotriva fotografiei în care arăta ca un șofer de autocar.

Ea era acum destul de aproape și un val de parfum îi lovi neuronii mitrali, pe care None și-i și imagină legănându-se, în suflul călduț, ca un lan de porumb. „De exemplu“, sugeră Li Zeta, privindu-l în ochi, „ai putea să-mi scrii *te iubesc*!“.

„Dar nu te iubesc!“, spuse cu o voce care umplu imediat încăperea și-n timp ce aprecia acuratețea ultimei silabe își dădu seama că fusese prea vehement. Însă cele două cuvinte trecuseră peste el ca un glaspapir nou-nouț. Imaginându-și cerneala groasă care-ar fi putut să înșire pe propria poză un *te iubesc*, înălțat de doi centimetri, cu înclinație moderată spre dreapta, văzu în același timp și canapeaua din Veronica Micle, dispărând sub cinci pete consecutive de smoală.

Fotografia lui pluti spre măsuță și-o urmări cum se lipește de sticlă. Pe fondul verzui al geamului care acoperea masa, privirea îi părea și mai mâhnită. Îl prinsese într-o atitudine de plictis, cu ochii lăsați la întâmplare peste teancul de haine. În plus, hârtia de xerox distrugea orice urmă de viață. În liniștea care se lăsase, Li Zeta îl întrebă aproape în șoaptă:

„Atunci ce cauți aici?“

Era o întrebare îndreptățită. None își aminti cum își dorise să vină la ea. Ar fi putut foarte bine să-și vadă de treabă? Bineînțeles. Ziua ar fi trecut mai chinuit, însă putea să stea fără ea. Cu toate acestea, venise până în cartierul Tunari. Nu era un impuls sexual. N-o dorea. Și-atunci, merita să bată atâta drum pentru o simplă șuetă? De fapt, nici nu se punea problema că voia neapărat să o vadă. Și totuși, în lumina călduță a studioului, în timp ce filma un interviu de rahat, își dorise exact acest lucru: s-o simtă câteva minute în preajmă. Nu să stea toată ziua pe capul lui. Nu să alerge pe plaje exotice. Nici să bată cafenelele Bucureștiului. Dar nici s-o dezbrace, descheindu-i nasture cu nasture, în lumina aproape verde a dormitorului ei. Sigur, nu excludea posibilitatea de a o atinge din nou. Dar nu pentru asta venise.

Cum ea îl privea insistent, None răspunse cu un glas balonat că era acolo doar așa, ca s-o vadă. În mod evident, Li Zeta se enervase. Ea se lăsă pe cealaltă canapea, iar după modul în care îi tremura buza, relația lor se apropia de sfârșit.

„Să înțeleg că tu n-ai fost nici măcar îndrăgostit de mine?...“, începu cântăreața, iar el detectă o acuzație în sunetele cam sufocate de bioxid de carbon.

„Nu! Dar n-am spus niciodată“, se eschivă None, pe un ton de exagerare aproape cochetă, „c-aș fi cumva îndrăgostit!“. „Atunci“, întrebă din nou Li Zeta, „între noi n-a fost decât sex?“. În mintea lui None se deschise o galerie de fotograme care făceau ca întrebarea ei să se facă bucăți.

Ea se rezemase de spătar, într-o poziție de examinare. Abia acum observă că-și decolorase câteva smocuri de păr, iar din cauza enervării, probabil, ochii îi deveniseră cu mult mai încăpători. Nu era o femeie frumoasă, aprecie None, bucurându-se că se termină toată povestea. Cu siguranță el n-ar fi putut să-i pună acel punct care devenise necesar. Cum își încheie gândul însă, fu cuprins de un regret ascuțit și răspunse aproape cu căldură: „nu, bineînțeles că n-a fost doar sex...“. „Atunci, ce?“, întrebă ea, făcându-l imediat să regrete că dusese discuția până aici. Totuși, spuse pe un ton cât mai șters: „o atracție cu ceva potențial...“.

Privindu-i mâinile aproape agățate în plușul fotoliului, îi veni în minte modul delicat în care ea îi atinsese degetele. Revăzu lumina de toamnă, fără să poată să spună exact când se întâmplase. Mâinile ei de acum nu mai aveau nicio legătură cu acele mâini de *little fairy*, care trăiau doar în creierul său. Acest ultim gând veni la pachet cu trei flashuri: Li Zeta la spital, neajutorată, apoi așteptându-l la masa de sticlă și, în fine, bretonul ei, vechiul ei breton, de aceeași culoare cu părul Carinei. Cele trei detalii îi spuneau că *atracție* nu era cuvântul cel mai potrivit. Dar nu era acum momentul să facă filozofie.

Când Li Zeta îi spuse în mod explicit că nu mai voia să-l vadă niciodată, el se ridică și porni spre ieșire, iar din omoplații încordați, din pielea care îi acoperea coastele și chiar din pavilioanele înroșite ale urechilor i se desfăcu un fum cald.

50

Geta tocmai voia să-l sune când auzi cheia în ușă. „Cred că e taică-tu“, îi spuse ea Carinei, care continuă să se joace cu degetele prin cutia de carton în care Flori își păstra bijuteriile.

De cum îl văzu în cadrul ușii de la sufragerie, știu că i se întâmplase ceva. Era abătut, cum nu-l mai văzuse de pe când era elev de gimnaziu. Pe-atunci venea adeseori cu un bot lung, fie pentru că îl jignise careva, fie pentru că văzuse pe la copii vreun lucru la care făcea și el zâmbre.

„Ce e, None, ce-ai mutra asta crăpată? Nu cumva ai rămas șomer?“

Cum era de așteptat, el se supără și mai tare, așa că maică-sa îl examină, abținându-se de la comentarii. Era înalt, peste medie, și-avea o siluetă atletică, moștenită de la Nenorocitul, ceea ce-l făcea demn de luat în seamă. Dacă n-ar fi fost nasul, avea toate șansele să se facă actor. Dar nasul îl strica cel mai mult: era mic și pompat la nări. Iar pe ăsta, deși nu-i plăcea s-o recunoască, îl avea de la ea.

Mai întâi, None susținu că n-are nimic, e doar obosit, apoi, când ea insistă, se refugie în bucătărie, sub pretextul că murea pur și simplu de foame.

Geta aprinse aragazul și schimbă vorba. Era băiatul ei și știa cum să-l ia. Scoase din frigider cratița cu fasole și-l întrebă de formă cam cât voia să mănânce. Oricum, îi punea, ca de obicei, în crăticioara verde, pe care, un minut mai târziu o și așeză deasupra flăcării. Până una alta, putea să ia o chiftea, „ia de-aici, None!“. Castronul cu chiftele, la care prăjise toată dimineața, ocupa mijlocul mesei, iar Geta îl împinse în fața fiului ei, care continua să stea posomorât, cu toate că în mod normal un morman de chiftele l-ar fi

făcut să înflorească. Pe vremea adolescenței, mai ales când ajungea seara, de la liceu, era în stare să termine singur un castron ca ăsta. Geta îi aduse aminte de acele timpuri, dar el nu avea chef de rememorări. Mai mult, trecuse la cercetatul desenelor din mușamaua care acoperea masa, iar când îi puse în față farfuria cu iahnie, rămase în continuare nemișcat. „Ce faci, None, nu-ți iei furculiță?“

În sfârșit, se răsuci spre grătarul de pe chiuvetă, în care zăceau câteva tacâmuri. Bustul gros mototoli tricoul, iar Geta observă umezeala de la subraț. Tot așa, un tricou cărămiziu avea prin ultimul lui an de liceu. A transpirat în tricoul ăla până când ajunsese să aibă două pete albe și, cu toate astea, nu renunța la el. Acel tricou îi aduse în memorie și vara de după bac, o vară în care None se închidea în camera mică, devenită între timp a Carinei, unde îl auzea fâșâind și rupând pagină cu pagină primele lui scrisori de amor. Ce-a mai suferit după ea! Era o fată mai mică decât el cu un an, tot la liceul lui, care stătea două blocuri mai jos, pe Titulescu. Fusese atât de înnebunit după ea, încât nici nu vrusese să-i povestească. Simina. Genul de putoare care te lasă când ți-e mai greu, îmbrăcată iarnă-vară cu niște bluze scurte și tunsă ca un soldat. Geta stătuse ore întregi la cineva care avea balconul spre curte, numai ca s-o vadă pe pipița aia cum se rupe în figuri. Imediat ce venea de la școală, ieșea în spatele blocului, cu alte două vagaboande de prin vecini și vorbeau toate prostiile din lume. Îi vedea ceafa rasă bâțâindu-se pe sub copaci sau bocancii aliniați pe banca din curte, iar uneori vorbea atât de tare, că ieșeau locatarii pe la ferestre. Odată o arătase cu degetul. Geta stătea sprijinită de balustradă, în balconul acelei vecine binevoitoare. Normal că venise să vadă ce poamă e fata aia, dar nu se așteptase ca ea s-o recunoască. Nazista a strigat ca s-o audă tot blocul: „ce faci, tanti, ești venită-n inspecție?“.

Avea tupeu. Un tupeu care face gălăgie și n-aduce foloase. Când a dispărut din cartier, nu i-a dus nimeni dorul.

Privi urechile înroșite ale fiului ei, examină degetele care țineau furculița, studie urma lăsată în farfurie, fără ca None

să-i sesizeze vreuna dintre insistențe. Stătea cu mâinile încrucișate, rezemată de dulapul de vase, la nici treizeci de centimetri de el, și, cu toate astea, el înfuleca îngândurat, fără s-o trimită în sufragerie. Simptomul Simina. Nu era posibil! Dacă None ar fi avut o amantă, ea ar fi aflat până acum.

Colțul mobilului ieșea din buzunar, iar Geta întinse o mână spre el, iar cu cealaltă îi atinse urechea, ca să-și mascheze mișcarea. „Uite aici telefonul, îți scapă din buzunar", îi spuse ea și, dintr-o singură mișcare, îl așeză lângă chiftele. Pe ecranul luminat se văzu ultimul apel cu numele Li Zetei, ca o dâră de praf.

Dimineață de premier

După ce termină de citit un material despre campania lui Obama, premierul trecu în revistă cele mai nasoale bube ale societății. Dezastrul de la Poșta Română, prejudiciul produs de Videanu la Hidroelectrica, Oltchimul, rămas în continuare pe capul lui, cu 700 de milioane de euro pagubă, sistemul de sănătate făcut praf, prețul umflat al gazelor, găurile din televiziunea publică, plus multe altele, între care, desigur, educația era pe ultimul loc, îl făceau să creadă într-un dezastru generalizat. Totuși, până la prăbușirea totală mai erau vreo zece ani buni și, chiar și după aceea se mai putea trăi în ruine încă o viață de om. Vorba Mămicii la două albăstrele: „ce înseamnă, d-l prim, o viață de om? Maxim 50 de ani întregi și alți 15 pe bucățele!". În ultima scrisoare făcea elogiul vieții de familie. Oare care erau fericirile și nefericirile acestei Mămici care îi scria pe un ton nu doar familiar, cât venit din propria experiență, de pe vremea unei adolescențe în care sperase luni și ani în lucruri frumoase? Premierului i se părea că această corespondentă necunoscută, cu 3.000 de prieteni pe Facebook și cu un câmp de albăstrele pe creier, avea două lucruri bine cunoscute și lui: puritatea credinței momentane și forța de a acționa. În plus, Mămica se săturase de Băsescu, făcea parte din noua lume, care nu-și va mai aminti de pirat. Deși în străfundul creierului îi creștea umbra altei primejdii, poate cu mult mai grele. Nu Băsescu era acum pericolul, ci toată cohorta pe care o formase, consilieri, informatori și înaintași, care învățaseră jocurile și credințele unui pirat.

Răsfoi cu un deget hârtiile de pe birou, care așteptau o semnătură. Printre ele era și un proiect de campanie umanitară, menit să stopeze violența în familie. Telefonul dat pe *mute* clipea intermitent, ledul din tocul ușii îl anunța că era timpul s-o ia spre elicopter, iar din stradă, prin ferestrele groase, răzbătea totuși un sunet îndepărtat de sirenă. Pe marginea foii scrise citeț *să se facă un spot antiviolență familială* și semnă cu neglijență.

51

Pentru Li Zeta, despărțirea de None era ca arsura unei țigări. Toată perioada turneului trecu într-o tristețe de moarte. Stătea pe patul de hotel, cu spatele lipit de zid și butona alene, încercând să prindă o urmă cât de mică a vieții lui None. Dacă dădea o căutare pe Google, numele lui apărea doar în site-uri de filme, unde era menționat printre ceilalți operatori. Când și când.

Cu toate că nu-l considera demn de ea, toate buclele creierului i se umpluseră cu acea ultimă fotografie a lui. Nu doar că n-o șterse din galeria telefonului, dar de câteva ori pe zi zooma cu două degete figura tristă și ochii luminați de buchețele de crin. Îi auzea încă protestul, îi vedea încă fața speriată de ideea unei legături de iubire. Dintre toate ipostazele care trăiau în amintirea ei, aceasta era cea mai vie. Mai întâi, None stând pe fotoliu, cu ochii în fereastra pe care nu se vedeau decât bălării. Apoi, două minute mai târziu, același None protestând speriat c-ar putea s-o iubească. Pentru el, toată povestea nu fusese decât o tăvăleală de câteva luni. Ea îl vedea ca pe un bărbat seducător, care își potrivea brațul pe talia ei, când, de fapt, nu existase nicio scenă mai tandră. O atinsese numai în timpul scurtelor împreunări. Nu-i mângâiase mâna. Nu-i strânsese umerii. N-o sărutase pe ochi. Totuși, ea continua să-l vadă ca pe-un bărbat îndrăgostit, chiar alergând la întâlnirea cu ea, venind noaptea până sub geamurile ei sau așteptându-i telefoanele într-o ceață dogoritoare. La una dintre primele întâlniri își aminti că avea o privire de pisoi flămând și conveni că fusese printre puținele lui manifestări emoționale.

Timp de jumătate de oră se gândi cum ar fi fost viața ei alături de None. S-ar fi trezit dimineața cu el. Ar fi băut

cafeaua împreună. Ar fi inhalat fumul de țigară plimbat prin plămânii lui. Ar fi făcut mâncare, duminica, iar el s-ar fi aplecat asupra ei, ca în reclamele cu temă culinară. L-ar fi ascultat nopțile cum respiră. Probabil că n-ar fi făcut dragoste mai mult de o dată pe lună. Își aminti picioarele albe și penisul scurt, ca un cadavru recent. În mod sigur, pentru Li Zeta None nu constituia o atracție sexuală. L-ar fi luat de bărbat? Nu. De fapt, da. I-ar fi plăcut să facă lucruri împreună, însă nu-l vedea pe None bătând străzile noaptea, colindând cluburile, venind la concerte. Era genul de bărbat care ar fi zăcut tot weekendul în fața unui televizor, cu o bere în față. Nici într-un caz n-ar fi mers cu ea la cumpărături. Plus că era și cam ponosit. Unde să iasă cu None, care se dă cu parfum ieftin și se îmbracă invariabil cu tricouri luate din supermarket? Nici fizic nu-i plăcea! Cercetat la rece, avea o alură de lăcustă obeză și o față de om uzat.

Pe această constatare, un val otrăvit o lovi drept în ceafă. Era conștientă de toate defectele lui, însă gândul de a nu-l avea o transforma pe loc într-un terci. Poate că nu era îndrăgostită, ci doar îndopată cu marea nefericire din jurul oricărui fruct interzis.

Deschise tableta și intră pe un site de tarot, unde întrebă în viteză dacă între ea și None era dragoste adevărată. Pe ecran apăru figura pajului de cupe, ținând în mână un pocal auriu, care îi tăia întotdeauna starea de panică. Văzând silueta ușor aplecată, ca și cum tocmai s-ar pregăti să facă o reverență, Li Zeta avu pe loc impresia că însuși None se strecurase în acest personaj purtător de plăceri. Dacă i-a trimis un mesaj? Cercetă precipitată telefonul, însă nu avea decât SMS-urile de la manager și câteva apeluri de la persoane neimportante. Figura jovială a pajului o făcu să se întoarcă la cărțile de tarot. Acum voia să știe dacă None îi va da vreun semn până la sfârșitul acelei zile. În site-ul pe care clipea un glob animat se afișă *Magicianul*. Poate că n-o s-o sune, dar îi va transmite ceva mental. Între ei exista, fără îndoială, o emoție, mai mult de atât, o energie, pe care Li Zeta o resimțea ca pe un parfum otrăvit. Era o tristețe venită direct din creierul lui, oricât de departe s-ar fi aflat.

52

Într-adevăr, None era nefericit. N-o iubea pe Li Zeta, însă gândul că se despărțise de ea îl omora pur și simplu. Nu se punea problema s-o sune. Ea fusese foarte categorică în privința asta: n-o interesa decât dragostea lui, or, el nu era dispus s-o iubească. Atunci de ce se simțea ca-ntr-un horn în luna decembrie?

Deschise telefonul și intră pe pagina Carinei, fără ca măcar să observe că schimbase poza câinelui smotocit. Nu aruncă nici măcar un ochi la mesaje, ci trecu imediat la Li Zeta. În acea zi, ea postase două versuri care îi amintiră de poemul cu îngeri, de care nici măcar nu apucase s-o întrebe. None și-o imagină plimbându-se prin Grădina Borghese, cu telefonul în mână. Poate că cineva îi șoptise în ureche cele două versuri, pe care apoi le băgase în telefon. În viziunea lui None, managerul ei era un tip prea neînsemnat, așa că-i trecură prin minte câțiva italieni cu ochelari negri și fețe proaspăt bărbierite. În fotografia plantată pe Facebook arăta ca un fel de Lady Gaga, tunsă milităreşte și cu ochii înecați în fum negru. Evident, era o poză de promovare, foarte departe de realitate. Se gândi la fața ei, când îl privea de la nici jumătate de metru, și își aminti că avea obiceiul să-și miște un mușchi al feței într-un gest de mirare cam șmecheră. În colțul stâng al gurii i se făcea o semilună care îi însuflețea toată fața. Mai ales la ultima lor întâlnire, pe care el evita s-o mai numească de adio, așa cum făcuse în primele zile, îl privea cu acest surâs ironic și încrezător în propriile forțe. Noua freză, ciufulită și scurtă, îi punea și mai bine în evidență ochii rotunzi, care atunci, în amiaza aia, de la care nici nu trecuse o săptămână, erau luminați prin fereastra dinspre terenul viran. Revăzu în minte cerul de octombrie cald și

moțul uscat al unei tulpini de floarea-soarelui, iar în stânga, într-un plan doi, simți lumina ochilor ei. Îi era dor de ea. Nu într-atâta încât s-o sune. Dar i-ar fi plăcut s-o știe pentru un timp în buzunarul lui pentru chei.

Din tonul lui Rege, realiză că se rupsese de echipă. „Ce faci, prietene", îi reproșă el, „iei femei de pe net?". Omul întrebase ceva, iar None se arătase defunct. Filmau un promo pentru Guvern și se socotise norocos că-l chemase. Toți banii din colaborări îi punea în contul pentru vacanțe și alte plăceri. De fapt, nu el, ci Flori, care ținea toate socotelile casei.

None băgă telefonul în buzunar și puse mâna pe cameră.

„Aici avem de-a face cu o femeie violentată, da? Vreau să văd exact momentul în care o lovește. Buza aia o să fie plină de sânge. Nu-mi bagi prim-plan pe ea, dar vreau să se vadă, pe fondul zidului alb, din spate. S-a-nțeles?" None clipi din ochi și așteptă să-i spună mai departe. „O mai filmezi o dată", continuă Rege, „și, la final, pe sub mâna încătușată a lui Adi, cam după ce-l ridică Poliția".

„Îl ridică o pulă!" Vocea actoricească a lui Adi îl făcu să tresară. Avea un timbru cald, în stare să îndulcească orice, încât chiar și cuvântul *pulă* luă o formă foarte romantică. Nu-l văzuse niciodată pe scenă, și n-avea nicio idee despre valoarea lui de actor, însă felul în care îi ieșeau cuvintele din gură îi aduse lui None în minte un pat cu cearșafuri fine și petale de trandafir. Îl privi pe ecranul camerei și constată aproape cu mulțumire că nu era cine știe ce bărbat. După canoanele lui, frumusețea masculină stătea în două lucruri: statură și ochi mari. Or, Adi era chiar scund, iar ochii mici și îngropați în pleoape îi făceau o mutră de viezure. Între actor și Rege Grigorescu se încinse o discuție despre legea violenței familiale. Eu nu cred c-o să meargă vreun bărbat la închisoare pe motiv că și-a bubuit nevasta! Vocea lui Adi, chiar și așa, cu un semiton mai sus, continua să-l fascineze, mai ales prin comparație cu glasul monoton al lui Rege. „Dar e bine că s-a dat legea", își dădu cu părerea actrița. „Așa, legi bune, nimic de zis, ar mai fi", spuse Rege, doct, „dar

ce lege contează la noi?! Cine se străduiește un pic e imposibil să nu poată fenta orice rahat de lege! N-ați văzut câte femei au fost deja omorâte, iar criminalii au ieșit după doar câteva luni? V-aduceți aminte de tipul ăla care a stat aproape toată viața lui la bulău pentru o crimă pe care nici n-o făcuse? Cum îl chema?". „Țundrea", spuse cineva, iar Rege își continuă discursul despre răufăcătorii care scapă cu câte o amendă, în timp ce pușcăriile sunt pline de fraieri care nu dau banul la timp. Însă None nu-l mai ascultă. Mai întâi îi fugi gândul la mama Carinei, pe care o văzu bătută și violată, apoi îi trecură în viteză prin minte câteva duzini de fețe însângerate și zeci de ochi înnegriți. De-abia când actorul spuse iarăși ceva, pe None îl fulgeră în creier. Vocea lui, care îi intrase în suflet, semăna cu vocea Li Zetei. Avea aceeași cadență și același timbru.

Reflectorul principal își lăsă lumina peste fața actriței din platou, iar None verifică încă o dată încadramentul. Trebuia să fie atent. Însă peste ecranul minusculul se suprapuse o siluetă bine cunoscută. Dar dacă pățește ceva? Printre statuile din Grădina Borghese, umerii Li Zetei se sparseră sub greutatea unui lanț, chiar în momentul în care None începu să filmeze.

53

Frână în ultima clipă, iar roata Volkswagenului juli trotuarul. Geta nu părea pregătită să coboare, cu toate că ajunseseră la destinație. None privi în ochii mamei lui, două picături de apă, prinse de ridurile cărnoase dintre sprâncene, prefăcându-se că o ascultă. Își adusese aminte de nu știu cine, care venise la ea cu limba târâș. Or, None cunoștea toată istoria acestui „cu limba târâș", care pentru Geta era pur și simplu monumentul satisfacției. Ori de câte ori avusese câștig de cauză asupra cuiva, ăla, ca un nenorocit, venise să-și recunoască inferioritatea. Dar nu așa, doar de formă, ci în cel mai umilitor mod cu putință, ca un câine care cere de pomană, rugându-se până când îi ieșea limba din gură. Dar nici așa învinsul nu se oprise din situația lui de rahat, ci continuase să alerge după fundul Getei, târându-și limba pe caldarâm. Cum o auzea că a venit cutare cu limba târâș, ca să se roage de ea, cum și-l și imagina pe ăla cu limba neagră, de cât linsese asfaltul, aplecat la 90 de grade în fața mamei lui. Așa că, atunci când ea îl întrebă dacă vine s-o și ia, după ce termină, None mormăi fără să fi fost atent.

Se mai uită o dată spre ea, prin oglindă, și țâșni pe bulevard.

Peste tot erau blocaje făcute de Poliție din cauza congresului popularilor. Și asta nu era tot. Se mai ținea și-un miting la Arena Națională.

Nu avea treabă, așa cum îi spusese maică-sii, ci voia să se gândească. Mai mult, îi era dor să stea într-o cafenea, ca pe vremea studenției. Își aminti pantofii elastici, din acea perioadă, cu talpa ca un parfait, trotuarele încălzite de lumina felinarelor de la Universitate și, în mod inexplicabil, zidurile albe ale Bisericii Sfântul Mina. Întotdeauna, toamna, pe la

începutul lui noiembrie, se ducea cu maică-sa ca să pună un acatist pentru lucrurile pierdute, mai ales pentru banii furați pe la școală, pentru portmonee dispărute și chiar pentru lucrurile domnului Popescu, căzute de pe balcon. Prin gimnaziu era atât de încredințat că Sfântul Mina îi poate recupera orice obiect înstrăinat, încât începuse să fie neglijent chiar și cu cele mai valoroase dintre lucrurile sale. Pe-atunci avea în penar o cruciuliță sfințită la Sfântul Mina, pe care a păstrat-o până în anul doi de facultate. Mai precis, până într-o primăvară când cineva îi furase Canonul, un aparat foto pe care dăduse o groază de bani și de care pe Sfântul Mina îl duruse în fund.

Trecu în viteză pe lângă biserică, luând în ochi vânzoleala moderată din curte. Știa că pe zidul dinspre bulevard e plantat un robinet prin care curge apă sfințită. Pui sticla sub țuțuroi, apoi toată săptămâna tragi un gât de apă și te rogi la Sfântul Mina. Acest gând îi aduse în minte milioanele de *îngerei* cuibăriți în propria piele, mai cu seamă în slănina de pe burtă, din care vor ieși eliberați imediat după moartea lui, așa cum susținea Radu Vancu. Fața poetului bărbos îi apăru acum în altă lumină. Nu cumva făcea și el parte dintre amanții Li Zetei?

54

Când intră în Piața Alba Iulia căută din ochi o parcare. Blocurile din zonă erau pline de firme. None citi câteva, în timp ce închidea portiera, iar printre ele îi sări în ochi una pe care scria *Detectiv autorizat*, ceea ce îl făcu să zâmbească. Acest cuvânt era asociat în mintea lui cu oamenii fotografiați în plin adulter.

Intră în cafeneaua de vizavi, își luă o cafea și deschise telefonul. Pe pagina de Facebook a Li Zetei, un film, din timpul concertului, îl electrocută scurt. Fusta argintie îi acoperea doar șoldurile, iar topul era mai mult de formă. None încercă să identifice fețele spectatorilor printre trâmbele de fum. Păreau mai mult pușți. Lângă scenă, un tip masiv își arăta ceafa, cu mâinile ridicate spre cântăreață. None ieși intempestiv de pe net.

Cafeaua era prea fierbinte, așa că un timp citi reclamele din stradă. Pe un stâlp se mai vedea încă o parte din domnul Dan, de pe vremea când voia să cumpere Oltchimul, iar deasupra creștea nou-nouț un afiș care anunța Congresul Popularilor Europeni. În prim-plan apărea fața mulțumită a Angelei Merkel, iar la urechea ei surâdea Băsescu, travestit în averunc. Pe zidul unui bloc mai erau câteva afișe de spectacole deja trecute. Apoi ajunse din nou la firma detectivului și, pe negândite, formă numărul afișat.

La al doilea țârâit îi răspunse o femeie care, după voce, părea bătrână și fumătoare. În ce problemă, vă rog, întrebă ea, și, pentru că None se bâlbâi, o auzi enumerându-i orele disponibile. Nu cumva dorește o consultație?

După ce-și bău cafeaua ieși în piața care i se păru dintr-odată părăsită. Într-un copăcel, plantat probabil în vară, cineva aruncase o șapcă de la Coca-Cola. Cu toate că nu se vedea

integral scrisul, oricine, din București sau din Siberia, și-ar fi dat seama ce scrie. Roșul curat, dar mai ales bucla amplă a C-ului aduceau automat milioane de imagini cu moși crăciuni, familii fericite și lichidul cafeniu din care sar diamante.

Câteva minute mai târziu, None apăsă soneria *detectivului autorizat*.

Era o femeie de peste 50 de ani, cu frunte ridată și ochi anormal de mari.

„Spuneați că faceți o documentare pentru un film", începu ea, în timp ce se strecura la biroul aproape lipit de perete. „Mă interesează", explică None, „cum pot fi găsiți părinții biologici ai unui copil adoptat".

„A! Asta e", spuse femeia, a cărei voce de bas îi conferea lui None un confort inexplicabil. „Oamenii care adoptă copii sunt bolnavi!"

Probabil fața i se lungise de uluială, că femeia se simți datoare să explice: „mă refer la ăia care iau câte un copil de prin orfelinate și-l învață să le spună *mami* și *tati*! Vă dați seama ce chestie perversă? Păi, cum nu!? Gândiți-vă!". Femeia își bătu fruntea cu arătătorul, în timp ce ochii de liliac îl priveau nemișcați. „Vi se pare normal ca cineva să zică: viața mea e un rahat, n-are absolut nicio valoare, în comparație cu viața unui copil străin!? Cine face treaba asta? Un disperat, ahtiat să joace un rol, eventual pe acela de tată, care ține de mână un copil, cu toate că n-are absolut nicio legătură cu el! Un nefericit care speră să-și camufleze frustrările sub o față de *tati* ocrotitor și adulat! N-o să mă credeți, dar cunosc persoane care se fotografiază cu adoptații în fața maternităților ori prefăcându-se că-i alăptează!" Prin mintea lui None trecu la iuțeală fotografia de pe noptiera lui Flori și-și înghiți cu discreție surplusul de salivă.

„Realizați în ce criză sunt acei indivizi?!"

Femeia vorbea aproape confidențial, ca și cum None i-ar fi împărtășit opiniile. Din tabachera de piele scoase un Kent lung, pe care îl bătu ușor de muchia biroului, făcându-i și lui semn că poate să fumeze.

„Ăștia care înfiază copii sunt, de fapt, niște deraiați“, continuă ea. „Pentru că nu i-a luat nimeni în seamă, fac tot posibilul ca măcar acel copil, pe care ei consideră, cu aroganță, că îl salvează, să-i admire și, eventual, să-i iubească! Ceea ce bineînțeles că nu se întâmplă!“

Detectiva, care semăna din ce în ce mai bine cu un liliac decrepit, își aprinse țigara, iar primul fum se ridică în tavan. Prin fereastră se vedea trotuarul și cafeneaua, cu geamul ei maroniu.

„Toți, dar absolut toți și-o iau peste bot de la copiii adoptați!“

None văzu un șir lung de oameni căzând sub lovitura de pumn a unui copil, făcându-se țăndări ca niște plăcuțe, prăbușite în lanț. „Dar de ce?“, protestă el. „Aici depinde și de educație...“ „Care educație?“, se supără liliacul. „Păi, dumneata crezi că poți să înveți ceva pozitiv de la un ratat? V-am spus, acești nefericiți adoptă copii ca să-i reguleze, să-i aibă la dispoziție și mai cu seamă să-i infecteze cu nefericirile lor! Tocmai de-aia, la maturitate, toți acei adoptați – rețineți: am spus *toți*! – ajung aici, la mine, cerându-mi să le găsesc părinții! Adevărații părinți, de unde le vine sângele și puritatea, câtă le-a mai rămas!“

None își dădu seama că nu mai avea nicio întrebare. Femeia ținea pe fruntea rugoasă o pereche de ochelari ieftini, cu cel puțin patru dioptrii, iar din gura de crap îi ieșeau fuioare de fum.

Încercă să spună ceva, însă fraza i se rupse după primele două cuvinte. Ochii mari ai interlocutoarei deveniseră doi magneți crescuți prin fumul de Kent.

„Sunteți adoptat?“ Vocea grea îi lovi timpanul. „O, nu!“, interpretă femeia grimasa care se instalase în falca lui None. „Trebuia să-mi dau seama! E tocmai invers!“

None căută o fisură în pupilele dilatate ale detectivei.

„Dar de ce i-ați căuta pe părinții biologici?“, insistă ea, aproape în șoaptă. „De curiozitate? De frică? Vai, nu! Să nu-mi spuneți! Sperați ca ăia să-și ia copilul înapoi, nu-i așa?!“

Prin fumul din încăpere clipi o secundă soarele de amiază.

None se ridică de pe scaun, bucurându-se că nu-și dăduse numele adevărat, și, în timp ce protesta de formă, o și luă spre ieșire, de unde mai spuse de două ori, pe același ton, „îmi pare rău, dar nu e profi, să știți", ca și cum pe detectiva, deja autorizată, ar fi interesat-o părerea lui.

Câteva minute dădu târcoale printre blocuri, temându-se că femeia o să-l urmărească și-o să-i ia numărul de la mașină. Apoi își dădu seama că oricum o sunase de pe mobil, care deja o și dusese la nume, adresă și, în câteva zile, trecute cu viteza vântului, direct la Spitalul Colentina, în fața secției de Dermato a lui Flori!

None deschise portiera și porni în viteză. În spatele lui, Piața Alba Iulia ardea ca un pergament, ștergând de pe suprafața Bucureștiului nu numai blocurile din jur, cu detectivă cu tot, dar și cafeneaua, de care, cu numai o oră în urmă, îi fusese atât de dor.

55

Răsuci micul bănuț sub privirile întregii familii. Era un medalion cât unghia, agățat de un șnur negru. „Și vreți să-mi pun chestia asta la gât?“, întrebă None. „Eu o port de două săptămâni, ți-am mai spus, și efectiv nu mă mai dor genunchii!“ Declarația lui Flori suna foarte convingător. „Și tu, Carina, crezi în chestia asta?“ Fetița își atinse cu două degete bănuțul și zâmbi cu un scepticism vag, convinsă fiind că tatăl ei avea nevoie de o părere contrară. Nici Geta nu părea prea convinsă de efectele acestui medalion pe care nora sa îl cumpărase de pe net. „E un pandantiv cu energie scalară, care mărește energia fiecărui atom de hidrogen din corp.“ În gura lui Flori explicația suna aproape medical. „Oricum, de sărbători o să fiu în Elveția, așa că luați-l ca pe un cadou de Crăciun!“

Știa că în mai puțin de trei săptămâni Flori urma să plece, însă None constată că lucrul acesta nu-l mai afecta ca în urmă cu două luni. Fără să comenteze, își puse medalionul la gât. Toți patru își pipăiau bănuțul scalar sub lumina chioară din sufragerie.

Apoi Carina se urcă pe picioarele lui, luându-și figura cea mai bucuroasă, care începea întotdeauna cu bărcuța gurii, continua cu un oftat fandosit și culmina cu degetele arcuite pe obrazul lui nebărbierit de patru zile. „Nu-i așa, tati, că-mi iei și mie un telefon ca lumea?“ „Dar ăsta ce-are, tati?“, se miră None cu ochii deschiși în exces. În dreapta lui, Flori și Geta ascultau conversația ca la teatru. „Cum ce-are? E un jaf, măi, tati! Niciun copil din clasă nu are așa ceva! Toată lumea vine cu aifoane ori cu *Galaxy*!“

Cât Carina perindă toate numele și telefoanele colegilor, None îi examină ritmul degetelor, care, fără să-l atingă, îi

fâlfâiau pe lângă obraz. Numai podul călduț al palmei presa în părul albit de pe fața lui None. În ultimele luni, fălcile Carinei se mai împliniseră, anunțând că îi creșteau oasele, lăbărțându-i totodată și nasul, care prinsese aparențe de clovn. Prin urmare, Derbedeul avea o moacă simpatică, de băiat cu cărare pe-o parte, poate chiar cu părul ăsta șaten spre blond, căzut puțin pe un ochi, și cu buzele veșnic întinse într-un zâmbet gumos, dar gata să scoată cuțitul, sau boxul sau, poate, pistolul din buzunarul unei haine negre, de piele. Silueta subțire și, desigur, înaltă a Derbedeului trecu fără grabă pe lângă vitrinele de pe Calea Victoriei, până la la Capșa, unde, prin geamul curat, se vedea și femeia dispusă să-i facă un copil, o femeie cu fustă argintie, o Li Zeta care chiar în momentul ăsta probabil are din nou o astfel de întâlnire. Automat privi ceasul de pe laptopul lui Flori și văzu că era ora 9. Asta însemna că la Roma era cu o oră mai puțin. Un timp numai bun de ieșit. Două secunde, ceafa proaspăt tunsă a Li Zetei trecu pe sub felinarele din Piața Trevi, printre alte siluete grăbite. Cunoștea colcăiala aia de lume tânără, în care s-a topit răbdarea demult. Iar o parte din poftele care băteau pavajul Romei ajungea până la el, filtrată de cortexul acelei femei la care ar fi vrut să nu se gândească.

Prin sângele lui None își făcu loc o nemulțumire, scurtată instantaneu de talpa Carinei. Laba subțire alunecase între picioarele lui None, iar vârful era oprit la un milimetru de carnea lui crescătoare, deșteptată din somn fără voie. O ținea cu amândouă mâinile de bust, în timp ce ochii li se lipiră întâmplător. Ai lui veniți de pe străzile Romei, iar ai ei din clasa plină de telefoane mobile. Copilul ăsta, care era de fapt copilul Derbedeului cu haină de piele și al unei Li Zete oarecare, nu peste multă vreme va fi o femeie care-și va fâlfâi fusta în fața oricărui bărbat. Inclusiv în fața lui.

None aruncă o privire aproape furișă spre Flori, apoi spre Geta. Amândouă femeile așteptau ca el să răspundă dacă era cazul să-i cumpere Carinei un telefon nou. Nevastă-sa, îmbrăcată cu un trening gri, ținea laptopul pe genunchi și,

din când în când, arunca un ochi peste un site cu pantofi, în timp ce Geta, în poziția ei obișnuită, făcută pachet lângă brațul canapelei, avea o mică melancolie între nas și colțul gurii. Oare bănuia vreuna dintre ele la ce se gândea el?

56

În ultima seară la Roma, Li Zeta ieși, în sfârșit, din hotel. Bineînțeles, voia să-și pună o dorință la Fontana di Trevi, cu toate că cea de data trecută nu i se îndeplinise încă. Apoi voia s-o ia la picior până în Piazza dell' Orologio, unde își dăduse întâlnire cu băieții din trupă.

Ieși din Via del Tritone, încercând să înregistreze avalanșa de lume, picioarele încălțate cu pantofi comozi și telefoanele care făceau poze, ținute neglijent, cu o singură mână. Printre zecile de capete însă, printre trupurile tinere, din care ieșeau aburi de parfum franțuzesc, creștea încet același corp otrăvit și gazos, care îi umplea absolut tot spațiul, indiferent unde s-ar fi aflat. Să fii la Roma, bătând sub talpă pavajul lustruit de milioane de alte picioare, și să te gândești la None era, desigur, nu doar un lucru trist, ci de-o jale totală. Ar fi putut să grăbească pasul spre locul întâlnirii, un club boem, unde mai fusese și altădată, să-și pună vocea la bătaie în discuția gălăgioasă, mai mult, să se bucure de fețele din jur, să guste din paharul de vin toscan și să-și petreacă noaptea cu bateristul. Dar cum ar fi putut să facă toate aceste lucruri, când în trahee îi stătea înfipt caninul nevăzut al lui None? Un bărbat detestat și însurubat în fiecare celulă. Există niște bărbați pe lumea asta de care trebuie să te ferești neapărat. În primul rând, cei care te sună și nu zic nimic la telefon, așa cum făcuse None pe la începuturile legăturii lor. O sunase și apoi se așternuse tăcerea. L-a întrebat dacă nu cumva greșise numărul, iar el păruse încântat de idee: într-adevăr, o sunase din greșeală. Apoi, după nici cinci minute a sunat-o din nou și a tăcut încă o dată, timp de secunde penibile. Cum poate cineva să sune și să tacă? Doar dacă e emoționat. Doar dacă e incapabil să lege două cuvinte. Doar dacă este un ticălos.

Cazul lui None, desigur. Un otrăvit, care vrea neapărat ca femeile să-și pună întrebări filozofice în legătură cu o tăcere care nu înseamnă nimic. În niciuna dintre situațiile posibile.

Apoi vin la rând indivizii care nu vorbesc despre neveste. Le înșală, dar subiectul nevastă e tabu. Nu pentru că ar avea vreun respect pentru femeia trădată, ci pentru că vor să-și arate disprețul față de amantă. Unei amante disprețuite nu te apuci să-i povestești despre nevastă. Nu merită. E doar o pizdă care oricum nu înțelege.

Însă cei mai răi sunt cei care îți spun din capul locului că nu sunt îndrăgostiți, dar că te-ar regula puțin. „Te doresc, bineînțeles, dar nu am nicio treabă cu tine, nu sunt nici măcar îndrăgostit! Ești doar o femeie atrăgătoare și, o, da, mi-ar plăcea să ți-o trag de câteva ori!“ Cum să creadă cineva în legături sexuale?! De ce-ar fi cineva atât de disperat, ca să facă doar sex? Este adevărat că există destule relații întâmplătoare, dar nu ele fac lumea. Ceea ce contează până la urmă, din toată viața asta de rahat, este doar fluxul fosnitor care continuă să lege oamenii chiar și după ce s-au despărțit, uneori după atât de mulți ani, încât din memorie le-au pierit toate sumele de bani, toate devizele, chiar și tabla înmulțirii, rămânând, în mod inexplicabil, numai o punte fierbinte către un om iubit timp de o singură vară. Eternitatea iubirii, despre care mâinile omenești au scris până la epuizare, nu se referă la durata propriu-zisă a unei uniuni. Există oameni care se întâlnesc o singură dată și rămân legați pentru totdeauna. Nici mistuirile efemere – teroarea, nefericirea, disperarea – și nici euforiile unei iubiri nu au importanță în comparație cu sentimentul înalt că în urma hoitului tău putrezitor continuă să palpite emoția unei întâlniri adevărate.

Li Zeta își aminti vocea lui None, recunoscând c-o dorea. „Bineînțeles că te doresc“, îi spusese el, în lumina veiozei din dormitorul ei. Doi oameni cărora le este dor unul de altul se află deja într-un act de iubire. Depinde doar de ei ce valoare dau acelor prime impulsuri de conchistador. Natura omului cere alianțe, iar dorințele cărnii, care sunt deopotrivă dorințele amigdalei impetuoase din miezul creierului, sunt

cele mai directe demersuri ale oricărei legături. Îl dorește pentru că o tulbură privirea lui, pentru că se simte gata să capituleze sub apăsarea vocii lui. Dar dincolo de asaltul mai mult sau mai puțin hormonal se află, ca întotdeauna, speranța că acest impuls răscolitor îți va supraviețui.

De ce îi era lui atât de frică de iubire? Din loialitate față de familie? Ori de teama generală de a nu fi dezamăgit? Părăsit. Făcut să sufere. Ea îi spusese din capul locului că este îndrăgostită. De ce nu fusese atât de curajos să recunoască atunci că nu avea nimic pentru ea? Mă iubești? Foarte bine! Atunci voi avea o aventură cu tine! Orice acuplare privită ca un simplu *affaire* e ca un gândac pe trahee, ca un muc de țigară murdărit de un ruj străvechi. Există cineva care să nu cunoască acel gust de ardei copți, mâncați cu lăcomie și vomitați, zece minute mai târziu, pe caldarâmul fierbinte al unui mare oraș? Cui îi este dor de el?

57

None citea postarea de pe Facebook exact în momentul în care învățătoarea Carinei îl suna cu insistență. În câteva minute trebuia să intre în emisie, cu toate că i-ar fi plăcut să rumege pe-ndelete ceea ce scrisese Li Zeta și, în același timp, se simțea somat să răspundă învățătoarei, care nu-l sunase niciodată până acum.

Când intră în școală, era deja pus la curent. Toată familia, de fapt, cunoștea ce se întâmplase. Carina stătea pe coridor, aninată de mâna Getei, care voia neapărat s-o ia acasă pentru restul zilei.

Avea zâmbetul ei lung, iar ochiul drept i se făcuse cioburi. „Ce s-a-ntâmplat Carina? Tu ești vinovată? Spune-i adevărul lui tati...", șopti None, conștient de faptul că vocea lui nu conținea niciun interes autentic pentru întrebare. Fărâmele sticloase din ochiul Carinei străluciră intens, apoi ea îi răspunse, în timp ce vârful nasului i se lumina ca al acelui Derbedeu din mintea lui, purtător de haină neagră și de șiș: „nu, tati, n-am făcut nimic!".

„Și-au bătut joc de copil", îl informă Geta, cu vocea ei cea mai supărată. „Trebuie să intri în putorile ălea, măi, None, nu se poate să maltrateze copilul! L-au căutat și-n chiloți! Păi, e posibil?! Mai ales cotrofelnița aia de învățătoare!" Carina confirmă aproape cu bucurie: „m-a căutat Doamna!".

În alte împrejurări, faptul că îi fusese percheziționat copilul l-ar fi pus pe jar. Or, în ziua aceea de sfârșit de octombrie, când cuvintele Li Zetei încă nu se conturaseră în minte, o ploaie de pixeli aurii îi asalta carnea creierului.

Învățătoarea, așezată pe un fotoliu din cabinetul directoral, îl puse pe scurt la curent. Carina furase stickul unui coleg. Iar păgubitul nu era oricine, ci băiatul manelistului.

„De unde știți că fiica mea l-a luat?“ „Băiatul susține că i l-a smuls din mână. Erau numai ei doi în clasă, iar eu însămi am văzut de pe coridor că fetița s-a repezit la el. Când am ajuns lângă ei, este adevărat, obiectul băiatului dispăruse. Era un USB în formă de omuleț, care, spun părinții, ar fi avut și niște diamante pe el.“ None și învățătoarea se priviră cu același gând, dar niciunul nu-și exprimă opinia despre gusturile manelistului. „Pe el“, continuă femeia, „băiatul își ținea teme, cărți, jocuri și o sumă de poze, după care părinților le pare cel mai rău“. Lui None îi trecură prin minte vacanțele manelistului la diverse Disneyland-uri, unde se fotografiaseră cu Mickey Mouse-i de cauciuc.

„Și cum de v-ați permis să căutați în lucrurile Carinei? Nu trebuia să mă chemați mai întâi?“ „Ea s-a oferit, domnul Bulgaru!“, se apără învățătoarea, trecându-și palma peste părul tuns periuță. „Carina a spus că nu știe de niciun USB! Și-a scos sacoul și ne-a arătat buzunarele. Apoi am adus-o aici, la doamna directoare, unde ne-am uitat împreună în sacul de cărți.“ None își imagină că o pusese să-și ridice și fusta, iar învățătoarea explică succint: „n-am pus-o să facă nimic din ceea ce nu a vrut! A mai fost de față și doamna Matei, psihologul școlii“. Povestea părea foarte simplă: Carina avusese o altercație cu manelistul junior, în timpul căreia stickul se evaporase. Atunci de ce îl chemaseră pe el? Pentru că asupra ei plana în continuare suspiciunea. Ea îi smulsese totuși obiectul din mână și chiar recunoscuse. Era, desigur, un gadget scump.

„De ce le permiteți să vină cu astfel de obiecte la școală?“ „Pentru că un stick e un obiect util. Evident, n-am avut idee că era cu diamante! În plus, vedeți că trăim în era electronică! Dumneavoastră ce v-ați face dacă v-ar lua cineva telefonul?“ None văzu imediat în minte pagina de Facebook și cuvintele scrise de Li Zeta pe ecranul telefonului său. Apoi spuse, mai mult ca să aibă ultimul cuvânt: „am s-o iau acasă acum și-am să vorbesc cu ea!“.

None ieși pe coridor, însoțit la mică distanță de învățătoare și, aproape în același moment, Carina se repezi spre el, apoi

o îmbrățișă intempestiv pe femeie: „vedeți, Doamna“, spuse ea, „el este tati al meu!“. Învățătoarea era în mod evident stânjenită și, cum se dezlipi de Carina, se încheie la singurul nasture al sacoului ei de catifea reiată. None însuși era mirat de afecțiunea neașteptată a copilului, iar Geta, care de obicei avea ceva de spus, rămăsese și ea deoparte, cu buzele întredeschise.

58

Ajuns acasă, încercă să afle și versiunea Carinei: „e un bou, tati“, îi mărturisi ea, privindu-l pe sub breton. „El a vrut-o! M-a făcut de căcat pentru rabla mea de telefon, ți-am spus, tati, că nimeni nu mai are...“ „Dar cum ai ajuns tu să te repezi la el?“, i-o tăie None. „Cum! El a sărit pe mine!“ „Păi, Doamna spune altceva! Ea era pe coridor și v-a văzut foarte bine!“ „Minte, tati! N-a văzut nimic!“ Ochiul Carinei se adunase ca un strugure zdrobit, fixat direct pe fața lui None. Pe moment nu mai știa ce să-i zică. Bineînțeles, nici învățătoarea nu era monumentul adevărului! Totuși, în relatarea Carinei era ceva foarte putred. „Ai pus tu mâna pe USB-ul copilului ăluia?“ „Nu mai știu! S-ar putea să fi pus, însă nu-mi aduc aminte să-l fi luat...“ None își imagină cum se repezise spre băiatul fandosit al manelistului, care probabil că-i spusese porcării, apoi refăcu în minte scena pe care i-o povestise învățătoarea: Carina i-a smuls stickul, care probabil arăta ca o cheie de yale, și-a ridicat mâna deasupra capului, în timp ce băiatul, înroșit ca un rac, încerca să ajungă la el, mai precis să treacă de cealaltă mână a Carinei, înfiptă în gâtul lui. În următorul moment intervenise învățătoarea, ținându-l pe fiecare de câte un braț, evident, în cazul Carinei, chiar de mâna care ținea obiectul. Însă după primele cuvinte remarcase că în acea mână nu mai era nimic.

„Și-atunci, măi, Carina, ce crezi tu că s-a întâmplat cu el?“ Carina era în mod clar cuprinsă de o veselie pe care abia putea să și-o ascundă. Avea, de fapt, o mulțumire care lui îi amintea de acea femeie asasină pe care, filmând-o pentru știri, o descoperise din alt unghi, într-un confort de erou cu misiunea îndeplinită. Poate că Derbedeul fusese până la urmă un criminal, unul notoriu, care mai zăcea încă într-o

pușcărie din țară. Dacă ar fi dat o căutare pe crimele din ultimii șase ani, cu siguranță ar fi dat peste zâmbetul larg, peste ochiul ca un briliant șlefuit. Crime celebre din ultimii ani! O duzină de pedofili violenți, cămătari, recuperatori și proxeneți i se perindară prin minte. Derbedeul ar putea fi acum un tip chel, cu ochii fierți în alcool, eventual cu o cicatrice babană. Un omuleț devastat, în fața căruia ar fi imposibil de identificat fața șmecheră a Carinei.

Abia după ce repetă întrebarea, fetița catadicsi să răspundă: „nu știu, tati, i-o fi căzut printre bănci și poate l-a luat altcineva după aceea". „Păi, cine să-l ia, dacă erați doar voi doi, apoi învățătoarea?" „Poate ea l-a luat", răspunse Carina, „pe ea n-a dezbrăcat-o nimeni!".

59

None termină filmarea și-și luă la revedere de la Alexandra, în timp ce deschidea telefonul. Citi încă o dată postarea de pe pagina Li Zetei, care între timp adunase o sumă de comentarii. Cu toate că nu făcea nicio referire clară, None se simți vizat în mod indubitabil. Fraza se desfășura perfid, ca un burghiu de oțel: „Un bărbat de onoare nu face sex cu o femeie îndrăgostită de el, fără ca și el să fie îndrăgostit de ea. Nu vorbim aici despre camionagii sau despre marinari. Un bărbat care se respectă nu face așa ceva. Refuză din start o legătură care e umilitoare pentru orice femeie îndrăgostită. Calitatea lui masculină stă tocmai în acest refuz demn. Nu poate s-o transforme în recipient pe femeia care tocmai i-a adus un omagiu".

Urcă la volanul Volkswagenului ca și cum ar fi ieșit dintr-un stup de albine. Era în cuvintele astea un dispreț nedrept, cu atât mai mult cu cât veneau din partea ei. Vorbea ca o ingenuă, când de fapt nu era decât o femeie care-i făcuse sex oral! Cine se credea? Maria Magdalena? O dorise, este adevărat, însă fără scânteia aia, care face diferența! None își aminti ochii rotunzi ai Li Zetei și paranteza care îi lumina obrazul. Îi părea rău după ea. Dar n-o iubea. O dorea numai pe ea. Însă nu s-ar fi însurat cu ea. Nici măcar dacă ar fi fost liber. Ar fi vrut ca ea să-l sune în acel moment. Și-ar fi sacrificat imediat două ore din acea seară dacă ea l-ar fi sunat. Însă sub niciun motiv n-ar fi sunat-o el. Nu era de onoare! În ochii ei era un bărbat de rahat, la fel ca Derbedeul, care își aruncase copilul! Ori el era tocmai cineva care culesese acel copil și ar fi vrut ca ea să știe acest lucru!

Intră pe Facebook și-și făcu un cont sub numele Nabucodonosor12. Apoi scrise la repezeală un comentariu. În

mod vag, voia ca ea să-l recunoască. Însă, în același timp, era mult mai confortabil să nu știe nimeni că el ia parte la chestii de genul ăsta, mai ales că în atâtea rânduri îi disprețuise pe cei care pierdeau timpul cu rețelele de socializare. Încercă să fie cât mai impersonal și până la urmă scrise un comentariu lung. Punctul de vedere al Li Zetei era naiv: în viziunea lui, oamenii fac de cele mai multe ori doar sex, numai că femeile, mai ales cele de o labilă moralitate, n-o recunosc!

Părerile erau destul de împărțite, iar None realiză că, deși nimeni nu era sută la sută convins de afirmația Li Zetei, cei mai mulți sperau ca ea să aibă dreptate. Inclusiv el. Totuși, un șobolan flămând îi urca prin artere.

În seara aia intră de mai multe ori pe pagina Li Zetei, luându-și diferite identități. Ar fi vrut ca ea să-și retragă cuvintele. Ori măcar să răspundă ceva. Scrisese și fugise.

În sufrageria familiei, discuția despre stickul manelistului junior căzu în umbră, pentru că None era preocupat de laptop. Flori se lăsă la un moment dat peste umărul lui și-l întrebă de formă: „ce faci? Chatuiești pe Facebook?“. Iar Carina alergă spre bucătărie: „buni, buni, tati freacă Facebookul!“.

Un timp se refugie în baie, iar a doua zi se trezi cu noaptea în cap și plecă de-acasă.

60

La primele ore ale dimineții, Bucureștiul e mort. Mai ales pe arterele principale nu e nimic deschis, în afară de non-stopuri. None intră într-un OMV, pe Griviței. În geamul larg bătea încă spuma neagră a nopții.

„Brokerul ăsta a fugit cu banii clienților“, spuse femeia de la bar, în timp ce-i întindea paharul de carton. Din ecranul televizorului priveau plictisiți ochii fugarului. Precis fusese o poză de buletin, făcută cu mulți ani în urmă. „Ce mai contează, de fapt, o mică țeapă de broker“, continuă femeia, „când New Yorkul a fost mătrășit de Uraganul Sandy!“.

None zâmbi fără să spună nimic. Oricum, nici brokerul român și nici uraganul americanilor nu contau pentru el. Avusese o mică zgârietură, pe care Li Zeta i-o cususe cu sârmă. Își aminti prima lor întâlnire, în hotelul din Neptun. Ea îl chemase și tot ea făcuse primul pas. Încercă să-și aducă aminte amănuntele: habar n-avea despre ce vorbiseră. În depărtările minții nu se lumina decât fața lui în oglinda de la baie. Și degetele încleiate de spermă. Nemulțumire și dorință. Cam asta fusese tot. Printre frame-urile care îi tăiau fruntea nu erau însă numai lentilele Li Zetei, ci și alte pupile, dilatate, înecate în gheață verde, doi ochi învechiți din cauza rememorărilor, dar rămași în aceeași poziție arogantă – ochii Siminei. Capitol de referință. Nu avea nevoie să reconstituie toată povestea. Ea fusese de multă vreme convertită, era un sinopsis, arhivat în straturile secrete ale fiecărui neuron, un bob de piper pe care scria cu litere de foc: *singura iubire*. Nu avea nevoie să controleze. Știa cu siguranță că în viața fiecărui om există doar o iubire totală și imposibil de extirpat. Toate celelalte întâlniri nu sunt decât umbre ale ei, consolidate de înțelegeri mature. Simina era femeia indestructibilă

și de neatins, care trăia încă în zonele scânteietoare ale minții lui. Pentru un moment o revăzu întinsă pe patul de acum douăzeci de ani. Zi de vară, în Veronica Micle. El și ea în camera lui, devenită între timp camera Carinei. Pe fereastră se vedea teiul, iar de pe dulapul cu haine zâmbea ironic Van Damme. Îi ținuse ceafa rasă în palme, în timp ce-i căuta răsuflarea, nu aburul mișcător dintre pereții gurii, ci aerul care se plimbase prin alveolele pulmonare, risipit cu pudoare pe nări, acel suflu înfierbântat și carbonic, care îi izbea obrazul și pe care îl mai simte uneori răsucit la rădăcina firelor din barbă. Simina fusese prima lui femeie. O femeie de 30 de secunde, știa, dar singura femeie peste care carnea lui de bărbat tremurase. Treizeci de secunde nemuritoare, dilatate și eroice. Ajuns aici cu amintirile, ca de fiecare dată, îi trecu prin creier fâșâitul perfid, ca de film rupt. Bineînțeles, la cele 30 de secunde se mai adăugau și ochii de sticlă. Doi ochi verzi, blocați într-un dispreț lung. Simina fusese și prima femeie dezamăgită.

Îi era greu să formuleze o idee ani de zile exilată. Dar, din cafeneaua OMV-ului, pe Griviței, în această dimineață de noiembrie, silueta bronzată a Siminei începu să se vadă altfel decât în amintirile lui uzuale. Avea niște sâni minusculi și o privire arogantă. Purta bocanci vara și se tundea soldățește. Cea mai nasoală amintire era că își pusese blugii din două mișcări, lăsându-și lângă piciorul patului micul slip gri. Fără să-l privească, fără să-i vorbească, își pusese pantalonii și se topise. Nu mai vorbise cu el niciodată. Ani nenumărați a trecut pe lângă blocul ei cu inima micșorată. I-a scris. I-a sunat la ușă. S-ar fi lăsat umilit, numai ca s-o mai vadă o dată. Încă îi mai păstrează chiloții, cusuți de el însuși în perna unui scaun din sufragerie.

Prin geamuri începea să se vadă cerul și să se ghicească siluetele mașinilor. Trebuia să recunoască, măcar în acest minut de tihnă, ca unic client al cafenelei, că dintre toate femeile, numai pe Li Zeta n-o dezamăgise. Cel puțin, nu sexual. Ce îi reproșa ea era însă cu mult mai amar decât chiar faptul crud de-a avea o sculă agonică. În toate aceste

câteva întâlniri, risipite de-a lungul a patru luni, el se dovedise a fi un bărbat fără onoare! Acuzația asta arăta ca o chestie destul de medievală! În timp ce pe posturile de televiziune se dau violuri în direct, Li Zeta se plânge că el a abuzat de-o femeie îndrăgostită! Dacă știai că nu mă iubești, de ce n-ai stat în banca ta? Întors în camera de hotel, lângă silueta ei de-atunci, se văzu imediat sărind arc în picioare. În timp ce ea îi descheia pantalonii, el aluneca de pe canapeaua vărgată, scurgându-se pe sub brațele ei și spunând cu eleganță *nu, mulțumesc!*

Sângele căpătase viteză, probabil și sub impulsul cafelei, iar din fibrele mișcătoare ale cărnii i se desfăcură mici flori de salcâm. O dorea. Era atras de ea într-un mod irezistibil. Cu acest gând capitulativ, deschise telefonul și intră pe Facebook. Trebuia neapărat să-i scrie ceva care s-o facă să-și regrete cuvintele.

61

Câteva ore mai târziu, Li Zeta descoperi comentariul, care suna destul de pătimaș. Din prima clipă se gândi la None. De fapt, de la apariția în pagina ei, o frapase numele. În câteva ocazii îl auzise invocându-l pe Nabucodonosor, care era un fel de sumă a autorității: „de unde vrei să știu eu? Doar nu sunt Nabucodonosor!". Putea să fie doar o întâmplare. Însă, mai existau și alte indicii. În primul rând, o expresie, de dureroasă amintire, o ducea direct spre None: „ceea ce spui tu aici", scria Nabucodonosor, „seamănă mai curând cu o atracție, poate chiar una care ar avea potențial mare de a deveni o legătură serioasă". Dar ea nu spusese nimic despre o poveste anume. Fraza ei era doar o afirmație despre bărbații fără onoare. În mod evident, Nabucodonosor intra în zona din spatele textului. În plus, folosea aceleași cuvinte ca în ziua despărțirii lor. Atracție! Un cuvânt ca un ciob de sticlă. De altfel, tot comentariul purta însemnele lingvistice ale lui None, care făcea elogiul relațiilor *fără obligații și fără așteptări*, ca fiind un mod foarte *cinstit* de a te *implica*. Cu alte cuvinte, mă faci fără onoare, când eu am fost întruchiparea corectitudinii! Mai onest de-așa nici nu e posibil! Iar argumentul principal era și el notat printr-o expresie marca None: sunt situații când, deși femeia e atrăgătoare, pur și simplu nu ți se aprinde beculețul! Li Zeta lăsă tableta din mână și căută din ochi o țigară. Fuma rar și, bineînțeles, nu cumpăra țigări. În cele din urmă se mulțumi cu un măr, ciugulit deasupra ecranului, unde cuvintele presupusului None, devenit Nabucodonosor, își deschiseră mai departe porți văzute numai de ea.

Declarația lui atât de tranșantă, comparația cu *beculețul* ăla, care făcea, de asemenea, parte din limbajul lui, se

transformaseră într-un fierăstrău de oțel. N-o iubise, dar se implicase din generozitate! Ca și cum ar fi fost un fel de gigolo, galant și gratuit!

Obrazul Li Zetei se lumină într-un arc de cerc. Ce era atât de special la acest nemernic, care n-o voia? Impresia că se află conectată la mintea lui. Că milioanele de ființe gazoase, fantome ale lui None, se bulucesc s-o înștiințeze despre fiecare dorință pe care el poate n-o formulase niciodată. Totul, absolut totul vine din minte, din suferința de a te ști refuzat. Li Zeta se simțea ca un prezervativ folosit și aruncat la gunoi, dar care, în ciuda tuturor evidențelor, se așteaptă ca cineva să-l curețe și să-l pună înapoi în cutie!

Suferința de a nu fi iubit este mai intensă decât forța celei mai grandioase iubiri.

Sub text se adunaseră 40 de comentarii despre iubire, sex și onoare. Cineva scrisese cu două minute în urmă: „a fi alături de familie poate să fie în multe cazuri mai imoral decât să te dezbraci în piața centrală".

Între amor și Obama

În mod întâmplător, însuși prim-ministrul citi pagina Li Zetei. „Un bărbat de onoare nu face sex cu o femeie îndrăgostită de el, fără ca și el să fie îndrăgostit de ea." Era un principiu frumos. Mai ales amestecul marinarilor în partea urâtă a poveștii îl unse la inimă. Iar gândul că Li Zeta îl trecuse și pe el în lista simpatiilor îl făcu să fie întru totul de acord cu postarea. Printre comentatori se afla și Mămica la două albăstrele, care plantase un mic icon zâmbăreț. Avea activitate intensă Mămica! Și circula de la un grup la altul, interesată de subiecte diverse. În altă parte se discuta despre adevăr și despre Platon, iar Mămica își dădea cu părerea: „Adevărul nu contează decât dacă faci ceva cu el! Altfel, doar să-l spui ca să te dai mare la alții, credeți-mă, n-aduce niciun folos!". Mămica făcuse liceul, cum se și lăuda într-o scrisoare. Poate chiar și-o facultate. Premierul și-o imagină alergând printr-o fabrică socialistă. Apoi se gândi că poate în '90 trecuse la negoțul de tarabă, iar acum avea suficienți bani ca să stea pe net și să emită panseuri despre adevăr. Era cam neverosimil ca să se fi îmbogățit fără să dea o mare țeapă. Cel mai probabil, Mămica era pensionară și-avea niște copii care trăgeau din greu. Într-o discuție despre Obama era destul de fermă: „la americani cam fiecare președinte stă 8 ani, ca și la noi".

Ascultând cu o ureche raportul consilierului, premierul verifică dacă pe români îi interesa realegerea lui Obama. Pe primul loc era *Times New Roman*, cu chestii de genul „Uraganul Sandy a ținut să-l felicite personal pe Obama". Apoi urmau bancuri despre toate vedetele mai colorate din showbizul românesc, devenite ad hoc rudele lui Obama. Câteva pagini de comentarii la mișto îl făcură să zâmbească. Dacă n-ar fi cu piratul, tipii ar fi chiar buni.

62

În săptămânile care urmară, None respiră ca de sub un celofan. Ajungea la televiziune și punea mâinile pe cameră, aprobând-o pe Alexandra din priviri. Erau ceasuri întregi în care nu scotea nicio vorbă. Când termina programul, trecea prin câteva cafenele sau se plimba cu mașina până în Tunari și înapoi. Știa că Li Zeta se întorsese, dar nu avea de gând s-o sune. Își ținea telefonul pe *mute* și nu răspundea la niciun apel. Nici măcar învățătoarei, care insista ca el să se întâlnească într-o zi cu manelistul. Omul se simțea jefuit și amenințase că îl dă în judecată. USB-ul nu avea cum să dispară pur și simplu. Fiica lui știa unde îl pusese! Mai cu seamă că încă doi copii susțineau că văzuseră de pe coridor cum pusese Carina mâna pe acel obiect.

Și Flori era convinsă că le ascundea ceva. Nu se poate să nu știi ce s-a întâmplat cu stickul ăla dacă era în mâna ta!

None privea cu ochi înțelegători și mormăia din când în când, ceea ce alarmă oarecum familia. Mai ales pe Geta, care era plină de întrebări. Însă el ajungea acasă și spunea aceleași două propoziții: „sunt obosit! Vorbim mâine“. Ca a doua zi să plece aproape pe furiș. Nici măcar la Obama nu vru să se uite. „Tot globul așteaptă, None“, îl avertiză maică-sa. „Trebuie să vedem dacă câștigă!“

Când nu filma, bătea străzile unui București care părea devastat. Prin centrele comerciale se înmulțiseră vitrinele pe care scria *spațiu de închiriat*, iar pe arterele principale, unde anii trecuți fuseseră case de schimb valutar, acum erau covrigării. Un aer de sfârșit plutea peste lume. Englezii ieșiseră pe străzi, grecii și italienii erau în faliment. Rătăcitul prin oraș îl făcea să se gândească la destinul general, ca să se

consoleze cu gândul că erau chestii cu mult mai nasoale decât nefericirea lui. Într-o zi trecu iarăși prin Piața Alba Iulia și-și aminti de întâlnirea cu detectiva. Poate că în cuvintele ei exista un oarecare adevăr. De fapt, de ce voia să știe cine erau părinții Carinei? În fond, nu ei i-au pus-o în brațe! Ci el a vrut să fie altcineva. Un tătic. Cuvântul îl făcu să zâmbească.

None își aduse aminte de tatăl lui, aprodul Șerban, și de pasiunea pentru Jegu. Până la urmă, fusese curajos și-și trăise viața. Nu mai avea cum să-l întrebe dacă fusese și mulțumit. De fapt, nici nu conta acel minunat apogeu al ultimului moment. Ultima instanță a ce? Contează pur și simplu mulțumirea din timpul, și nu de la finele unei vieți. Or, el nu fusese nefericit. Nu până acum.

Flori observase, cu siguranță, că nu era în regulă. Totuși, nu părea scandalizată. De când își ținea telefonul pe *mute*, parcă nici nu-l mai suna atât de des. Doar Geta mai punea gura pe el.

Situația se lungi timp de două săptămâni. Era apăsat de tristețe, dar se simțea în același timp liber. Li Zeta ieșise pe un post de televiziune și părea cu totul schimbată. Părul scurt și fața cam suptă o făceau mai simpatică. În fiecare dimineață, None deschidea pagina ei de Facebook, ca să vadă ce face, și găsea poze care i se păreau făcute special pentru el. Într-una stătea aplecată asupra telefonului și avu iluzia că forma numărul lui. Apoi găsi fotografii cu străzi și locuri, care îi arătau parcă un traseu al întâlnirilor trecute. Ar fi vrut s-o vadă și îi era în același timp frică s-o întâlnească, iar ea să-i spună din nou că nu fusese un bărbat de onoare. Se simțea ca un violator, într-o fotografie alb-negru, peste care cineva trasase două linii roșii, încrucișate.

După un weekend interminabil, în care vorbiseră numai despre stickul manelistului, intră în studio și dădu cu ochii de ea.

63

Întâlnirea cu Li Zeta îl îngheță instantaneu. Își imaginase în multe rânduri cum va fi, dar niciodată așa. Erau ca doi străini și cu toate astea conectați într-un mod subtil. Cu siguranță c-ar fi murit dacă ea trecea pe lângă el fără să-i vorbească, în schimb nu era în stare nici măcar s-o salute. Nu se văzuseră de două luni.

„O să facem un interviu cu Li Zeta", anunță Alexandra, iar vocea ei îl repuse în formă, dându-i puterea s-o aprobe baritonal. Clipe lungi nimeni nu mai spuse nimic, apoi None o întrebă pe Li Zeta cum fusese în turneu, simțind în același timp uluirea de pe fața Alexandrei.

Pe fotoliul intervievaților, picioarele Li Zetei își schimbară poziția, apoi răspunse că a fost OK, fără să dea amănunte. Părea destinsă, lipsită de orice preocupări, iar pe None acest lucru îl întristă brusc, aducându-i aminte că de fapt îl disprețuia. „Dacă astăzi e luni", spuse el, fără să se teamă c-o va șoca pe Alexandra cu atâta chef de vorbit, „înseamnă că tragem pentru emisiunea de joi, nu-i așa?".

Cineva aduse niște cafele în pahare de plastic, iar None urmări degetele cântăreței care pipăiau discret nervurile paharului. „Când începem?", se interesă ea, iar Alexandra începu dialogul de pregătire: „mai întâi, vorbim puțin despre Roma, nu-i așa? Ți-ai pus o dorință la fântâna aia de-o arată prin filme?". Li Zeta îi aruncă o privire care îl făcu să se arate foarte preocupat de camera video, imaginându-și imediat cum ea stătuse aplecată deasupra apei, rugându-se poate ca el s-o iubească. „Mi-am pus, bineînțeles, însă dorințele sunt secrete!" Câteva minute, Alexandra povesti un film despre Fontana di Trevi. Lui None discuția despre Roma i se părea dublată de amintiri fericite, care nu-l includeau.

Apoi începură, în fine, să filmeze. Abia acum îi vedea adevăratele schimbări înregistrate fizic. În mod sigur făcuse sex! Doar sex! Cu un bărbat fără onoare, care nu era îndrăgostit de ea! Pe față i se așezase ceva tihnit, plus un bronz de octombrie, încât pielea arăta ca o caramea de pe vremuri, suptă pe jumătate. Discul luminos, îngropat în carnea obrazului, cuprindea și un pic de amărăciune. Poate regretul unei despărțiri temporare. Cu toate că povestea despre numărul de spectatori și localitățile prin care cântase, el vedea, dincolo de fața ei, suite de bărbați masivi, care ridicau mâinile spre scenă, exact ca în clipul de pe net. Făcuse sex în fiecare seară sau măcar după fiecare concert. Sex vomitat apoi pe trotuarul încă încălzit de soarele de octombrie. Bărbați supli, cu scule de cel puțin 18 centimetri îi trecură prin minte. Nu. Astea sunt aberații care populează creierul oricărui bărbat interesat momentan de o femeie. O altă imagine îl traversă, pur și simplu, cuprinsă de flăcări: un italian o ceruse de nevastă. Inelul se rostogoli pe parchet, făcându-l să tresară, însă imediat realiză că totul se petrecea doar în mintea lui.

Li Zeta îl examina, la rândul ei, cu privirea căzută, într-un mod care i se păru la început arogant. Apoi, pe măsură ce răspundea întrebărilor, iar vocea umplea spațiul mic al studioului lor, improvizat într-un apartament, None observă un fel de căldură, o emoție care îi era adresată doar lui. Cu toate că vorbea la trei metri distanță, părea gata să se transforme într-un val și s-o ia direct către el. La un moment dat spuse că deși turneul fusese un succes, totuși uneori, mai ales seara, i se făcea dor de București. None își aduse aminte de serile în care se gândise la ea. Ce făcuse ea în acele seri? Scrisese pe Facebook. Își arătase disprețul față de el. Poate că încercase să-l uite.

După interviu, Li Zeta îi trecu pe lângă umăr, lăsând în urmă un parfum cunoscut. Totuși, nu părea interesată de o eventuală întâlnire, pe care, de altfel, el nici nu i-o propusese. De aceea telefonul ei îl luă prin surprindere.

64

Li Zeta a așteptat întâlnirea cu None timp de o săptămână. Mai întâi a sunat-o pe Alexandra. Direct. Fără ajutorul managerului, care oricum nu avea pe listă o televiziune cu audiență obscură. Cum nu putea să se intereseze de None, discuția se lungi mult, până când găsi momentul să întrebe cu ce operator mai lucra. Activitățile cosmetice din weekend o ajutară să suporte două zile lungi, iar luni se trezi cu noaptea în cap. Nicio bluză nu se potrivea cu momentul pe care îl considera capital. În cele din urmă se îmbrăcă într-o rochie bej, care părea făcută din molii presate.

Ajunse la mica televiziune cu mult înainte de ora stabilită și aproape un sfert de oră butonă telefonul în curte.

Abia după ce își potrivi șoldurile în fotoliu își recăpătă o parte din siguranța pierdută. Cu picioarele puse unul peste altul și spatele lipit de spătar, se simțea pregătită ca pentru război. Trei înțepături mici o anunțară că None parcase în curte, iar, înainte ca el să intre pe ușa studioului, încăperea fu asaltată de o armată de foc.

Cele două luni îl transformaseră radical. Exista în noua lui față ceva intens, iar ea își imagină că viața lui se schimbase în bine. Poate că, după „aventura“ cu ea, se reîndrăgostise de nevastă, cum se întâmplă. Își aminti că None era un bărbat însurat și cu un copil. În weekendul care trecuse pentru ea cu ore de cosmetică și coafor, el alergase prin parcuri de distracții ori la diferite petreceri de familie, unde oamenii cu copii se adună să bea bere în urletele copiilor lor. În mod evident, None nu avusese idee că o va întâlni în acea dimineață. Era surprins, fără a fi însă emoționat. Întrebarea lui, despre turneu, venea de la un om jovial și politicos. Îi examină tricoul proaspăt spălat și observă șnurul

negru. Ce putea să fie? Un medalion? Cu siguranță un cadou de la altă femeie. Poate că avea deja altă amantă atunci când o cunoscuse pe ea.

Apoi, pe măsură ce vorbea despre Roma, îi surprinse privirea, acea privire care cerea. Stătea aplecat peste cameră, iar genele, a căror lungime abia acum o remarcase, băteau cu intermitență arcada. Între ei erau trei metri distanță, însă în urechea Li Zetei se strecura indubitabil un suspin numai ei cunoscut. Stăteau față în față, într-un mic studio, și nu mai era nici urmă din aerul care ar fi trebuit să umple distanța.

Totuși, la plecare, el nu-i spuse nimic.

Un timp, Li Zeta așteptă în mașină, convinsă că va veni după ea. Iar după exact zece minute scoase telefonul din geantă și sună lung.

Nu-i răspunse nici la al patrulea semnal, însă când îl văzu alergând în curte, își dădu seama că voia să vorbească în tihnă. Nu i-ar fi plăcut ca el să știe că stătea încă în fața studioului, așa că își luă tălpășița cu o viteză de melc.

În difuzorul telefonului vocea lui transmitea un pic de emoție. Ca să nu se răzgândească, Li Zeta intră direct în subiect, anunțându-l că ar vrea să se vadă, iar el se interesă când. De exemplu, după-amiază, eventual, după cinci!

Discuția fu scurtă, însă nu avu timp să regrete. Cum închise, o sună el. Era mai bine să amâne cu o zi întâlnirea. O părere de rău îi tăie orice replică, cu excepția unui mic bombănit. Probabil își dădu seama, fiindcă imediat o întrebă dacă se distrase la Roma. Un timp vorbiră diverse lucruri, fără ca Li Zeta să mai fie atentă. În minte nu se întindea decât ziua de astăzi, care i se părea fără țel.

Abia când ajunse acasă începu să regrete că îl sunase. Nu avea niciun chef să se vadă marți, care era întotdeauna o zi de rahat. În camera largă se lăsase răcoare, iar în jur toate obiectele păreau moarte. Deschise telefonul și scrise fără grabă un mesaj în care amână întâlnirea pentru miercuri la prânz.

65

Telefonul Li Zetei îl luă cu totul prin surprindere, mai ales că nu plecase de nici zece minute. Într-o clipă fu în curte, unde răspunse un pic cam precipitat. Bineînțeles că voia s-o vadă. Convorbirea dură mai puțin de-un minut și, imediat ce închise, se umplu de regrete. Curtea era pustie, iar în stradă se depărta o mașină.

None apăsă din nou pe numele Li Zetei. Nu-i venea s-o întrebe dacă îi fusese cumva dor de el. Dar, pentru că sunase, îi propuse să se vadă a doua zi, mai devreme. Ora cinci însemna doar o oră, căci, de regulă, pe la șase ar fi trebuit să ajungă acasă. În plus, azi nici nu avea când să se pregătească: să facă un duș, să-și caute o cămașă, eventual să scape de pilozități și așa mai departe. Îl arse regretul, amintindu-și că Li Zeta oricum nu voia numai sex. Însă deja ea acceptase o întâlnire pe a doua zi, care era marți. Întotdeauna marțea îi mergea prost. Ca să-și ascundă amărăciunea o întrebă cum fusese de fapt la Roma. Timp de câteva minute vorbiră despre ce făcuseră între timp. Evident, None se lăudă cu filmarea pentru Guvern. Apoi ea schimbă vorba. „Între noi a crescut cam multă tristețe și-aș vrea s-o risipim într-un fel...“ „Exact asta cred și eu“, se grăbi el să recunoască. În curtea studioului plutea o lumină cețoasă, iar None își aminti că e deja luna noiembrie. Timpul scurs fără Li Zeta devenise acum un fel de gumă mestecată și lipită sub masă.

După jumătate de oră îi veni însă un SMS, prin care întâlnirea lor se amâna pentru miercuri. Da, ziua de miercuri era cea mai bună. Avea timp să-și cumpere și-o cămașă.

Toată ziua de luni se duse cu pregătiri. Pe la prânz deja era liber și, ca niciodată, plecă direct acasă. Două ceasuri le petrecu în baie, spre marea exasperare a Getei, care îi

bătu de două ori în ușă, întrebându-l dacă nu-i era cumva foame. Apoi urcă în mașină și se opri într-un supermarket, la raionul de lenjerie. Chiloții de bumbac alb îi aminteau de spitale. Pipăi țesătura neagră a mai multor perechi și în cele din urmă își alese unii deosebit de subțiri. Betelia, străbătută de două dungi verzi, i se păru destul de cochetă. Apoi aruncă în coș și câteva perechi de ciorapi. Evident, nici pantofii nu-i plăceau, dar pentru o cumpărătură așa de însemnată trebuia să se consulte cu Flori. Cu numai două luni în urmă, un astfel de gând, care ducea în linie dreaptă de la Li Zeta spre Flori, i-ar fi ars creierul. De data aceasta, mintea lui refuza să se gândească la orice aspect legat de principii morale. Era un om, un bărbat interesat de o femeie. De o singură femeie. Și-atât.

66

În același timp, Flori făcea și ea cumpărături într-un alt supermarket. Îl sunase pe None încă de pe la prânz, însă telefonul lui părea părăsit într-o grotă. În ultimul timp, el fusese cu mintea aiurea și toate încercările ei de a-i atrage atenția se dovediseră fără efect. Era nu numai preocupat, ci chiar apatic și, uneori, de-o tristețe care o atingea și pe ea. Rămăseseră doar câteva zile până la plecare și, cu toate acestea, el nu părea afectat de ruptură. Flori semnase contractul pentru o clinică din Elveția și, timp de șase luni, aveau să fie despărțiți. În mod neașteptat, nici ei nu-i părea rău. Evident, nu-i venea ușor să schimbe Bucureștiul cu o stațiune montană despre care nu știa absolut nimic. Însă sufrageria mohorâtă începuse s-o apese în ultimul timp. Mai ales lucrurile uzate, care erau toate ale soacră-sii. Recunoștea că Geta era cumsecade, însă visul ei nu se reducea la atât, adică să conviețuiască până la adânci bătrânețe. Când trecuse apartamentul pe numele lui None, își închipuise că Geta se va retrage pe undeva, poate într-o garsonieră. De aceea se și grăbise cu adopția, crezând sincer c-o să se schimbe și structura familiei.

În seara aceea Flori și None avură o discuție lungă. În dormitorul cu draperii groase domnea ceva pașnic. „Nu-mi mai place viața asta a noastră, în ultima vreme“, mărturisi Flori. None nu păru surprins, ci o aprobă. „Toate lucrurile“, spuse ea, „au cam luat-o la vale: ziarele au dispărut, politicienii sunt din ce în ce mai escroci și nu mai găsești un om de încredere. Ai auzit că au fost arestați niște bancheri care aveau o rețea mafiotă?“.

None nu era la curent și cât îi povesti Flori despre bancherii șarlatani, el păru preocupat de dulapul alb, pe care îl montase anul trecut.

„Ce-ai zice s-o tăiem noi din țară?“ Spre surprinderea ei, None nu era amator de o astfel de schimbare, însă îl auzi, pentru prima oară, aducând în discuție o problemă la care și ea se gândise în mare secret: „dacă s-ar întâmpla ceva cu mine, de exemplu, să mor, ce-ai face în privința Carinei?“. Flori se văzu cu fetița de mână prin munții elvețieni și recunoscu în sinea ei că nu din direcția asta văzuse situația. Își imaginase ceva, însă o vedea pe Carina rămasă alături de None, mai precis, lângă Geta, care se și zbătuse, de altfel, ca s-o adopte. Ea, singură, cu un copil, care, orișicât, nici măcar nu era al ei... i se părea ceva monstruos. Totuși, nu-i prezentă lui None toată ideea, ci spuse repede un „Doamne ferește, None, sper că nu ești bolnav!“.

Sub pledul tras până sub bărbie, părea vulnerabil și de-a dreptul pierdut, încât încercă să compare acești obraji adânciți cu ceea ce None fusese nu mai departe de-acum câteva luni. În iunie, de exemplu, când stăteau tolăniți pe plajele din Albena, părea un bărbat fără griji. După ce veniseră din concediu, poate în mijlocul verii, gustase, cu siguranță, din ceva destul de amar. Oricât s-ar fi gândit însă, oricum ar fi sucit toată mohoreala lui și mai ales lungile momente de absență și de oboseală, toate drumurile duceau numai spre o femeie. Poate chiar cântăreața aia sau cineva similar.

Bună parte din noaptea de luni către marți, Flori se gândi cum ar fi fără None. Desigur, îi plăcea să se știe femeie măritată. Însă viața alături de el nu semăna câtuși de puțin cu ceea ce visase cândva. Dar dacă și-ar găsi pe altcineva în Elveția, de exemplu? Flori văzu un fes roșu alunecând pe fâșia lânoasă a unei pârtii elvețiene și adormi aproape instantaneu.

67

În dimineața de marți, None intră într-o emoție fără margini, pe care o puse imediat pe seama faptului că nu mai avea decât o singură zi până la întâlnirea cu Li Zeta. Pielea feței, trecută pe sub lamă, căpătase câteva puncte sângerii și, într-un exces de zel, își acoperi obrajii cu cremă Nivea. Apoi mai trase o dată cu lama, până când tenul deveni curat și moale ca peticul de șters ochelarii. After shave-ul nu era cine știe ce, totuși își dădu în exces. Dacă repeta și mâine același tratament, începea să arate a stripper.

Cu toate că din bucătărie venea miros de cafea, evită întâlnirea cu Geta și aproape țâșni pe ușa apartamentului.

Mai întâi se opri la o cafenea de pe drum și, cât își bău cafeaua, reciti SMS-ul Li Zetei. Prin corpul lui, pe sub piele, la rădăcina firelor de păr se plimba un curent epileptic, ca și cum și-ar fi petrecut noaptea în apă gazoasă. Poate că erau niște îngerei trimiși de Li Zeta.

Dimineața și-o petrecu la montaj, iar la prânz se hotărî s-o sune ca să-i amintească de întâlnire. După primul apel legătura se rupse. Neapărat trebuia să coboare în curte. O luă pe lângă studioul cel mare, în care, de regulă, se făceau știrile. În mod curios, tot personalul părea adunat acolo. Printre zecile de capete se vedea ecranul de fond, pus pe Știrile ProTV. None se apropie și aruncă o privire peste canapeaua mozolită de sânge. Era un reportaj despre o crimă, iar câteva secunde mai târziu o văzu pe Li Zeta.

Fusese înjunghiată de 18 ori.

Pe măsură ce aluneca fără țintă, în retină, în celulele ca niște solzi aurii, intră cu brutalitate tot filmul. Zăcea în mijlocul livingului, aceeași încăpere luminată prin patru ferestre, nu departe de canapea. Părul ei, o parte din fostul breton, îi

acoperea tâmpla, iar restul feței părea cufundat într-o baltă de sânge. Urechea, cu o minusculă perlă în lob, umplu tot ecranul, iar prin mintea lui None trecură fugitiv toți cameramanii de pe Pro. Unul din ei fusese atras tocmai de urechea pe care el nici nu-și mai amintea dacă o sărutase.

Deși avusese impresia de alunecare în gol, de fapt rămase neclintit mai multe minute. Stătea încă în ușă, când grupul se risipi pe lângă el. Pe obrajii Alexandrei curgeau două șiruri, iar nasul era ascuns într-un șervețel de hârtie.

„Hai, None, să montăm interviul ăla, care se pare că a fost ultimul ei interviu."

Pe ecranul televizorului treceau alte știri, iar încăperea se golise de lume. None își dădu seama că strângea încă în mână telefonul și un ciorchine de lacrimi îi coborî până-n gât.

68

În primele ore nu se dezlipi de montaj. Cu toate că încremenise peste umărul unui puști, care făcea de zor editarea, nu manifesta niciun interes să-și schimbe programul. Li Zeta vorbea pe ecran, multiplicată cu fiecare reluare. Iar în același timp neuronii lui erau fulgerați în răstimpuri, pe măsură ce revedea în memorie fața întinsă în băltoaca de sânge. Luni. Ziua de luni îi străpunse aorta, cuibărindu-se în ventriculul stâng. Cum ar fi fost dacă se ducea luni? Cum ar fi fost dacă măcar în dimineața asta ar fi accelerat spre Tunari? În loc să fi stat în cafenea cu telefonul în mână! Între miile de Li Zete, care mai trăiau încă în memoria lui, nu vedea clar decât fața amară, care continua să-l întrebe: *atunci ce cauți aici?* Apoi fruntea ei pe fundalul unei ferestre din suburbii.

Când Alexandra îl rugă s-o ducă acasă, None se execută fără să se codească. „După întâmplări de-astea", îi spuse ea, „mă întreb dacă merită să mai faci ceva!". Alexandra îl obligă un moment s-o privească. Lângă tâmpla ei se închega vag fața Li Zetei. „Mă refer la chestii de genul familie, idealuri, cariere de rahat, de exemplu. Mai ales fapte umanitare! Măcar de-am fi în stare să facem ceva pentru noi!"

Cuvintele ei se transformară repede într-un bâzâit, iar când coborî din mașină, None acceleră fără să-și ia la revedere.

Cu toate că se îndrepta spre casă, știa că nu e în stare să deschidă ușa din Veronica Micle. Mami, buni și copilul. Peste cele trei fețe crescură, mai întâi, grimasa, apoi ochii rotunzi ai Li Zetei.

Când ajunse la Piața Victoriei, luă rondul, apoi se băgă din nou în bulevard. Aproape se înserase, iar felinarele de pe Catargiu arătau ca niște sufletele de crini.

Jumătate de oră se gândi la Li Zeta ca și cum ea ar mai fi fost vie. În mod ciudat, continua să aibă sentimentul unei legături care-i ardea tiroida. O văzuse moartă, dar ajungeau încă până la el palpitațiile inimii ei. Pentru o scânteie de timp, își aminti că n-o iubea, dar gândul sfârâi ca un scurtcircuit.

Cum ieși din București, opri la primul motel și ceru o cameră cu wireless.

Se aruncă pe pat, fără să se descalțe, și deschise telefonul. Evident, ignoră apelurile care se adunaseră, iar gândul că peste două zile Flori trebuia dusă la aeroport i se păru o picătură uscată de gem de pe mâneca tricoului său. Cu o mână scotoci prin sac după țigări. Însă acestea păreau intrate-n pământ. Printre alte mărunțișuri adunate acolo de-o săptămână, descoperi și cumpărăturile de ieri. Chiloții negri, pe care îi alesese cu atâta atenție, acum deveniseră niște lucruri de mort. Îi despachetă și, fără să se uite exact unde-i pune, le dădu drumul pe noptieră. Apoi își găsi în sfârșit pachetul de Marlboro.

Pe site-urile de știri, moartea Li Zetei ocupa primul loc. None adună fără grabă informațiile existente, aproape refuzând să privească poza, cam aceeași, luată de pe Mediafax. Fusese ucisă în acea dimineață, în plină zi, o oră-două înainte de prânz. Când el o sunase, ea era deja moartă. O turmă de tauri năvăliră în el. Dădu o căutare pe „telefon“ și află că nu fusese găsit. Criminalul ținuse în mână acel telefon exact când el o suna. Se văzu cu telefonul pe masă, iar câțiva kilometri mai încolo, cineva, care deja o ucisese pe Li Zeta, strângea în mână telefonul ei de ultimă generație. Ziaristul era de părere că ucigașul era de fapt un tip venit la furat, iar un comentator al articolului, care probabil prinsese ideea, susținea că văzuse niște drogați prin cartier, cam la ora fatală. „De altfel“, scria un alt cititor, „cine ar da de 18 ori cu un cuțit de bucătărie? Doar cineva speriat, dement sau... gelos“. Acest din urmă cuvânt îl făcu să tresară. Dintr-o altă relatare, află că o găsise managerul ei. Vasăzică din cauza lui amânase întâlnirea de marți! Dar dacă el era criminalul?

Un curent subțirel străbătu camera de hotel, iar None își pipăi șnurul de la gât, până ajunse la medalionul scalar. Pe măsură ce citea, dând paginile cu un deget, cu cealaltă mână încerca să se debaraseze de colierul care devenise cel mai ostil obiect.

Într-o fotografie cu rezoluție foarte bună, managerul Li Zetei arăta ca un urs căruia tocmai îi spărsese cineva fața. None examină cu atenție ochii bărbatului și își dădu seama că plânsese. Poate că și el o iubea.

Aproape de miezul nopții, după ce perindase toate site-urile de știri, îi trimise un SMS lui Flori că nu mai vine acasă, apoi scoase bateria din telefon.

O legătură subțire

Moartea Li Zetei îl afectă prin surpriză. De-abia auzise de ea și deja se și dusese. Premierul ceru informații despre crima din Tunari, apoi îi spuse fetei care se ocupa de pagina lui de Facebook să scrie ceva pe tema aceasta. Mămica la două albăstrele nu părea preocupată de eveniment. Nu postase nimic și nici nu-i scrisese. De altfel, în ultimele săptămâni nu-i mai trimisese nimic. Printre evenimentele numeroase, care îl asaltau din toate părțile, moartea Li Zetei și tăcerea Mămicii îi luară exact trei minute din viață. Totuși, un suflu parfumat îi atinse tâmpla. Li Zeta lăsase în această lume de pirați și de lupte un fel de întrebare, care, după ce-a fost pusă, chiar dacă toată lumea știe că ar putea s-o ignore, continuă să plutească apăsător multă vreme.

69

A doua zi stătu până seara la studio. Pe toate posturile se vorbea despre crima din cartierul Tunari, și în mod unanim se credea că Li Zeta fusese omorâtă de niște drogați, veniți după jaf. Subiectul ajunsese de interes și printre politicieni, care profitară de ocazie să citeze o postare de pe Facebook, în care Li Zeta își spunea opțiunile politice. None se opri asupra unei poze care înfățișa coroana trimisă de Guvern. Era făcută cu un telefon mobil, pe lângă un umăr negru. Crizantemele albe arătau ca niște pampoane de savarină.

După-amiază ar fi trebuit s-o ducă pe Carina la karate, însă nu se obosi nici măcar să dea telefon. Știa că Flori își face bagajele, dar nici această acțiune nu-i suscita interesul.

Cineva îl anunță că era căutat. Se aștepta ca Flori sau, mai degrabă, Geta să fi venit după el și primul gând fu să-și scoată cât mai repede musafirul la plimbare.

Apucă haina, iar în prag se lovi de obrazul cremos al manelistului. None încercă să se dea ocupat, însă cântărețul îi puse mâna pe braț: „domnul None, am înțeles că ai părere proastă despre manele, tot respectul pentru opinia dumitale! Dar te asigur că n-am venit să vorbim despre muzica mea, ci despre furturi și hoți!". Înainte să rumege cuvintele manelistului, None își aminti că Li Zeta îl cunoștea. Cândva chiar se gândise că i-ar fi putut intra în dormitor, posibilitate care îl făcu acum să se strâmbe. Bărbatul îl privea cu fața încordată, ca înainte de meci, aproape obligându-l să-i arate un scaun.

Minute bune îl ascultă vorbind despre USB-ul dispărut, iar, cu toată antipatia pe care o resimțea față de el, raționamentul i se păru rezonabil. Carina îl luase și probabil îl lăsase să cadă printre bănci sau poate chiar în ghiozdanul

cuiva. Omul dăduse o căruță de bani pe acel obiect și voia să-l recupereze. „Banii nu cresc în pom, domnul None!“

Cu toate că îl asculta cu atenție, în același timp îl zgâria gândul că în căpățâna rotundă, poate chiar prin dreptul vârtejului artistic din creștet, trăiau încă amintiri cu Li Zeta. Fața ei de atunci, hainele, parfumul și cuvintele ei zăceau, absolut inutil, printre amintirile periferice ale cântărețului supărat. I-ar fi plăcut să i le scoată din minte, să le decupeze cu un cuțitaș, fără grabă, amintire cu amintire, lăsând în locul lor stickul pierdut. Se întrebă ce vorbise Li Zeta cu el și, mental, îl revăzu recitând versuri. Poate că de la el luase poemul despre morți putreziți!

„Mai citiți poezii?“, întrebă el, dându-și imediat seama cât de aiurea suna întrebarea. Dar nu-i lăsă timp să se manifeste, ci continuă pe un ton care atinse sensibilitatea cântărețului de manele: „știți, ziua aia în care mi-ați recitat versuri... m-am tot gândit...“. None simțea că i se adună în ochi bancuri de alge, iar dacă fața nedumerită a manelistului s-ar fi transformat într-o bucată de unt, ar fi fost în stare să-i plângă pe umăr, uitându-și măcar pentru o zi disprețul față de muzica lui. „Li Zeta citea poezii“, explică el, iar în obrazul cântărețului de manele se întipări un regret pe care oricine l-ar fi putut considera autentic.

„Ah! Ce întâmplare oribilă!“, spuse el. „Ne-am întâlnit pe la câteva chestii mondene și am rămas cu impresia că era o femeie extrem de retrasă. Nu se băga în nimic. Și nici nu era după bani!“

Opinia manelistului îi făcu foarte bine, exact ca o ușă care se deschidea la timp, ca să împrospăteze aerul dintr-o încăpere aglomerată. Era clar că o văzuse de două-trei ori. Poate că nici nu vorbiseră. Dar pentru None cuvintele lui se transformară pe loc într-un album de imagini, care povesteau cum se mișca Li Zeta printre cântăreții adunați la cine știe ce eveniment. Îi văzu degetele îndoite peste un rever de jachetă, părul fluturat în mers și, mai ales, vocea de-o toleranță totală.

La plecare, cântărețul îi spuse cu oarecare căldură: „erau din Apollinaire. Versurile de-atunci, vreau să zic... Erau despre

amintire. Uneori există emoții care trăiesc mult după moartea cuiva. Chiar mai mult, domnul None, continuă să se dezvolte ca și cum n-ar conta absolut deloc că autorul lor e mort de-o sută de ani!".

„Apollinaire, vasăzică", repetă None, realizând în secret că habar n-avea cine fusese.

70

Cum se despărți de manelist, își luă sacul și porni spre casă. Un moment îi apărură în minte camera de motel și tristețea lui adâncită în fiecare celulă.

Mai avea bani fix pentru un pachet de țigări. Niciodată până acum nu avusese atâta nevoie de bani. Chiar de la primul salariu adusese tot câștigul acasă, mai întâi mamei sale, apoi lui Flori, care știa întotdeauna să-l folosească în modul cel mai just cu putință. Și-o aminti cum făcea economii, ca să aibă concedii ca lumea, și îl cuprinse un val de înduioșare. Flori nu se îndura să-și cumpere ruj ori parfumuri, iar la pizzerie mergeau numai cu vouchere luate de pe net, la jumătate de preț. Nu fuma. Nu-și cumpăra haine scumpe. Își aminti gama de tricouri și blugii decolorați și se simți ca un păduche perfid. Ce-ar fi zis Flori dac-ar fi aflat că el lăsase medalionul scalar la motel? Revăzu noptiera, chiloții cu eticheta încă nedesfăcută și șnurul negru al colierului pe care ea îl cumpărase de pe net, special pentru el.

Cum deschise ușa apartamentului, se lovi de Carina. Femeile nu erau în sufragerie, ceea ce îl încurajă s-o ia aproape pe sus, până în camera ei.

Fetița făcu pași mărunți, împinsă de la spate de None, fără să pună nicio întrebare.

„Stai aici, pe pat“, îi spuse el, „și povestește-mi din nou ce-ai făcut cu USB-ul băiatului ăla!“. „Ce să fac?!“, se miră ea, cu amândoi ochii cuprinși de o ilaritate sfidătoare. „Nu ți-am spus?! De unde vrei să știu eu de rahatu' lu' boul ăla?!“ None examină fața care, evident, i-l aduse în minte și pe derbedeul de taică-său, care se credea șmecher. „I-ai dat drumul undeva, poate că într-un ghiozdan“, reluă el argumentul manelistului. Pe Carina o cuprinse un râs insolent,

dezvoltat pe câteva tonuri: „ce să zic! În ghiozdan!". „Dacă nu-mi spui", amenință el, „o să cred că nu mai ai încredere în mine, iar dacă e așa, înseamnă că nu mă iubești și nici eu n-o să mai țin la tine...". Carina luă imediat o figură de câine lingușitor și spuse cu acea voce care de cele mai multe ori îl făcea praf: „dar nu știu, tati, te rog eu să mă crezi!". De data asta el rămase impasibil la atenția ei și în ochii lui liniștiți se vedea că e hotărât să aștepte oricât, mai ales că își imagina ce larg repertoriu emoțional avea Derbedeul, pe care Carina cu siguranță îl moștenise. Și, într-adevăr, ea schimbă placa: „dacă nu mă crezi, treaba ta! Tot ție o să-ți pară rău!". Aproape că țâșni pe lângă el, cu intenția de a ieși pe ușă, însă None o prinse cu o mână și o obligă să se întoarcă. „Lasă-mă-n pace", ridică ea tonul și imediat toată fața i se făcu roșie. Acum o să scoată pistolul, se gândi None și o ținu în continuare la dispoziția lui, privind-o cu încordare. „Lasă-mă în pace!", țipă Carina, cu intenția evidentă de a fi auzită de restul familiei, „mami, uite, mami, ce-mi face bou' ăsta!". „Cum ai zis?" Acum i se urcase lui sângele la cap. „Cine te-a învățat pe tine, Carina, să vorbești cu mine așa?"

Cam în același timp, ușa camerei se deschise și vocea Getei îi ajunse în creier: „ce se petrece aici? Lasă, None, copilul! Ieși din camera ei, m-ai auzit?". Dinspre dormitor se apropia și Flori, întrebând ceva din mers, însă deasupra tuturor se înălță glasul Carinei, ca să-și stimuleze ajutoarele: „mă bate, mami, vrea să mă omoare pentru stickul lu' acela!...".

Câteva sunete ascuțite străpunseră plafonul, iar mâna puternică a lui Flori îi apucă brațul: „ce-ai, mă, garoiule? Acum ai ajuns să-ți bați copilul, ca și cum n-ar fi de-ajuns câte-ai făcut!?". „Ce-am făcut?", se rățoi None, dându-i în sfârșit drumul Carinei. „Ai făcut cu vârf și îndesat, None, să nu mă iei de proastă!", îi reproșă ea. „Dacă ți-a murit vreo curvetă, nu veni să ne omori și pe noi!"

None nu apucă să răspundă, că Geta temperă imediat discuția: „hai, că nu e așa! Vino, mamă, hai, să-ți dau ceva să mănânci!".

Totuși, cuvântul *curvetă*, ieșit din gura lui Flori, se transformă într-un glonț otrăvit, iar zâmbetul amar al Li Zetei îi ocupă fiecare moleculă de creier. Li Zeta era moartă, iar pe el îl freca grija de rahatul ăla furat! None făcu pași mari până în dormitor, unde patul era ocupat cu valiza lui Flori, și, din două mișcări, trase ușa de sticlă a dulapului alb. Printre cutiile de pe ultimul raft era și caseta cu banii curenți, din care None luă câteva sute.

Pe coridor, familia aștepta nemișcată, însă el își văzu mai departe de drum, străbătând sufrageria și micul hol.

71

După ce ușa de la intrare se trânti cu zgomot, cele două femei se așezară pe canapeaua din sufragerie. Carina le privi o clipă din ușă, apoi intră în camera ei și ascultă ca să se asigure că nu mai avea nimeni treabă cu ea.

În dulapul de haine era totul aliniat de mâna lui Flori, care trecea în fiecare seară pe acolo. Totuși, câteva jachete, atârnate pe umerașe, rămâneau de fiecare dată neatinse. În special în buzunarul paltonului, Carina putea să mai ascundă câte ceva. Acolo sau pe balcon, într-o cutie cu jucării. Restul erau locuri descoperite. Mai ales camera ei, în care dintr-o ochire se vedea tot: pat, dulap și un mic birou, fără sertare. Nici măcar raft pentru cărți nu avea, încât toate lucrurile de școală stăteau teanc pe același birou de nici un metru.

Cel mai dosnic loc era buzunarul paltonului, de unde scoase micul obiect și-l examină cu atenție: era un fel de medalion, cam cât un capac de bere, agățat de un lănțișor scurt. Din metalul auriu se hlizea un cap scrijelit ca iconurile de pe net. Mai ales buzele acestui smiley atrăgeau atenția, ca o semilună, barată la ambele extremități de câte o linie subțire. Într-unul din colțuri strălucea o așchie de sticlă. Și pe-o parte, și pe alta a bănuțului era aceeași gravură. Sprâncenele, ca niște fesuri, îl făceau să arate foarte vesel. Carina trecu un deget peste fața desenată și se gândi că semăna cu manelistul junior. În muchia acestui cap zâmbitor era lipit stickul propriu-zis, un pătrățel cât unghia. Unde ar putea fi diamantele de care făcuse mucosul ăla atâta caz? Carinei îi plăcea obiectul. Îi plăcuse de cum l-a văzut în mâna crăcănatului, care se luase de ea. Se juca răsucindu-l pe deget, iar ea mai mult se agățase de el, în timp ce-i înfigea cealaltă mână în gât. Când învățătoarea a ajuns lângă ei, Carina s-a izbit cu

fruntea în subțioara de catifea și-a vrut să se agațe de buzunarul sacoului. Iar răhățelul ăsta de stick a alunecat în fanta căptușită cu mătase.

Cât au durat percheziția și reconstituirea faptelor, a urmărit buzunarul, tăiat în sacoul învățătoarei. Era de fapt un spațiu mic, cât o cutie de chibrituri, un decupaj simetric, de o parte și de alta a singurului nasture de pe acest sacou. Pe Carina o interesa numai buzunarul drept, imaginându-și cu veselie cum degetele femeii se vor strecura în el și – surpriză-surpriză! – vor găsi mult căutatul obiect! Însă nu se întâmplase așa. Învățătoarea era o tipă agitată ca un cățel, care se tot mișca de colo până colo, încheindu-și și descheindu-și nasturele sacoului. Când înțelesese că micul stick urma să zacă cine știe cât, uitat într-un buzunar, Carina s-a repezit spre învățătoare și-a îmbrățișat-o. Bineînțeles, babetina aia rasă în cap a crezut că moare de dragul ei! În realitate, a scos la iuțeală bănuțul, iar cu mișcarea următoare și-a strecurat pumnul sub bluză, dând drumul stickului sub betelia fustei și apoi a colanților. O făcea fericită faptul că nimeni nu-și dăduse seama de întâmplare. Nici măcar taică-său, care în ultima vreme se făcuse și foarte morocănos și de-a dreptul nașpa.

Carina era la curent cu Li Zeta, mai ales cu moartea acesteia, despre care se vorbea și la școală. Chiar și doamna le pomenise de crima comisă în mod sigur de niște drogați. În plus, Geta și Flori erau convinse că între cântăreață și None erau lucruri urâte. Pin urmare, în mintea Carinei avusese loc o conexiune scurtă: poate că tati, cu fața lui mai nouă, de mops ramolit, o omorâse pe cântăreață, în primul rând pentru că îl enervau toți cântăreții, apoi pentru că între el și Li Zeta existau grămezi de chestii urât mirositoare.

Înfipse stickul în marginea micului laptop și așteptă să se deschidă. Folderul era plin cu fișiere, cu nume pe care nu putea să le citească. Clickăi la întâmplare și pe ecran se aliniară, una sub alta, bine-cunoscutele sigle de jpg-uri. Carina trecu prin pozele manelistului junior cu o plictiseală regală, lăsând din când în când arătătorul pe touchpad. Juniorul

apărea sub candelabre, în încăperi spațioase și încărcate de obiecte, prin malluri, pe plaje. Într-una stătea pe un fel de șezlong, iar în fața lui era aplecată o cântăreață, pe care Carina o știa de la televizor. Nu văzuse decât o parte din fotografii, dar suficient cât să-și dea seama că viața juniorului crăcănat nu era nici pe departe asemănătoare cu a ei. „Cum de n-am avut și eu norocul de niște părinți mai bazați?!", se întrebă, aducându-și încă o dată aminte de modul umil în care se înfățișaseră la directoarea școlii, el ca un cartof, cu burta ieșită prin tricou, iar ea cu picioarele strânse, ca niște morcovi jegoși. Până și bona lui Cristi Noureanu arăta cu mult mai bine!

Vocea lui Flori răzbătu din sufragerie, prin peretele holului mic, până în timpanul Carinei și o tresărire îi scurtă vizionarea. Dacă găsesc omulețul ăsta la ea, să vezi atunci omor! Deja taică-său era convins de vinovăția ei. Scoase stickul și întinse urechea spre ușă. Dinspre sufragerie se auzea mișcarea picioarelor mari, care făceau să fâșâie papucii de casă.

Mai avea exact cât să numere până la șase. Fetița deschise fereastra și aruncă stickul drept spre teiul care ajungea aproape de geam.

„Ce faci, Carina, iar ai deschis, mamă, fereastra? Ce ți-am spus eu?! Să nu te mai atingi de ea!"

72

None ieși din bloc și trase în piept aerul rece, de noiembrie. Sub lumina becului stradal, trotuarul arăta ca o piatră lustruită, iar în capota neagră a Volkswagenului se oprise spotul unui far venit de la vila de vizavi. O luă spre mașină, privind încă bordura străzii, pe marginea căreia se târa anemic un gândac. Cum dracu' de ieșise la plimbare pe frigul ăsta? Poate că-l goniseră frații lui de prin vreo bucătărie, iar acum căuta adăpost sub roata mașinii.

Prima oprire fu la Real. În parcarea ca o hală pâlpâiau câteva becuri, ceea ce îi aminti de jocurile din anii '90, când pierdea ore întregi la calculator, împușcând siluete fantomatice printre coloanele de beton ale unei hardughii ca și asta.

Parcă lângă un Mercedes gri, cu numere de Bulgaria. Printre mașini se mișca ceva lume, dar nu ca într-o zi de weekend, de exemplu. Cei mai mulți erau în grupuri, familii venite după cumpărături.

Printre rafturile magazinului se simțea confortabil. Mai ales în zona farfuriilor, care era de cele mai multe ori pustie. Pe un raft cu vase de plastic, cineva lăsase un pachet de mezeluri, desfăcut în mare grabă. Cu siguranță a mâncat acolo câteva feliuțe, până când a apărut cineva, ca să-i tulbure cina. None se văzu pe sine alergând ca să-și potolească foamea printre rafturi de supermarket. Ce s-ar alege de el fără Flori? Fără Geta? Ce s-ar alege de Carina fără el? Silueta Derbedeului se mișcă printre cilii neuronali, subțire, legănându-se cât să-i simtă foșnirea duioasă a hainei de piele. Carina va crește, nemulțumită probabil de familia ei, până când va afla că a fost adoptată, ceea ce, desigur, îi va da, în sfârșit, confortul sperat.

Lui None îi căzu din nou privirea pe resturile pachetului de salam. În spatele hârtiei umezite se mișca un sâmbure

negru, care, în secunda următoare, dispăru prin mica fantă dintre raft și peretele despărțitor. Cu siguranță în crăpăturile podelei trăia și restul familiei. Automat își aminti de gândacul care încerca să se ascundă sub roata mașinii. Alungat în stradă. În pielea spinării își făcu loc un fuior călduț, imaginându-se cu duioșie corconit de familia numeroasă a unor gândaci. Să te freci de corpurile calde ale fraților. Să împarți mâncarea cu părinții tăi. Mai ales serile, după o zi de hămăleală și dat din coate. Ce poate să fie mai înduioșător pe lumea asta decât mirosul de tocană, împrăștiat peste cartier, în pragul amurgului? Mușamaua din bucătărie, încălzită de farfurii. Degetele mamei tale încleștate pe coada unei linguri de lemn. Niciun moment al zilei nu se compară cu nepăsările serii. Tolănit în fața televizorului și gata să pornești la atac dimineața. În numele familiei tale. Să-ți așezi sacoșele pline lângă sacoșele lor, doldorșite, de asemenea. Să simți până-n creier mulțumirea că muncești pentru familia ta. Să faci parte dintr-un grup, gata să moară pentru tine. Adică Flori. Geta. Îi era greu să spună Carina. Totuși, acesta era scopul. Ei patru strânși pe canapeaua sufrageriei. Să te lăfăi în bucătăria călduță, alături de gândacii familiei tale. Sau să mori singur, călcat de tramvai. Un gândac refugiat sub o roată de mașină, în luna noiembrie.

Din magaziile laterale ale Realului veneau din când în când valuri reci, îmbibate cu miros de galerii necălcate de picior omenesc.

La raionul de muzică nu mai era niciun CD de-al Li Zetei. Deși nu i se mai vedeau pe nicăieri ochii, el îi simțea încă printre rafturi. Dacă ar fi avut să aleagă un singur lucru pe lume, acela ar fi fost ca ea să trăiască. Dacă ar fi trebuit să aleagă acum...

73

None se întoarse acasă către ziuă și adormi îmbrăcat pe canapeaua din sufragerie. Nu auzi nimic din toată mișcarea desfășurată în jurul lui, nici măcar vocea lui Flori care își comandă un taxi din celălalt capăt al canapelei. Se așezase acolo tocmai pentru că spera ca el s-o audă și să se trezească. None dormea cu fața ascunsă de brațul stâng, pe jumătate acoperit de o cuvertură. Părul scurt, împănat din loc în loc de mici vârtejuri, arăta ca un mănunchi de cimbru uscat. Unde umblase toată noaptea? Unde dormise cu o noapte înainte? Nu avea prieteni, nu avea nici măcar colegi de stat la taclale. Precis mersese cu mașina aiurea, cine știe până unde, poate până la Buzău. Era evident că suferea după cântăreață, care poate că nici nu bănuise ce zace în inima lui. Flori se gândi la fotografia care apăruse pe toate posturile, cu Li Zeta zâmbind de pe coperta unui CD, încercând să și-o imagineze stând de vorbă cu None. Ce puteau să vorbească? Ce-are în cap o cântăreață, decât tărâțe? Astea de muzică ușoară sunt mai proaste și decât maneliștii! Probabil că None se zgâia la ea prin camera de filmat și-și imagina porcării, cum fac toți bărbații. Dar e imposibil ca ea să nu fi observat. Sunt femeiuști de genul ăsta, care se dau la câte un bărbat numai pentru că e însurat. Iar dacă ăla e prost și pune botul, îi sparg casa și apoi îl parchează în prima intersecție.

Se foi pe canapea, așteptându-se ca el s-o simtă. Apoi întinse degetele spre părul scămos, în care întotdeauna îi plăcuse să-și strecoare unghiile. None nu dădea semne de viață. În obscuritatea sufrageriei, ecranul negru al televizorului arăta ca o gură de gheenă. Dacă n-o duce la aeroport, s-a terminat: nici ea n-o să-și mai facă griji pentru el. Flori își

imaginã cum va decurge viața fără ea. Nici el și nici mă-sa n-o să facă față. Nici măcar angaralele curente nu știu să le plătească! În ultimii ani ea se ocupase de tot, prin internet banking. None nu-și știa nici măcar numărul de cont. De câte ori avea o colaborare, tot ea trebuia să trimită datele și să urmărească apoi intrarea sumelor.

Cu toate economiile făcute, toți banii lor se ridicau la 5.000 de euro. Flori se văzu mutându-i într-un alt cont, apoi rupând treptat legăturile cu None. Un impuls electric îi trecu prin ventriculul stâng. Era bărbatul ei, care ținea mâinile pe volan. Mai ales, privit din stânga, în Volkswagenul lor negru, era bărbatul ei. Pe el îl trimitea noaptea s-aducă înghețată de la non-stopuri. Pe el îl suna s-o aducă de la serviciu. El era cel care stătea ore întregi prin locurile de joacă de prin parcuri și de prin malluri, cu ochii pe Carina. Nu călca, nu gătea pentru el. Viața alături de None era mai mult decât una tihnită.

Începu să se lumineze prin ușa bucătăriei. Era timpul să coboare. Geamantanul, așezat în cadrul ușii de la sufragerie, arăta ca un sac de gunoi. Foarte bine, va lua taxiul până la Otopeni. Măcar așa o să-i pară și mai rău după ea.

Deschise dulapul de pe hol și-și luă haina. Pe umerașul din spate strălucea o canadiană galbenă, cumpărată anul trecut pentru Carina. Nici măcar n-o purtase. Aducându-și-o aminte cum țopăia cu hăinuța aia în magazin, o lacrimă îi înfierbântă nările. A investit mult în copilul ăsta, iar acum s-ar putea să se-aleagă praful. Flori închise dulapul și înșfăcă geamantanul.

Pe casa scărilor era încă întuneric. Din nou becul fusese furat. Trase ușa și o luă pe scări, pipăind peretele cu o mână.

74

Când deschise ochii era trecut de 9, iar Alexandra îl sunase de mai multe ori. Geta stătea în ușa bucătăriei, de unde venea miros de carne prăjită. Realiză că Flori plecase la aeroport, iar Carina era deja la școală. Prima lui dorință fu s-o șteargă rapid, ca să nu-l trimită pe undeva. Însă Geta părea destul de vlăguită. Îl chemă să mănânce cu o voce atât de stinsă, încât se simți dator s-o întrebe dacă nu cumva îi era rău.

Îi făcuse omletă cu bucățele de carne. Într-un castron așteptau câteva murături, proaspăt scoase din borcan, între care un bucheţel vinețiu de conopidă îi tăie pofta de mâncare. Maică-sa rezema ca de obicei dulapul.

Prin geamul balconului se vedeau crengile teiului, încărcate încă de frunze îngălbenite. None se ridică și-și umplu o ceașcă de cafea, așteptându-se ca Geta să protesteze și să-l pună să mănânce mai întâi. Însă ea se așeză pe celălalt scaun. Câteva clipe mai târziu își aprinseră aproape în același timp țigările, fără ca măcar să deschidă ușa de la balcon.

„Nu asta era viața...“ Cuvintele lui None sunară aproape pretențios, încât nu-i veni să încheie fraza. Geta îl privea cu fruntea destinsă, iar ridurile dintre sprâncene aproape că dispăruseră. Cum ea nu comentă, se simți încurajat să continue. „Am trecut de 40 de ani și stau cu tine. Ți se pare normal?“

Prin fumul proaspăt, gura Getei se mișcă abia vizibil: „dacă vrei să plec...“.

„Nu tu trebuie să pleci“, îi răspunse None. „A fost o greșeală să treci apartamentul pe numele meu!“

„Altfel nu puteați să adoptați copilul!“, îi aminti ea. „Tocmai!“, completă None. „Ai renunțat la casa ta pentru un copil străin.

Ți se pare normal?“ Ochii maică-sii se deschiseră larg. Era contrariată, dar într-un mod foarte neajutorat. „În condițiile în care Iuliana face foamea prin Spania, fără casă și cu doi copii după ea!...“ Și pentru că ea voia să protesteze, None se grăbi să continue: „Cum ajung oamenii să înfieze copii?“.

Bucătăria era deja plină de fum, cu toate că nu fumaseră decât două țigări. În mintea lui None persista întrebarea, însă răspunsurile nu i se păreau bune pentru urechea mamei lui, care arăta, în mod straniu, rănită înainte de a o fi atins cu ceva. Prin valurile de fum, își aminti ochii magnetici ai detectivei de la Piața Alba Iulia și respinse imediat orice tentativă de a se solidariza cu ea. Totuși, trebuia să recunoască: spusese un adevăr de care el abia acum se simțea pătruns. În lumea asta de rahat, nimeni nu are dreptul să renunțe la viața lui! De ce-ar fi mai valoroasă viața unui străin decât propria viață?

None recunoștea că i-a plăcut să se joace de-a părintele. A fost pedagog. Un învățător fără pic de talent. Dar câți părinți au de fapt talent? Cu toate că Geta era la nici jumătate de metru, alte fețe ale ei creșteau din trecut, iar între fustele ei colorate, propria siluetă se desfăcu într-o duzină de ipostaze. Tenișii albi, din clasa a VI-a, alergară pe aleea din fața blocului, iar vocea mamei lui, amplificată de casa scărilor, îi reaminti de alt timp: *Lui None îi plac chiftelele!* Grămezi de carne tocată umplură masa din bucătărie și câteva tigăi din trecutul lor comun se acoperiră de crusta neagră a prăjelilor. Prin holul neguros, același hol care se adâncea în spatele Getei, o auzi fantomatic, șoptindu-i unui misterios interlocutor: „îi trebuie o femeie de casă! La cât e el de aiurit, se alege praful fără o femeie cu picioarele pe pământ!“.

Zeci de perechi de adidași îi trecură prin minte, pantofii lui aliniați pe hol, tălpile lipăind spre camera lui, labele din ce în ce mai mari, tricouri, grămezi de cârpă moale, umplură în viteză mașina de spălat.

În lumina cețoasă a bucătăriei, Geta părea narcotizată. Continua să se uite la el, cu o părere de rău evidentă.

„Întotdeauna mi-a plăcut să stau singur“, spuse el, în același timp constatând că omleta se răcise, devenind o

pleașcă acoperită din loc în loc de untura sleită. În clisa albicioasă dormeau acum micii îngeri ai vieții și ai morții. Iar în alveolele galbene, în galeriile infinite ale fiecărei molecule de ou, se păstrau, în teancuri ordonate, toate mișcările lumii, între care și clipele lui de singurătate, pe patul fostei lui camere, când își lăsa ochii să rătăcească până la frunzele teiului de pe trotuar. Dacă ar fi fost suficient de convins, ar fi mărturisit că în singurătatea lui, în miezul ei aureolat de idealuri, s-a aflat întotdeauna o singură fortificație: speranța într-o iubire pasională. Se văzu așezat pe pat, rămas cu ochii în tavan după plecarea Siminei. Se văzu stând pe marginea patului din dormitor, privind creștetul creț al lui Flori. Își aminti pastila de Maraton care-i umfla discret buzunarul, iar după-amiaza de vară, privită prin fereastra dormitorului din Tunari, îi umplu creierul. În lumina care înflorea, în scânteile care se albeau progresiv, văzu din nou fața Li Zetei, privindu-l pe sub breton. Era moartă, însă între ei continua aceeași legătură de foc. Un flux răscolitor, țâșnit direct din creierul ei care putrezea. O dorință ca un drog. Nu cumva există viață dincolo de moarte?

Geta apucă între degete șervețelul de hârtie, așezat special pentru el lângă furculiță, iar None își dădu seama că maică-sa avea nasul înroșit, deja sufocat de lacrimile ținute cu greu. Din când în când privea la el, ca înainte de o catastrofă.

Abia când ieși din bucătărie o auzi spunând: „să nu cumva să mi-o lași pe cap! Mă auzi? Eu mi-am făcut datoria pe lumea asta!“.

75

Cum ajunse la serviciu o sună pe Flori. Era pe aeroportul din Zürich și i se păru bucuroasă că o sunase. Ascultând-o, cu gândul că se afla la sute de kilometri distanță, și-o imagină ca pe-o păpădie trecută. Îi promise că va avea grijă de Carina, deși amândoi știau că o adusese în discuție doar ca să-l readucă pe el la matcă. Un copil, mai ales unul înfiat, nu poate să țină doi oameni la un loc. „Să mă suni mâine seară, după ce mă instalez", îl rugă ea, iar el spuse „te sun", cu toate că știa că între ei deja se rupea firul.

La studio, lumea era în continuare preocupată de moartea Li Zetei. Poliția nu avea niciun suspect, însă Alexandra reușise să afle că ar fi fost la mijloc un amant. „Cine ți-a spus?", se interesă None. „Am vorbi cu Tanti. Ți-o mai amintești? Avea o femeie mai în vârstă care venea de câteva ori să-i facă mâncare, curățenie... Ea mi-a povestit că odată a găsit poarta închisă. Însă în dormitor se mișca perdeaua. Normal că avea pe cineva", comentă mai departe Alexandra, „numai că era discretă: dacă te uiți pe net, nu s-a scris nimic despre ea pe zona asta de amoruri sau de scandal...".

În mintea lui None evocarea perdelei de la dormitor trecu dramatic, ca o lamă de ghilotină. Iar odată cu ea îi apăru în minte fața fericită a Li Zetei. Cea mai fericită față a ei. Nici nu știa că memoria lui reținuse această imagine. A fost o zi, una dintre puținele petrecute cu ea, în care îi povestise ceva din liceu. Vag i se închegă în minte clădirea Liceului de Muzică Dinu Lipatti. Nu se gândise până acum aproape deloc la biografia Li Zetei. Nu știa despre ea aproape nimic. Nici el nu apucase să-i povestească. Nu împărtășiseră mare lucru. Nici măcar prieteni nu se poate spune că au fost. Cu toate acestea, ea i se risipise în carne. Uneori, în cele mai

negre situații de criză, în condiții, adeseori, sordide, printre vitregiile lumii și în decăderea totală, supraviețuiește ceva: o dorință în care cineva a crezut.

Alexandra aștepta ca None să comenteze. Cum îl privea drept în ochi, răsucindu-și pe un deget părul de ciocolată, i se păru cea mai apropiată ființă. În fond, cu ea își petrecea cel mai mult timp. Dacă ar fi ales pe cineva căruia să-i povestească... Din buzunar se ridică sunetul telefonului și amândoi tresăriră. Ecranul era însuflețit de fața Getei, printre zorele. Un sentiment de jenă, față de Alexandra, îl făcu să ducă repede aparatul la ureche, hotărât să schimbe poza cu prima ocazie.

Vocea bărbatului îl luă prin surprindere și se îndreptă spre ușă. „Cine sunteți?“, întrebă din nou, cu toate că omul își spusese numele foarte clar. Abia pe hol, după ce-l auzi repetând, își dădu seama că era domnul Popescu, profesorul de deasupra. „Mama dumneavoastră a urcat până aici, la mine.“ Un val de mânie îi urcă în urechi. Doar nu voia să-l pună pe domnul Popescu să medieze cearta dintre ei... „Ce treabă aveți dumneavoastră...?“, întrebă cu o voce care i se păru chiar și lui cam dură.

Cuvântul *accident* îl făcu să se simtă penibil.

Profesorul vorbea prevenitor, ca în situații nasoale. Nu era nevoie să sune Ambulanța, ci doar să vină acasă.

76

Apartamentul domnului Popescu era aproape gol. None intră în sufrageria care era exact deasupra sufrageriei lor și rămase lângă ușă. În celălalt capăt al camerei era o singură mobilă, o canapea roșie, pe care stătea întinsă mama lui.

Apoi, din bucătărie, mai apăru o femeie pe care o știa din vedere. „None, None", se văicări ea, „dacă nu venea la domnul Popescu, o găseai diseară, când ajungeai de la servici!...". „Dar ce căutase la domnul...?", întrebă None, dându-și imediat seama cât de aiurea era întrebarea.

Mama lui murise cam la o oră după ce el ieșise din casă.

O revăzu cu nasul roșu, aproape gata să izbucnească în plâns, și o pleașcă fierbinte i se așeză drept pe creștet. Când ajunse lângă canapea, observă că alături, pe un taburet, era aprinsă o lumânare ca o pastilă. Geta avea ochii închiși, iar din gură i se prelingea un șiroi de sânge. Era îmbrăcată cu aceleași haine ca și dimineață, numai că îi lipseau papucii. Privindu-i tălpile nemișcate, îl izbi în creier realitatea morții. Cum murise?

Ușa apartamentului se auzi scârțâind și-și mai făcură apariția niște femei din bloc, prietene de-ale Getei. Una începu să vorbească încă de pe hol: „cum a murit ea, mititica, aici, unde îi plăcea cel mai mult!". None aruncă o privire fugitivă către domnul Popescu, pe care nici nu avusese timp să-l privească până atunci, și realiză că nu-l mai văzuse de mult. Îmbătrânise, iar gura de marțian era aproape dispărută.

„A venit băiatul!", spuse cineva. „Acum, mamă, trebuie să dai telefon la un doctor să constate decesul!"

Primul gând al lui None zbură către Flori, însă își aminti că ea era destul de departe. „La ce doctor?", întrebă, mai mult de formă. Câteva glasuri se repeziră să-l lămurească.

None privi spre babele adunate în apartamentul domnului Popescu și brusc se simți dependent de ele. „E o clinică particulară aici, lângă noi. Cel mai bine e să suni la ei, că vin repede și se ocupă de tot, inclusiv de toaleta mortului." None scoase telefonul și formă un număr pe care i-l dictă chiar domnul Popescu. Conversația fu scurtă: „am un deces", spuse el cu o voce care îi suna ca în gimnaziu. Apoi așteptară să vină medicul promis.

În sufragerie se aglomerase, iar None nu știa ce să facă. „La ce oră a venit la dumneavoastră?", întrebă el. „Pe la 10, cum venea de obicei." None n-avusese nicio idee că Geta îl vizita pe domnul Popescu și-i trecură prin minte sute de dimineți și zeci de ani în care, la ora 10, mama lui bătea la ușa domnului Popescu. Își roti privirea ca să prindă în ochii femeilor o fărâmă din acest adevăr secret. În foiala lentă era complicitate, dar nu și stânjeneală, ceea ce însemna că vizitele erau într-adevăr ceva încetățenit. Apoi glasul domnului Popescu se înălță cu un zgomot de câine supărat: „nici n-apucasem să iau cafeaua de pe foc! Ea stătea aici pe canapea, iar eu m-am ridicat să aduc ibricul...". În ochii îmbătrâniți ai bărbatului se fabricau lacrimi.

„Habar n-am avut că mama venea aici..." Vocea lui None suna din ce în ce mai prost, ca și cum timpul s-ar fi dat înapoi, iar el s-ar fi întors la pubertate. „O! Venea de mult! Doamna Geta era prietenă foarte bună cu domnul Popescu", explică o femeie, pe care None o găsea în fiecare dimineață măturând holul blocului. Deasupra buzei avea o cicatrice adâncă, ceea ce îi atrăsese porecla Trei Buze.

El stătea lângă lumânare, ca un paznic, iar ceilalți, aproape de pragul ușii, ca și cum ar fi fost doar spectatori, femeile grupate în dreapta, iar domnul Popescu refugiat lângă niște rafturi de pe peretele opus.

Lui None nu-i venea să privească spre canapeaua roșie, pe care mama lui zăcea moartă, mai ales că, în mintea lui, ea era încă în bucătărie, fumându-și țigara la masă, unde o lăsase.

„Când ați venit aici, în bloc", își aminti domnul Popescu, „ea avea sub 30 de ani. Mi-o aduc aminte cum a coborât

într-o seară în fața blocului, unde era o frizerie“. None refăcu imediat în minte banca de lângă tei, pe atunci și el un pom tânăr, și și-o imagină pe mama lui în rochia albă pe care domnul Popescu începuse s-o descrie. „Ea a venit la noi, cum stăteam adunați, ca seara, în fața blocului, și ne-a spus că se mutase la apartamentul 12. Parcă o aud și-acum, cu o voce subțirică și clară: sunt și eu de-aici din bloc, mămica la două albăstrele!“

Cuvintele îl atinseră în plin. I se păreau nu doar cunoscute, dar o auzise el însuși spunându-le în mod curent *albăstrele*, atunci sau în alte dăți, când se lăuda cu ei, fie datorită ochilor deschiși la culoare, fie din admirație pentru florile respective sau din cine știe ce alt motiv, rămas neclarificat. Ei erau într-adevăr *două albăstrele*, iar ea se prezenta exact cum povestise Popescu, ridicând vocea și pronunțând cu delicatețe vocalele: „sunt și eu mămica la două albăstrele, de aici, de la dumneavoastră din cartier“. Intrau într-un magazin și ea cerea ceva, începea să spună de ce îi trebuie ce ceruse, apoi, mai devreme sau mai târziu, ajungea și la *albăstrele*. Era suficient s-o întrebe vânzătorul de unde mai cumpărase produsul ăla, că și trecea la autobiografie: „l-am luat din cutare magazin pentru că stau aproape, sunt și eu mămica la două albăstrele, de pe Veronica Micle“. Iar uneori, când chiar ar fi trebuit să-și spună numele, zicea pur și simplu: „nu contează cum mă cheamă! Sunt și eu mămica la două albăstrele!“. Printre alte chestii care erau numai ale ei, alături de „să vină cu limba târâș“ ori de „hai să stăm și noi aici, lângă domnu'“, „mămica la două albăstrele“ făcea parte din brandul ei.

Soneria zbârnâi de două ori, ca două aripi. „Sunt doctorii“, spuse cineva, „ăștia sunt cei mai rapizi dintre toți“.

Un bărbat mărunțel și foarte tânăr întrebă unde era decedatul.

None îl urmări cum apuca brațul mort, apoi scriind datele pe hârtia fixată sub o clemă, pe un suport de mușama verde. „Ăsta e numele întreg?“, întrebă el, iar None confirmă ca la școală. „Vârsta?“ „63.“ „A avut o boală, ceva?“ „Bineînțeles,

avusese și ea ca tot omul, dar nu făcea vreun tratament.“ „Dacă era înregistrată cu vreo boală de inimă“, explică mărunțelul, „putem să scriem direct infarct și nu mai e nevoie de altceva“. „Adică de ce?“, întrebă None. „De exemplu, de autopsie, pentru stabilirea cauzei...“ „Nu e cazul“, se amestecă domnul Popescu, „puteți să scrieți *infarct*, pentru că avea sigur probleme cardiace“. Doctorul scrise silabisind cauza morții, apoi întrebă dacă voia să trimită pe cineva pentru toaletă. „Foarte bine, trimitem într-o oră. Uite, cu ăsta“, precizează el, întinzându-i actul medical, „și cu buletinul puteți să obțineți certificatul de deces!“.

77

Ceva mai târziu, None coborî în apartament, ducându-și mama în brațe. În urma lui fosneau mai multe fuste și se auzeau clămpănind papucii domnului Popescu.

Infirmierul așează o mușama pe canapea, apoi îl ajută să pună corpul fără viață. „Trebuie să-i scoatem hainele“, spuse el, iar câteva mâini începură să descheie nasturii de la bluză.

Dezbrăcată, Geta arăta foarte tânără. La gât îi strălucea medalionul scalar. „Doriți să lăsăm ăsta? OK! Rămâne aici!“

„Să stăm în bucătărie până termină“, spuse Trei Buze, iar None se conformă primul. „Nu, mamă, îl opri ea, tu trebuie să stai aici, lângă ea, și fii atent s-o îmbălsămeze ca lumea!“

None se postă în coasta infirmierului, care se văieta că nu are niciun ajutor. „De obicei suntem doi, dar astăzi așa s-a-ntâmplat!“

Picioarele Getei erau netede și destul de subțiri. Părul de pe pubis, în bună parte albit, îl făcu pe None să se gândească la mâinile de bărbați care îl atinseseră, începând cu aprodul Șerban, ai cărui pantofi eleganți trecură fugitiv, dispărând în faldurile perdelei.

„Acum o să fie mai greu“, anunță omul. „Trebuie să deschideți toate ferestrele. Dacă o aduceați la Morgă, era mai bine. Aici însă o să fie ceva miros.“ None deschise geamul din mijloc, realizând că nu-l deschideau aproape niciodată. Singura aerisire era prin bucătărie. „Aduceți niște saci menajeri“, îi ceru din nou infirmierul.

Se repezi spre cămară, prin bucătăria care gemea de lume. Trei Buze făcea cafea, iar restul stăteau în picioare. Numai domnul Popescu se făcuse comod, pe scaunul care era de obicei al lui None.

Când se întoarse în sufragerie, îl izbi un miros greu. „Gata!“, anunță infirmierul, „am scăpat de ce-a fost mai nasol“. Pe mușamaua albastră se prelingea un lichid galben, iar bluza, fosta bluză a Getei, era strânsă ghem. None lărgi gura sacului, iar infirmierul dădu drumul bluzei. „I-am golit prima tranșă din stomac. Fuga cu el la tomberon!“ None se execută, ducând cu el mirosul venit din stomacul mamei sale. Poate că era mâncarea de ieri.

Infirmierul dezinfectă cadavrul pe toate părțile, cu un șomoiog buretos. Alte mirosuri se răspândiră pe lângă cel de canal desfundat. Din cauza acidului, ochii lui None se umplură de lacrimi. Abia acum își dădea seama că nici măcar nu plânsese. O sfâșiere scurtă îi rupse pieptul. O pierduse pe Li Zeta. Murise mămica lui. Totuși, continua să stea drept, absorbind în plămâni mirosul atât de înțepător. Mii de furnici isterice îi blocară traheea.

„Uitați, cu asta îi injectez formolul“, spuse infirmierul, arătându-i o seringă groasă. „N-o să aveți nicio problemă, mai ales că e frig! Dacă era vara, poate avea nevoie de incizie. Dar acum, chiar nu e nevoie de mai mult. Să-mi spuneți cu ce s-o îmbrac. Are țoale, ceva, pregătite? Ori trebuie să vă gândiți?“

Din hol răzbătu pițigăiat glasul Carinei. Uitase s-o ia de la școală. Scoase capul pe ușă, însă Trei Buze îi făcu semn să stea liniștit: „o iau la mine câteva zile! Stai fără grijă!“.

None se întoarse în sufragerie și-i spuse infirmierului să aștepte.

Nu mai intrase de multă vreme în camera mamei lui. Pe măsuța de lângă geam trona geanta ei neagră, ca o taşcă de doctor din filmele vechi. Prin mintea lui None trecură fugitiv câteva frame-uri cu Geta, înfășurată în paltonul negru și cu geanta în mâna dreaptă.

Apoi examină dulapul. Rochiile de pe umerașe îi aduseră de asemenea în minte momente topite. Printre ele, și teiul cu zorele lângă care o fotografiase. O rochie portocalie, cu guleraș alb, îi aminti de concediul trecut, când ea îi așteptase la gară.

În cele din urmă se hotărî pentru taiorul gri, care era cea mai importantă piesă din garderobă.

„Mai întâi ciorapii, lenjeria intimă şi pantofii“, îi ceru infirmierul.

Nu avea chef de ajutorul babelor, ale căror voci se auzeau risipite pe hol. Alese el însuşi nişte chiloţi albi, găsi ciorapi noi, păstraţi în ţiplă şi, în cele din urmă, luă la întâmplare primul sutien din sertarul de sus. Străbătu coridorul, ţinând lenjeria la piept. Oare cine o îmbrăcase pe Li Zeta? Cine alesese pentru ea un sutien potrivit? În minte pluti alene corpul inert al Li Zetei, spălat cu dezinfectant, fără pete de sânge, un corp de libelulă pe care nişte mâini grosolane potriveau sutienul turcoaz.

În sufragerie, pe canapeaua familiei, mama lui intra cu greutate în haine. Ciorapii pârâiră stins, dar infirmierul nu se sinchisi. În curând se vor îmbiba cu nămol şi prin gaura aia vor scoate capul primii viermi.

Când începu s-o fardeze, intrară pe uşă câteva dintre femeile care aşteptau să fie chemate.

„Să pregătiţi trei sute, domnu', că eu sunt aproape gata“, îi spuse infirmierul, iar un glas impunător îi aduse aminte că trebuia să vorbească neîntârziat cu părintele Anton.

78

Înmormântarea decurse ușor, încât None se miră că făcu față. Babele din bloc ocupaseră bucătăria și organizaseră totul. El deveni un fel de casier al întregii ceremonii. Spre surprinderea lui, nici nu fu nevoie să scoată bani din vreun cont. Domnul Popescu îl avertiză că Geta ținea banii în dulapul de haine. Găsi un teanc împachetat în staniol, așezat în buzunarul paltonului negru, aceeași ascunzătoare pe care None o știa din timpul copilăriei.

Când casa se goli de lume, imediat după parastasul de trei zile, un sentiment pervers, de eliberare, începu să-i fisureze tristețea. Mama lui putrezea în pământ, iar el și Carina stăteau pe canapea, în fața televizorului.

„Nu mă duc nici mâine la școală!“, îl anunță Carina, iar el nu comentă. Trebuia să plătească pe cineva, poate pe Trei Buze, ca să aibă grijă de copil. Se văzu bătrân, epuizat, ajuns la vârsta mamei sale. Ce-ai făcut în toată viața ta? Am fost mămica la două albăstrele! Apoi o văzu pe Carina devenită matură, o femeie cu gura mare, fixându-și interlocutorul cu un ochi, cuprinsă de frustrări pentru că părinții ei s-au despărțit. Sau plină de complexe pentru că n-a aflat cine îi erau adevărații părinți. Nemulțumită de None și ușurată că totuși nu era tatăl ei. Plângând nopțile după Derbedeul care o aruncase. Și-o imagină la adolescență, aducând în casă un janghel și în scurtă vreme un copil, lăsat în grija lui None. Nu i-ar fi plăcut să ajungă la mâna Carinei. Cum spunea Flori, era în ea ceva de șarlatancă. Oricâte sacrificii ar fi făcut. Orice cursuri ar fi urmat. Oricâți profesori ar fi instruit-o. Ea continua să fie nu doar un copil străin, ci sânge din sângele Derbedeului, care își lăsase sămânța într-o femeie imediat uitată. Și-o imagină crescând într-o casă de copii.

Ori într-o familie de asistenți maternali. Ascuțindu-și simțurile și instinctele în lupta acerbă cu alții. Escaladând zidurile la vârsta adolescenței, ca să și-o tragă cu diverși bărbați. Băgându-se în nenumărate încurcături. Viața asta de supraviețuitoare cel puțin nu lăsa timp pentru înveninări și nefericiri. Și mai era ceva: măcar *el* ar fi avut de ales. Puteau să fie amândoi nefericiți. Sau putea să fie doar ea. Întotdeauna cineva pierde.

None stinse televizorul și o întrebă pe Carina dacă știe ce s-a întâmplat cu buni.

„A murit", răspunse fetița cu uimire. „Acum n-o s-o mai vedem niciodată", completă el, iar Carina scutură bărbia ca să-l aprobe. „Mami este și ea plecată, pentru mult timp, știi, nu?"

„Doar pentru șase luni", completă ea. „Pentru șase sau pentru mai mult. Iar eu n-o să am timp să mă ocup de tine, de exemplu să-ți fac mâncare."

„De ce?" În glasul ei era deja o mică imputare.

„Pentru că trebuie să merg la serviciu..." „Poți să renunți", propuse Carina, „am putea să stăm amândoi acasă, mai ales că nici nu-mi place la școală!".

Fața fetiței se lumină la gândul unui astfel de viitor, însă None o văzu imediat într-o clasă cu hărți jerpelite atârnate de toți patru pereții, undeva prin cartierele mărginașe.

„De fapt, m-am gândit ca un timp să stai cu tanti asta cu trei buze. E femeie cumsecade, nu-i așa?" „Haide, tati, că nu vreau să stau cu ea." „De ce? Are vreun defect?" „Păi, n-ai văzut cum arată?" „Și ce dacă arată? Ce-ai zice să afli că e mama ta?"

Pe fața Carinei se așternuse mâhnirea, iar lumina de felinar a sufrageriei deveni brusc portocalie.

„Ți s-ar mai părea naspa?"

None simți deruta Carinei. Câțiva gândaci îi ronțăiră carotida. Dar mai departe, prin partea cețoasă de dincolo de masă, în colțurile întunecate ale camerei, începea deja altă poveste. Acum Trei Buze era detestabilă, iar perspectiva de-a fi mama ei era de-a dreptul o catastrofă. Însă dacă s-ar fi aflat în căutarea adevăratei mame, distrusă de gândul c-a

fost adoptată, cu siguranță ar fi alergat cu emoție la întâlnirea cu Trei Buze. Femeia cu cicatrice ar fi devenit în mod inevitabil și definitiv centrul lumii.

„Îți dai seama, Carina, că nu ne alegem părinții, nu? O să-ți spun ceva, un secret.“ Fetița așteptă, ridicându-și privirea. Privirea ei de sub breton, care îi amintea de Li Zeta.

„De fapt, eu nu sunt tatăl tău.“

O clipă de tăcere, apoi ea întrebă cu o curiozitate jignitoare: „dar cine e?“.

N-o afectase că el se dezicea de ea, ci plecase deja pe urmele Derbedeului.

79

La studio era o atmosferă de înmormântare. „Firma-mumă a intrat în insolvență“, îl puse la curent Alexandra. „Asta înseamnă că și noi ne desființăm. Pregătește-ți un CV, None, ca să-l trimiți peste tot, pe unde se poate. Acum ziarele angajează operatori pentru știri filmate. Mai ales că începe campania electorală. Dacă dau de ceva, ești interesat?“

None luă o față de adept, clipind de câteva ori și mișcându-și capul de sus în jos, cu toate că n-ar fi avut chef să filmeze politicieni. Televiziunile sunt full, se gândi el, totuși, un cameraman nu moare de foame. La rigoare, rămân nunțile și botezurile! Și tot e ceva! În plus, el mai avea o ofertă, în India, la un studio de film. O viziune cu manelișți dezlănțuiți îi înnegură fruntea. Occidentul moare ori se refugiază printre cântecele pătimașe și mătăsurile verzi ale Orientului.

Pe la prânz era deja liber. Zilele însorite făceau ca lumea să mișune pe străzi. Noiembrie ăsta arăta ca un septembrie de altădată, iar Centrul Vechi se transformase într-un fel de stadion la pauză. O luă pe Lipscani și ieși pe Calea Victoriei, sufocată de mașini. Nu mai mersese de multă vreme pe jos. O mașină neagră aproape că-l șterse, iar prin geamul fumuriu None văzu pentru o clipă fața rotundă a prim-ministrului.

Pasajul Villacrosse arăta ca burta unui balon galben. Făcu doi-trei pași printre anticariate, ferindu-se de cei care traversau, ca și el, pasajul. Erau oameni tineri, în mod cert cu puține griji. Încercă să-și amintească zilele studenției lui. Apoi, fără pregătire, se gândi cum era Li Zeta studentă.

În fața unui restaurant, niște adolescenți făceau gălăgie, tolăniți pe scaune albe. Beau bere și criticau pe cineva. „Dacă te duci“, spunea unul, „să depui cerere, cum scrie în

căcatul ăla de ghid, ești cel mai mare bou!“. „De ce, fraiere? Păi, eu n-am făcut așa? Și uite-mă!“ „Păi, tocmai“, comentă fraierul. „Ai așteptat un an! Cine se ține de cereri așteaptă ca prostul! Dacă scrie undeva că trebuie să faci o cerere, precis e și-o notă mai jos, pentru cazurile în care nu s-a depus cererea!“

Cuvintele petrecăreților se risipiră.

Cum pășea, cu ochii hipnotizați de cupola galbenă a pasajului, fu cuprins instantaneu de căldura unei zile de iulie. O dimineață, de fapt, dintre amintirile lui periferice, luă treptat locul peisajului adevărat, transformând pavajul rece al Pasajului Villacrosse în asfalt topit de soarele unei veri siciliene. Dimineața cu Nino. Dintre toate dimineții posibile, printre zorelele din fața blocului, pe lângă strada îngustă care ducea la casa Li Zetei, printre frunzele de tei, văzute din camera lui, acea dimineață în care sicilianul Nino mânca o granita sub soarele dogoritor năvăli peste el. Nu doar în mintea lui, ci în fața ochilor, ștergând toate detaliile pasajului, acoperind siluetele bucureștenilor ieșiți la plimbare, oprindu-i picioarele în mijlocul drumului, sub cupola ca o orhidee de citrin. Dintre toate fericirile lumii, una singură îl făcea să se simtă viu. Nu voia decât să iasă din pasaj, să treacă strada și să se pupe cu Nino. Își aminti însuflețirea micului sicilian, care striga din toți rărunchii: „Nino, Nino, Nino!“. Muzica acelui glas trăia încă, ascunsă în pereții creierului, arhivată, transformată într-un mănunchi de semne, pe care numai el putea să le descifreze. Vară, iar sub soarele ei înalt, Nino înmuia un miez de pâine într-o caserolă de înghețată. Un bărbat uzat, cu viață grea, cu totul concentrat asupra micului său dejun. Nino mânca pe trotuar, nu departe de un autobuz colorat. Oare cum se vedea el de pe cealaltă parte a străzii, unde un sicilian de un metru cincizeci se aprinsese ca o lanternă cu leduri? Poate erau prieteni din copilărie. Poate făceau parte din aceeași familie de mafioți. Poate că erau doar vecini. Fericirea acelui piticot era la fel de intensă ca și dorința lui pentru Li Zeta. Să strigi cu exuberanță numele cuiva e ca și cum ai anunța că, pentru

moment, te-ai hotărât să renunți la tine. Este o evadare. Uneori și un strigăt de ajutor. Nu în cazul sicilianului, care făcuse din numele lui Nino un motiv de bucurie esențială. Nu avea nevoie de recunoaștere. Nu se așteptase ca Nino să se bucure în aceeași măsură. Nici măcar să-i spună, la rândul lui, numele. Pentru Nino, întâlnirea cu mărunțelul era un fapt oarecare, plasat între două înghițituri de granita. Totuși, istoria, mica istorie, din amintirile unui călător român înregistrase doar numele indolentului Nino!

Grăbi pasul pe strada Carada, fără să rețină clădirile impozante din jur. Și totuși nu era doar atât! Pentru prima oară realiză că orice nume înscris în analele lumii are în jurul lui un entuziasm pur, o persoană adevărată și capabilă să traverseze cu mare gălăgie o stradă, numai ca să facă dintr-un biet mâncător de granita un erou, cu numele nemuritor Nino!

În memoria lui, omulețul care trecuse strada numai ca să se pupe cu Nino deveni cel mai sincer imbold de a lua viața de la-nceput. De ce trăiesc? Ca să trec strada și să mă pup cu Nino!

Ultima scrisoare a Mămicii

În ziua luminoasă de toamnă, premierul se hotărâse să arunce o privire prin oraș. Era o plimbare discretă. I-ar fi plăcut să intre prin pasajul galben, însă se mulțumi doar să-l privească, chiar în clipa în care None bătea marginea trotuarului.

Bucureștiul era, ca în fiecare toamnă, plin de vervă. Desigur, așa se vedea din mașina Guvernului, ale cărei geamuri arătau exact ca o peliculă de celuloid.

La Piața Națiunilor Unite, o pălărie albastră îi aduse aminte de Mămica la două albăstrele. Femeia de sub pălărie avea în jur de 50 de ani, iar în viziunea prim-ministrului era o persoană cu personalitate și chiar cu ceva pretenții. Pălăria albastră părea nouă, iar din manșeta hainei ieșea o mănușă dantelată. Cu o seară înainte, premierul găsise în *junk* o scrisoare de acum câteva săptămâni, în care Mămica îi scria printre altele:

> Omul are o singură datorie pe lumea asta: față de sine însuși. Să nu se lase pe el pentru alții. Să nu-și dea haina lui din spinare pentru umerii răniți ai unui amărât, pentru că amărâtul ăla, d-l prim, cum îi vine bine și se încălzește, știți cum e, mai întâi pe binefăcător îl belește! Și să nu-mi spuneți că nu știți! De-aia vă și place să citiți ce vă scriu, nu-i așa? Când am terminat liceul visam să mă fac ziaristă. Dar, în loc de asta, am rămas însărcinată cu un aprod. Vă dați seama? Nu doar că urma să fac un copil cu el, dar viața mea s-a schimbat pe loc: mi-au dispărut din minte toate faptele la care visasem, s-au stins brusc toate celelalte dorințe, rămânându-mi numai figura acestui aprod, lățită pe toată scoarța mea cerebrală, adâncită în carnea mea neștiutoare, ca un fel de armură vie. Nu puteam să mă mișc, nu puteam să gândesc și nu mai puteam să fac nimic din ceea ce eram eu cu adevărat. Dacă n-ai puterea să mai decizi, ești mort. Ori ai bâta în mână, ori ești sub amenințarea ei. Un singur lucru regret pe lumea asta: că nu l-am omorât pe acel aprod în primul an al conviețuirii noastre. Dar n-am putut. Normal, nu sunt nici eu

Nabucodonosor! Mai greșesc. Știu că am greșit. Dar peste ce e făcut să punem sare și să trecem mai departe.

Privind Dâmbovița din mașină, prim-ministrului i se păru aproape romantică, mai ales când ieșea dincolo de bulevard, în fața sticloasă a Bibliotecii Naționale.

Primul lucru pe care îl va face după alegeri va fi să schimbe Constituția. Viitorul președinte n-o să mai aibă atâta putere.

Bulevardul urca spre Universitate, iar mașina trecu pe lângă Palatul Șuțu, chiar în momentul în care None ieșea din strada Ghica. Privit prin parbriz, pentru o clipă infimă, nu rămâneau din el decât ochii, ca două crizanteme udate de ploi.

80

Bucureștiul se umpluse de afișe electorale. Pe stâlpii de iluminat, pe panourile publicitare, prin stații de autobuz sau prin restaurante, peste tot, de fapt, se vedeau fețe disperate, bărbați în costume care se forțau să zâmbească, femei coafate și moși cu ochii pironiți dincolo de fotograf, într-un viitor numai al lor.

None deschise ușa și dădu cu ochii de un poster care acoperea geamul celeilalte uși. Sub caricatura premierului scria cu litere negre: *După alegerile din 9 decembrie scăpăm de Victor Ponta!*

Ciocăni sub afiș, apoi intră, fără să fi auzit vreun răspuns.

Firescu îi zâmbi cu toată fața, fâțâindu-se pe un scaun cu roți, și-i făcu loc să se așeze.

Privindu-i obrazul proaspăt ras, își aminti de întâlnirea care îl luase prin surprindere, nu departe de casa Li Zetei. Altădată s-ar fi intimidat imediat, dar acum evenimentul nu mai conta. Doar gândul la casa din Tunari, cu numărul vopsit roșu, îi mai dădea aceiași fiori. Moartea Li Zetei îl tortura mai departe. Din neant, de dincolo de ceafa lui Firescu, printre toate acele lucruri ce-i umpluseră cândva viața, Li Zeta continua să-și trimită iubirea.

„Cu ce vă pot ajuta?“, se interesă Firescu. Bineînțeles, era la curent cu moartea mamei lui, pentru care îl compătimise deja la telefon. None trecu direct la subiect: „aș vrea să anulez adopția“.

Un moment lung, Firescu îl privi cu sprâncenele ridicate. Apoi trecu la explicații, amplificându-și vocea pe măsură ce înainta în subiect. „Nu puteți să faceți așa ceva! Adică, desigur, există un capitol din *Legea adopției*, capitolul VI. Însă, domnul Bulgaru, nu cunosc absolut niciun caz în care adoptatorii să

fi avut câștig de cauză! În toate situațiile prevalează interesul copilului.“ „Totuși“, încercă None, „articolul 71, în care se vorbește despre cauze, consemnează posibilitatea...“. „Consemnează“, recunoscu Firescu, „însă niciun tribunal nu dă câștig de cauză pe tema asta. Înțelegeți? E vorba despre un copil care rămâne cu o traumă tot restul vieții... Nu se poate să-l adopți și pe urmă să-l arunci...“. „Mai precis“, completă None, „poți să-l arunci, dar nu poți să-l dezmoștenești“.

None înțelegea că așa se vedeau lucrurile din fotoliul lui de avocat. Știa că așa gândea oricine ar fi privit din afară. Exact așa gândea și el nu mai departe de acum câteva luni. Însă, în momentul de față, anularea adopției devenise un caz de viață și de moarte.

„Și de ce vreți s-o anulați?“, se interesă Firescu.

„Vă aduceți aminte că pe vremea lui Ceaușescu în loc de cafea beam o chestie care-i zicea *nechezol*, o pulbere cafenie, făcută din orz, năut prăjit, scoarță de stejar și alte rahaturi.“ Firescu știa foarte bine, așa că îl aprobă plictisit. „Da, am băut și eu la greu“, spuse el. Însă nu avea niciun chef să asculte depresia lui None de tătic nechezol, așa că i-o tăie scurt: „ăsta nu e un motiv! Sunt oameni care rămân fără casă, fără slujbă și tot nu renunță la copil!“.

„Bineînțeles că nu, de vreme ce trăiesc din alocația lui, dată în bună parte pe bere și pe țigări, nu-i așa?“

„Haideți, domnul Bulgaru! Cine se angajează să crească un copil însemnă că știe ce face. De cele mai multe ori!“

Prin mintea lui None trecu la iuțeală ziua însorită când el punea perdele la balcon, iar Flori intra pe ușă, ținând-o pe Carina în brațe. Revăzu chiar, cu o frapantă fidelitate, degetele lui de atunci, de care era foarte mândru, aranjând faldurile perdelei. Habar nu avea ce-l așteaptă. În mod evident, oamenii mai și greșesc. La orice vârstă. Nici măcar criminalii nu sunt pedepsiți pe viață.

„Și dacă o abandonez?“, se interesă el. „Dacă o abandonați“, răspunse Firescu, măsurându-l ca pe un pește alterat, „suportați consecințele“. „Adică?“ „Sunteți decăzut din drepturi și sancționat conform legii.“ Pe fața lui None era întipărită

aceeași nedumerire ca și înainte de a fi pus întrebarea. Așa că Firescu explică mai departe. „Probabil ajungeți la închisoare.“ „Pentru cât timp?“ „În funcție de gravitatea faptei.“ „Să zicem că o abandonez într-o casă de copii. O las acolo și plec.“ „Probabil puteți să scăpați doar cu câțiva ani, nu știu exact.“ „Și după aceea?“, întrebă None. „După ce ies?“ „După aceea vă puteți recăpăta drepturile. Ascultați, domnul Bulgaru: orice ați face, de acum încolo sunteți tatăl ei! Chiar dacă o abandonați, vă moștenește și vă poate cere socoteală oricând. Mai degrabă își poate abandona copilul un părinte natural decât unul adoptiv! Să vă fie clar!“

Peste încăpere apăsa încă declarația fermă a avocatului, iar un timp None se gândi la biroul mic, la vila pe care o avea Firescu în Tunari, apoi la ușa din spatele lui, pe care se afla întreaga credință a acestui om: *După alegerile din 9 decembrie scăpăm de Victor Ponta!*

„Dar pot s-o dau oficial la o casă de copii?“

„Asta puteți. Faceți o cerere și arătați că nu mai aveți mijloace să vă ocupați de copil, din care cauză cereți ajutor de la Stat. Dar încă o dată: dumneavoastră rămâneți părintele ei *for ever*! Vă moștenește fie că vreți, fie că nu vreți!“

81

Pentru Carina, vestea că None nu era tatăl ei era și bună, și rea. Bineînțeles, nu i se părea reală. Cu toate astea, speranța într-o familie mai bună îi risipise orice tristețe. După moartea lui buni, viața din familie devenise din ce în cea mai urâtă, iar zilele petrecute cu Trei Buze fuseseră un adevărat coșmar. Mai ales că în toată casa femeii mirosea nasol, a vopsea și a pipi. În plus, la școală situația era din ce în ce mai împuțită. Manelistul junior n-o scotea din hoață, iar Doamna se uita la ea exact cum se uita buni la câte un gunoi lăsat în fața blocului, încercând să înțeleagă cine l-a pus acolo și cum poate fi îndepărtat. O mutase în ultima bancă, pentru că nimeni nu mai vrusese să stea cu ea. În fiecare pauză era numit un elev ca s-o supravegheze. Nu chiar pe față, dar își dăduse seama că exista o conspirație împotriva ei. În plus, Cristi Noureanu băgase capul pe ușă și o întrebase direct: *E adevărat c-ai pus botu' la diamantele prietenașului meu?* Îi părea rău numai de un lucru: că nu lăsase rahatul de stick în buzunarul învățătoarei. Nici acum n-ar fi fost târziu dacă l-ar fi găsit. Îl înghițiseră frunzele teiului ori îl găsise altcineva.

Carina era convinsă că și buni murise din cauza acelui stick, de la care se trăgea în mod sigur și hotărârea lui None de a nu mai fi tati al ei.

Apucă telefonul și apăsă pe fotografia lui Flori. Mai încercase s-o sune, dar nu răspundea. Un clic îndepărtat o făcu să se gândească la ceva dureros. De data asta, la al doilea țârâit îi răspunse.

„Mami", începu Carina, înecându-se într-un prim val de lacrimi, „mami, vino acasă, mami!". De la celălalt capăt al firului, glasul lui Flori suna foarte liniștitor. „De ce plângi tu, fetița mea? N-ai promis să fii cuminte cât o să lipsesc?

Ia, trage aer în piept și povestește-mi ce ți s-a-ntâmplat!“ Carina se liniști pe neașteptate și-i spuse primul lucru venit în minte: „vreau să mă muți de la clasa aia! Și chiar de la școală!“ „S-a făcut, Carina“, îi răspunse Flori, cu o promptitudine inexplicabilă. Dorința ei era simplă. „O să se ocupe tati, săptămâna asta.“ Carina se și văzu scăpată de cea mai apăsătoare dintre probleme, așa că întrebă cu mai puțin interes: „e adevărat că el nu mai e tati al meu?“. „Uite, iubita“, se auzi vocea lui Flori, „asta e o chestie secundară! Nu întotdeauna contează... cum să-ți spun? Tu trebuie să ai încredere în tati, orice ar fi. Te sun eu diseară, da? Acum trebuie să intru la serviciu, Carina, iar aici e foarte greu. Nici nu pot să-ți povestesc cât de greu este. Te pupă mama și să fii fetiță cuminte!“.

Amândoi îi cereau același lucru: să fie cuminte. Dar ce făcuse atât de grav? Nimeni nu îl acuza pe junior că nu fusese cuminte, cu toate că el începuse scandalul! Nici nu putea să deschidă subiectul, că oricui i-ar fi povestit, fie că era învățătoarea, fie că era None ori vreun coleg, toți, absolut toți, se arătau neinteresați de cuvintele juniorului și aduceau discuția la stick, cerându-i să spună unde îl pusese. De ce erau ei atât de siguri că ea luase acel obiect? Din ce cauză nu se îndoia nimeni? Până și buni îi spusese: „foarte bine, mamaie! Dacă l-ai luat – asta e! Dar măcar spune unde l-ai pus!“.

Își promise să nu mai pună întrebări și să aștepte ca ei să rezolve toată această situație cruntă. Cel puțin se gândiseră să o mute la altă școală!

82

În încăperea luminoasă, fețele oamenilor arătau mulțumite, iar în spatele lor se deschidea cerul senin, prin cea mai largă fereastră pe care None o văzuse vreodată.

„Ați spus că doriți banii cash?“ None confirmă, jucându-se cu un pix. „Doriți cumva să vă asigurăm securitatea?“

„Nu este nevoie“, răspunse el, interesat în acel moment, mai mult chiar decât de siguranța banilor, să-și prelungească vizita în această cameră ca o cupă de crin.

Notarul era un bărbat de vârsta lui, cu o chelie mică, așezată exact în creștet. „Să ne mai uităm o dată peste acte“, spuse el. „Avem aici contractul de vânzare-cumpărare, procura prin care soția dumneavoastră vă împuternicește să înstrăinați apartamentul, actele casei, intabularea, copie după buletine... Totul este în ordine.“ Cumpărătorul era un nene din Buzău, cu o față foarte tăbăcită. O secundă se gândi la felul în care o să se uite la el toate babele din bloc, crăpând câte o ușă, de la parter până la etajul doi. Plus domnul Popescu, aplecat peste balustradă.

Băgă mâna în buzunar și scoase o cheie, care fusese a Getei. Mai avea încă brelocul pe care chiar el i-l adusese din Grecia, un mic Hermes, aducător de noroc. „În noaptea asta încă mai dorm acolo“, spuse el, „iar mâine, pe la prânz, puteți să vă instalați“. Într-un coș de plastic, oranj, erau aranjați banii.

O mână apucă teancul, iar peste tot se așternu fâșâitul scurt al mașinii de numărat.

„Dacă doriți“, spuse notarul, „puteți să-i numărați și dumneavoastră“. None trecu la masa alăturată, cu fața spre cerul decolorat. După primele sute, evident, pierdu șirul, dar se

prefăcu în continuare preocupat de numărătoare. Oricum, la cum arătau teancurile, suma era destul de importantă.

Când termină, secretara adusese paharele de șampanie, însă None refuză. Era cu mașina.

Din stradă, cerul nu mai arăta luminos. None făcu pași pe trotuarul aglomerat, până la Western Union.

„Despre ce sumă este vorba?“, întrebă funcționara. „Este o sumă mare“, aprecie ea, ridicându-se de la birou. Probabil că apăsase vreo sonerie, că în încăpere își făcu apariția încă un bărbat, în afară de cel care rezema ușa.

None completă formularul, apoi împinse pe ghișeu sacoșa cu teancurile de bani, lăsând-o pe funcționară să-i numere. „Este în regulă“, îi spuse ea. „Aveți aici chitanța, iar mâine poate să-i ridice de la cel mai apropiat birou.“

83

None nu se obosise să golească apartamentul. Adunase într-un geamantan câteva haine, iar acum făcea bagajul Carinei.

„Pot să-mi iau netbookul, nu-i așa?“ „Sigur că poți“, o asigură el. „Absolut orice poți să iei.“ „A zis mami că mă sună mâine.“ Lui None îi trecu prin minte fața dezamăgită a lui Flori. O văzu mai întâi cu buzele devenite pipotă fiartă. Apoi îi văzu obrajii căzuți și, în cele din urmă, și-o imagină plângând lângă giurgiuveaua unei ferestre elvețiene. Niciuna dintre ipostaze nu-l mișcă. Altădată, s-o vadă pe Flori plângând ar fi fost cea mai dureroasă imagine. Îi dăduse toată ziua SMS-uri, ca să afle cum merge vânzarea. Iar mâine probabil că se va duce la cel mai apropiat Western Union, unde va avea o surpriză fatală. Și imediat o să-l sune. Însă bateria telefonului său va zăcea deja în canalul din fața blocului, în timp ce el se va îndrepta glonț spre Vama Albița. Instinctiv își pipăi buzunarul, iar prin pânza moale se bucură de hârtia groasă a biletului de avion. Chișinău – New Delhi.

Închise geamantanul și-i făcu semn Carinei să se uite prin cameră și să vadă dacă a mai rămas ceva.

„Cât timp o să stau la căminul ăsta, tati?“ „Nu știu, Carina. Chiar nu știu! La un moment dat poate că vom veni să te vedem, dar dacă n-o să se întâmple, adu-ți aminte ce mi-ai promis!“ Carina știa toată promisiunea pe de rost: să învețe și să ia note bune. Mai ales engleza s-o știe.

None se gândi că era o zestre destul de bună. Unii nu au nici măcar un țel.

Intră încă o dată în camera mamei lui. Ea n-ar fi vândut niciodată apartamentul. Mai ales să-l vândă și să-i dea banii Iulianei. None își imagină ce-o să facă sora lui mâine, după

ce va primi banii, și o fericire curată, ca un bob de sidef, îi lumină creierul.

Pe masa de lângă fereastră trona încă geanta Getei, ca un burduf negru. Oare ce ținea în ea? Clapele clincăniră în liniștea încăperii, iar gura largă a genții se deschise ca la comandă. Înăuntru erau multe: două tocuri de ochelari, cheile de la boxă, rujuri și un portmoneu doldorosit, de fapt, un fel de poșetuță de mușama mov. În ea dormeau câteva hârtii de 10 lei, o iconiță înrămată, plicuri de șervețele umede, iar într-un compartiment se vedeau marginile colorate ale unei hârtii. None o trase afară, despăturind-o cu un deget. În primul moment, o lamă uriașă îi luă scalpul. Pe hârtia A4 era imprimată fața lui. Nu era însă doar o fotografie trasă la imprimantă, ci era *acea* fotografie, pe care i-o făcuse Li Zeta. Poza lui de șofer supărat și obosit. Poza pe care ea îi ceruse să scrie două cuvinte. None examină hârtia. Pe fața lui decolorată, mai ales pe ochii aproape verzi, picături mai mari sau mai mici intraseră în fibra poroasă. None aprinse și celălalt bec și se uită din nou. Pe fotografie erau risipiți stropi de sânge. Sângele învechit al Li Zetei.

proză EGO

au apărut:

Mitoș Micleușanu – *Kasa Poporului*
Ioana Nicolaie – *O pasăre pe sârmă*
Doina Ruști – *Fantoma din moară*
Radu Pavel Gheo – *Numele mierlei. 50 de clipuri vesele și triste*
Adela Greceanu – *Mireasa cu șosete roșii*
Cecilia Ștefănescu – *Intrarea Soarelui*
Dan Sociu – *Nevoi speciale*
Dumitru Crudu – *Măcel în Georgia*
Lucian Dan Teodorovici – *Celelalte povești de dragoste*
Corina Sabău – *Blocul 29, apartamentul 1*
Florin Lăzărescu – *Lampa cu căciulă*
Bogdan Dumitrescu – *SMS*
Angelo Mitchievici – *Cinema*
Daniela Zeca – *Istoria romanțată a unui safari*
Adrian Schiop – *Zero grade Kelvin*
Matei Florian – *Și Hams Și Regretel*
Ovidiu Pop – *Trickster*
Ana Maria Sandu – *Omoară-mă!*
Doina Ruști – *Cămașa în carouri și alte 10 întâmplări din București*
Ioana Nicolaie – *Cerul din burtă* (ediția a II-a)
Radu Pavel Gheo – *Noapte bună, copii!*
Ioana Bradea – *Scotch*
O. Nimigean – *Rădăcina de bucsau*
Daniela Zeca – *Demonii vântului*
Andrei Ruse – *Dilăr pentru o zi*
Tatiana Niculescu Bran – *Nopțile Patriarhului*
Doina Ruști – *Patru bărbați plus Aurelius*
Bogdan O. Popescu – *Viață de aruncat și alte povestiri*
Ioana Baetica Morpurgo – *Imigranții*
Alex. Leo Șerban – *Litera din scrisoarea misterioasă*

Tudor Călin Zarojanu – *Mass Media Insider*
Liviu Antonesei – *Victimele inocente și colaterale ale unui sângeros război cu Rusia*
Tatiana Niculescu Bran – *În Țara lui Dumnezeu*
Adrian Chivu – *Strada*
Tatiana Niculescu Bran – *Spovedanie la Tanacu*
Andrei Ruse – *Soni*
Daniela Zeca – *Omar cel orb*
Florin Irimia – *O fereastră întunecată*
Simona Sora – *Hotel Universal*
Corina Sabău – *Dragostea, chiar ea*
O. Nimigean – *Mortido*
Doina Ruști – *Mămica la două albăstrele*

în pregătire:

Dan Miron – *Pata violetă*

www.polirom.ro

Redactor: Adrian Botez
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Radu Căpraru

Bun de tipar: februarie 2013. Apărut: 2013
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53 • C.P. 15-728
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. ARHICONSTRUCT S.A.
Str. Buna Vestire nr. 8, Iași
Tel.: 0232/230.300, Fax: 0232/230.485

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA